X. évfolyam, 7. szám
1954. február 11.

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

Futballistáink Egyiptomban

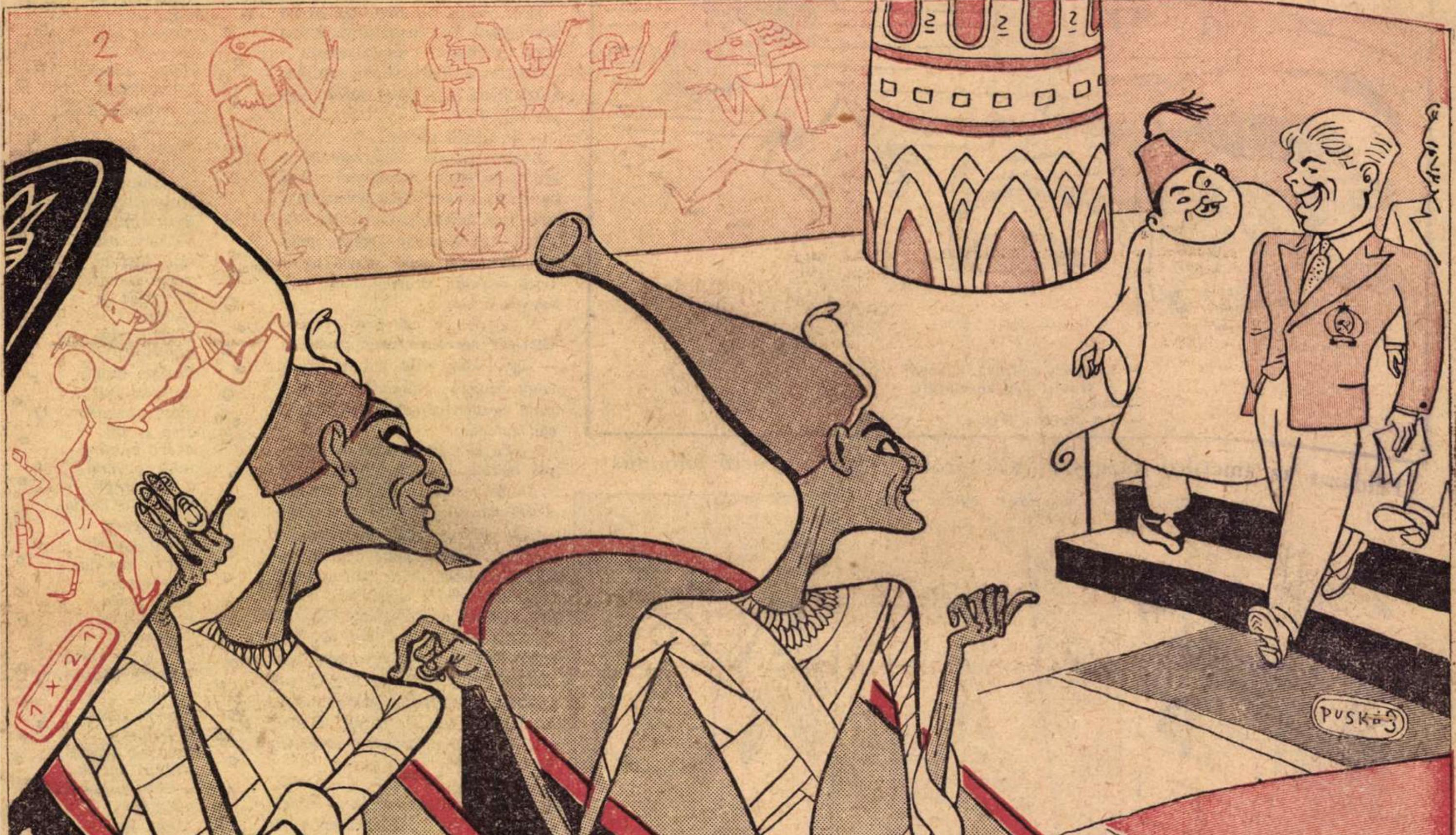
1 X 2 1
TOTO
PUSKÁS
II RAMSZESZ
III RAMSZESZ
Szűr

III. Ramszesz (II. Ramszeszhez): Látod A-PU-KÁM, ez az a híres Puskás Öcsi...

Nagy hideg van Európaszerte

Berlinben a szovjet nagykövetségen meleg szeretettel fogadták a világsajtó képviselőit. (Újsághír.)

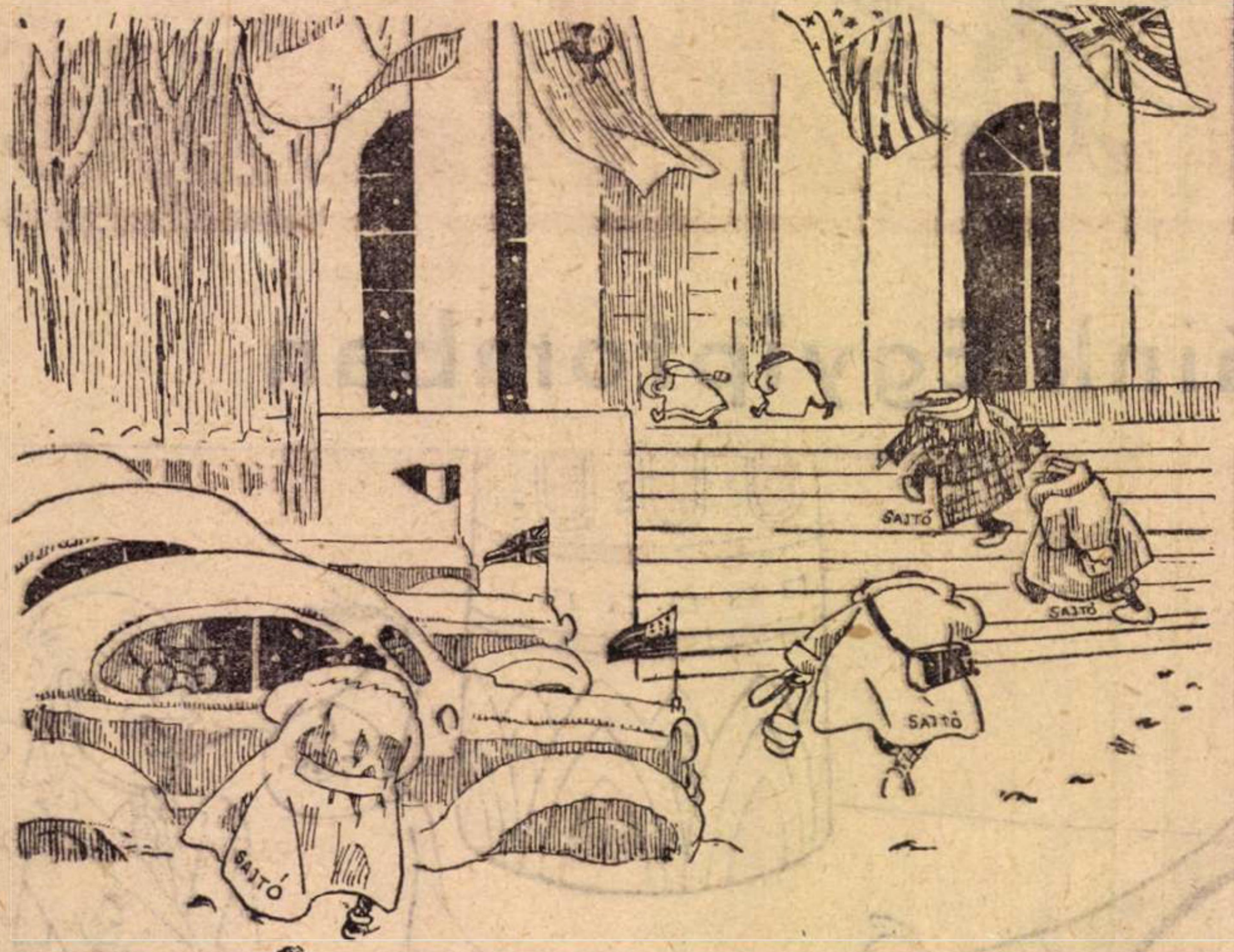

— Hová oly rohanva, kolléga?
— A szovjet nagykövetségre.
— Miért?
— Ott derült a légkör.

Példázat az amerikai gazdasági válságról

Az amerikai közgazdászok félnek nyiltan nevén nevezni a gazdasági válságot.

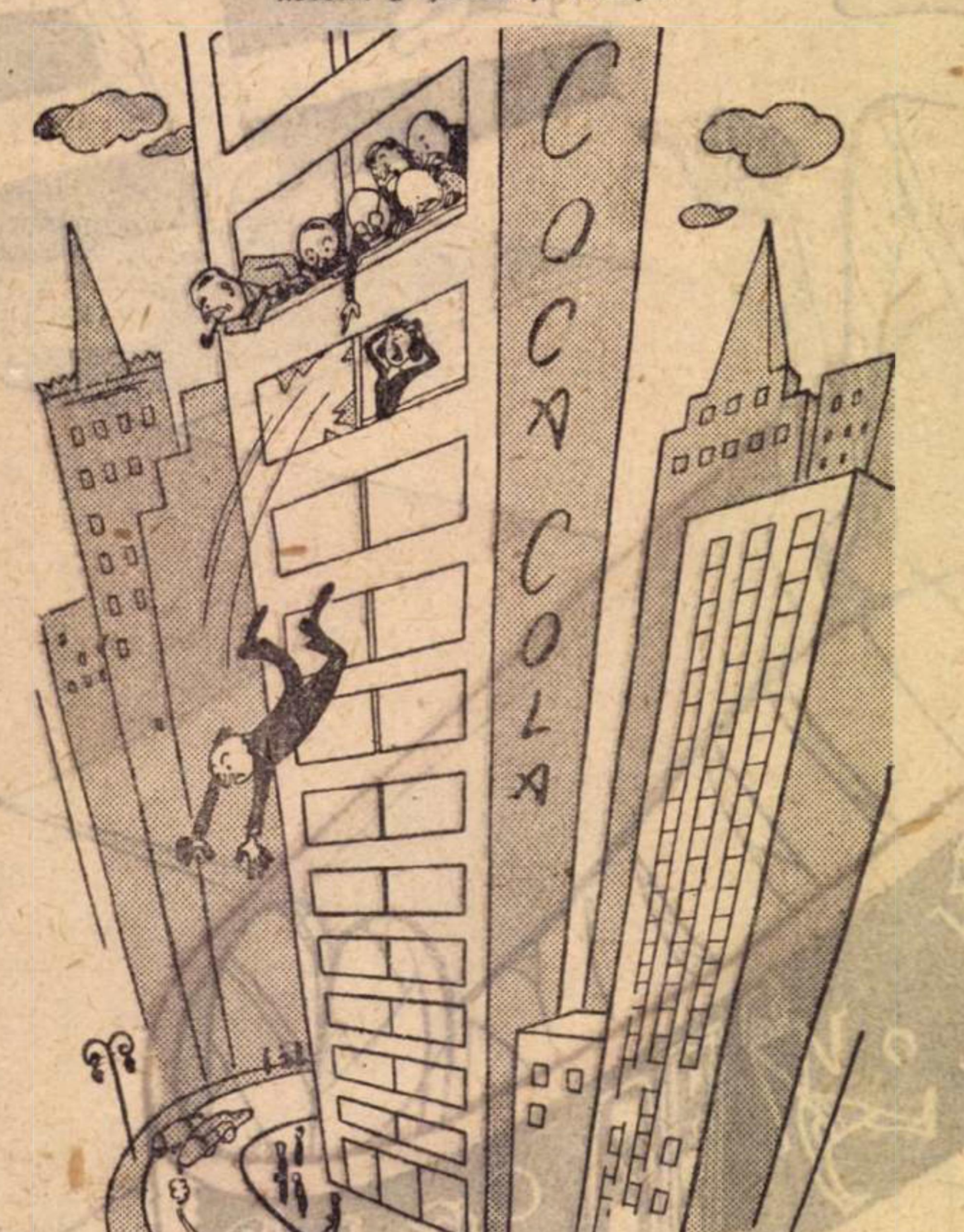

Nő: Szentisten, szörnyethal!
Közgazdászok: Semmi pánik, asszonyom! Egyelőre csak bizonyos süllyedési tendenciát lehet megállapítani...

Forró pillantás

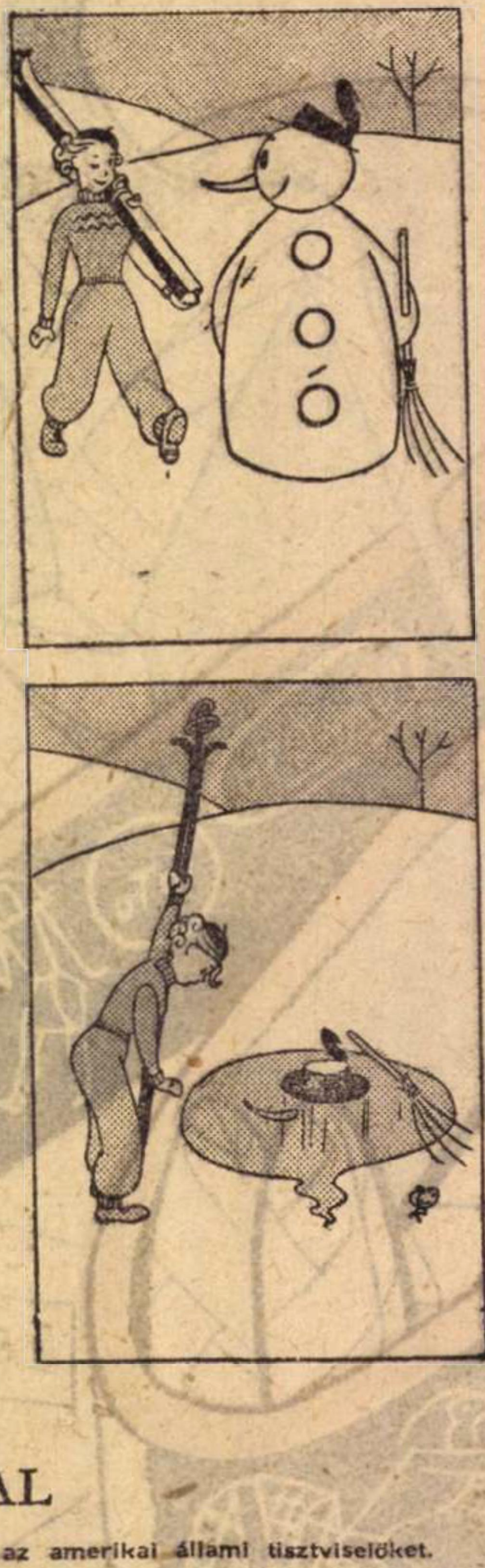

AMERIKAI ÍRÓASZTAL

Szigorúan ellenőrzik az amerikai állami tisztviselőket.

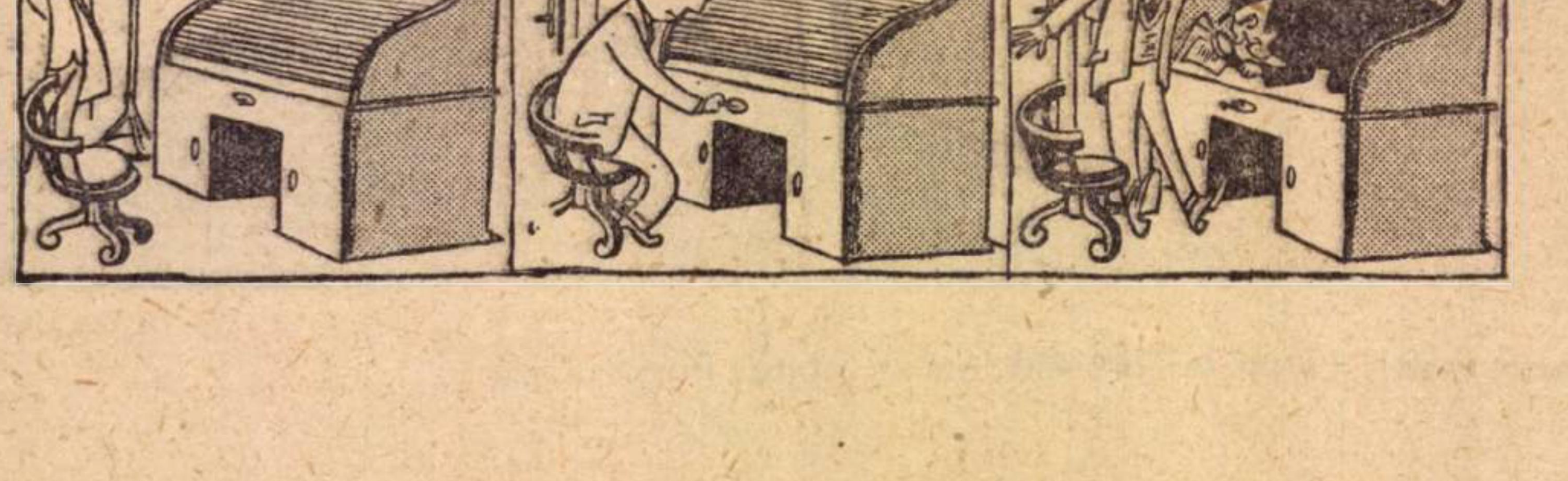

Le tetszik szállni?

A Margithídnál szálltam fel a hatosra. A kocsi belsejébe sodortak, ahol valamiről elmélkedni kezdtem. Gondolataimból udvarias hang riasztott fel:

— Le tetszik szállni?

Megmondtam az érdeklődőnek, hogy nem, mert most szálltam fel. Erre dühösen nekinyomott egy úgynevezett páholynak és vad erővel igyekezett a perron felé.

Miért dühös ez rám, amiért én nem akarok egy megállónyi utazás után leszállni? — csodálkoztam.

Amikor a Rudas László-utcához közeledtünk, egy fiatal szőke lány „leszólított":

— Le tetszik szállni?

A lány nagyon csinos volt és én bizony szívesen leszálltam volna, ha biztos lettem volna abban, hogy nem veszi tolakodásnak csatlakozásomat. Így azonban kereken megmondtam neki, hogy eszemágában sincs leszállni, örülök, hogy fenn vagyok a kocsin.

A lány — a nők gyengeségéről elterjedt nézeteket meghazudtolva, — úgy lökött neki a kalauznak, hogy hangos csörömpöléssel táncolni kezdett annak táskájában a sok aprópénz.

— Ez is mérges, mert nem akarok leszállni, — állapítottam meg.

Amikor azután a Sztálin-útnál és a Majakovszkij-utcánál is megkérdezték tőlem, hogy le akarok-e szállni, rájöttem, hogy nem kíváncsiságból érdeklődnek, hanem azért, mert nem merik egyenesen, férfiasan, bátran megmondani, hogy ők akarnak leszállni és ezért cseréljek velük helyet, vagy változzam légneművé, egyszóval ne legyek útjukban. Mondhatták volna azt is, hogy „kérek egy kis helyet", esetleg azt is, hogy „bocsánat, szeretnék leszállni".

De nem! Ők arra kíváncsiak, hogy én le akarok-e szállni. És feltételezik, hogy én értek ezen a virágnyelven és rögtön rájövök arra, hogy nekem most az a feladatom, hogy húzzam be a hasamat, vagy tehénkedjek rá egy másik utasra.

Ez a feladatom! Nem pedig az, hogy megmondjam az igazat: nem akarok leszállni.

— Wesselényi-utca! ...

Hű, nekem itt le kell szállnom és még a kocsi belsejében vagyok. Előttem jóhúsban lévő asszony kapaszkodott a szíjba. Megkérdeztem tőle:

— Le tetszik szállni?

Palásti László

Tél az Állatkertben

(Kis öcsémnek)

Szabotál az
időjárás,
micsoda egy
állapot!
Meleg ólban,
kedvetlenül
brummognak az
állatok.
„Régi idők,
boldog Nilus"
— sóhajtja a
krokodilus —
„hajdanában
pálmák alatt
sose láttam
ennyi havat."
Berekedt a
keselyű:
„Télen élni
keserű!"
Farkas üvölt,
süvít a szél
most farkasordító a tél.
Azért néhány
lakó örvend
a hidegnek,
s friss a kedve,
a tó jegén
korcsolyázik
kilenc bundás
jegesmedve.
Influenzás
az oroszlán,
borogatás
van a farkán.
Mérges kigyó
mélyen alszik,
merev akár
a halott,
még az ősszel
aludni ment,
s bevett egy-két
altatót.
Maki majom
pálinkát és
bort iszogat,
mert így hátha
pityókásan,
itókásan
nem fog rajta
majd a nátha.
Az állatok
ketrecen át
nézik, hogyan
havazik
s azt üzenik
Budapestnek,
viszlátásra
tavaszig.

Csanádi Ákos

Farsang a Wall Streeten

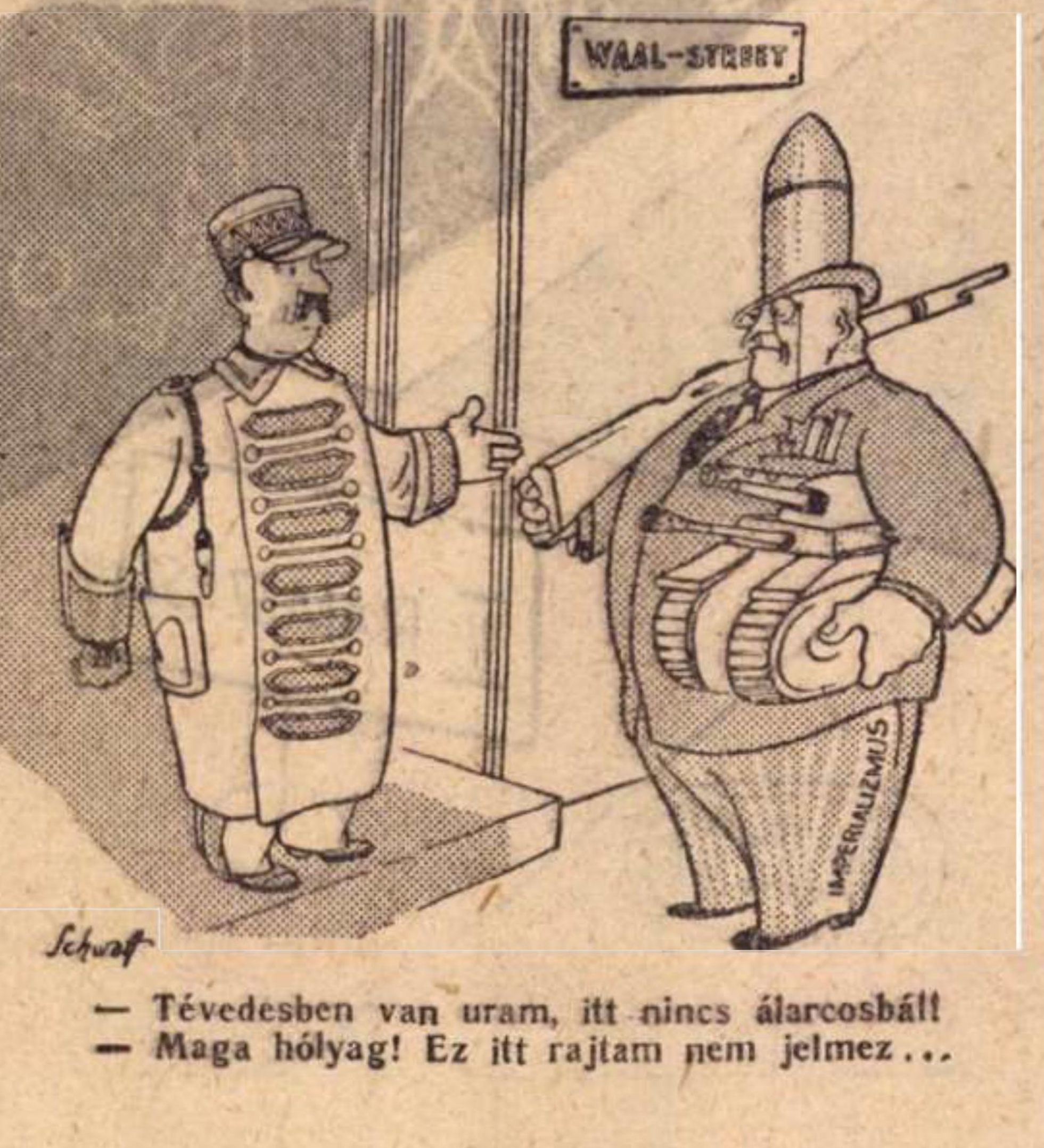

— Tévedésben van uram, itt nincs álarcosbál!
— Maga hólyag! Ez itt rajtam nem jelmez...

Ó, azok az asszonyok!

Csugari Péter a szoba közepén táncolt, mezitláb. Megállapodottkorú férfi volt, de mozdulatai aránylag elég kecsesek voltak, bár erre az adott esetben nem helyezett túlnagy súlyt.

— Erzsike! — üvöltötte. — Erzsike, adj egy pár zoknit!

Erzsike bejött a konyhából, ahol Csugari Péter reggelijét főzte és adott egy pár zoknit.

— Tegnap három párat megstoppoltam — közölte és indult vissza a konyhába, hogy tovább főzze Csugari Péter reggelijét.

— Erzsike! — jajdult fel mögötte Csugari Péter.

— Mi történt? — fordult vissza sápadtan Erzsike

— Leszakadt egy gombom!

Erzsike felvarrta a gombot, aztán indult vissza a konyhába, hogy tovább főzze Csugari Péter reggelijét, de két lépést sem tett, amikor egy bosszús hang megállitotta. Erzsike gyakorlott füle rögtön felismerte a hangot: Csugari Péter hangja volt.

— Már megint nincs zsebkendőm! — közölte a hang

— Hát vegyél ki magadnak a szekrényből! — tanácsolta Erzsike.

— Mit tudom én, hogy hol tartod te a zsebkendőket! — vált még bosszúsabbá a hang. — Semmit nem lehet tőled megkapni!

Erzsike kinyitotta a szekrényt és kivett egy szép nagy, kockás zsebkendőt, betette a Csugari Péter zsebébe és indult volna vissza a konyhába, hogy tovább főzze a Csugari Péter reggelijét.

— Hányat adtál? — szólt gyanakodva Csugari Péter.

— Egyet.

— Egyet? Jellemző! Amikor tudod, hogy náthás vagyok... Biztos nincs elég zsebkendő!

— Dehogynincs — nyugtatta meg Erzsike. — Hétfőn mostam. Tessék.

Adott még egy zsebkendőt és indult volna vissza a konyhába, hogy... Dehiszen ezt már úgyis tudják. Sőt azt is tudják nyilván, hogy ez nem sikerült neki. Mert Csugari Péter felbődült, mint egy sebzett vad:

— El van szakadva a nadrágtartóm!

— Rögtön megvarrom — mondta szeliden Erzsike és már varrta is.

Erzsike varrt, de közben Csugari Péter sem ült ölbetett kezekkel; sőt éppen ellenkezőleg, erősen gesztikulált a kezeivel. Az asszonyokról tartott előadást általában és Erzsikéről különösképpen.

— Furcsák az asszonyok — mondta filozófikusan. — Illetve némelyik asszony — helyesbitette méltányosan. — Az embernek leesik a gombja, az embernek elszakad a nadrágtartója és az utolsó pillanatban varrják meg. Elfelejtkeznek arról, hogy az a férj munkába megy, hogy elszakadt nadrágtartóval nem lehet főkönyveket egyeztetni... Megvan már az a nadrágtartó?

— Rögtön, drágám — mondta szeliden Erzsike és elharapta a cérnát. — Már meg is van.

— Mi lesz a reggelivel? — tért át más témakörre Csugari Péter. — Már félnyolc elmult és még mindig nincs kész a reggeli! Megint el fogok késni! Te könnyen beszélsz!

Ezután két percig káromkodott Csugari Péter, mert belelépett a zoknitartójának a horgába. Erzsike felhasználta az alkalmat és kisietett megcsinálni a reggelit. Amikor bejött, Csugari Péter még mindig káromkodott. A reggeli láttára megenyhült az arca, szörpölt egyet a teából, aztán megint elkomorodott.

— Forró! — szögezte le keserűen. — És keserű! — szögezte le még keserűbben.

— Kavard meg, szivem — tanácsolta Erzsike

— Mért nem kavartad meg? — jajdult fel Csugari Péter. — Annyit nem tudok tőled megkapni?

Erzsike megkavarta a Csugari Péter teáját, még meg is kóstolta, aztán gyorsan belebújt a kabátjába.

— Mi az? — kérdezte jóságosan Csugari Péter. — Hát te nem reggelizel?

— Már nincs időm, drágám — kiáltott vissza az ajtóból Erzsike. — Nem késhetek el. Tudod, egy osztályvezetőnek jó példával kell előljárnia...

Gergely Miklós

Ha a termelőszövetkezeti elnökök követnék egynémely gyárigazgató példáját

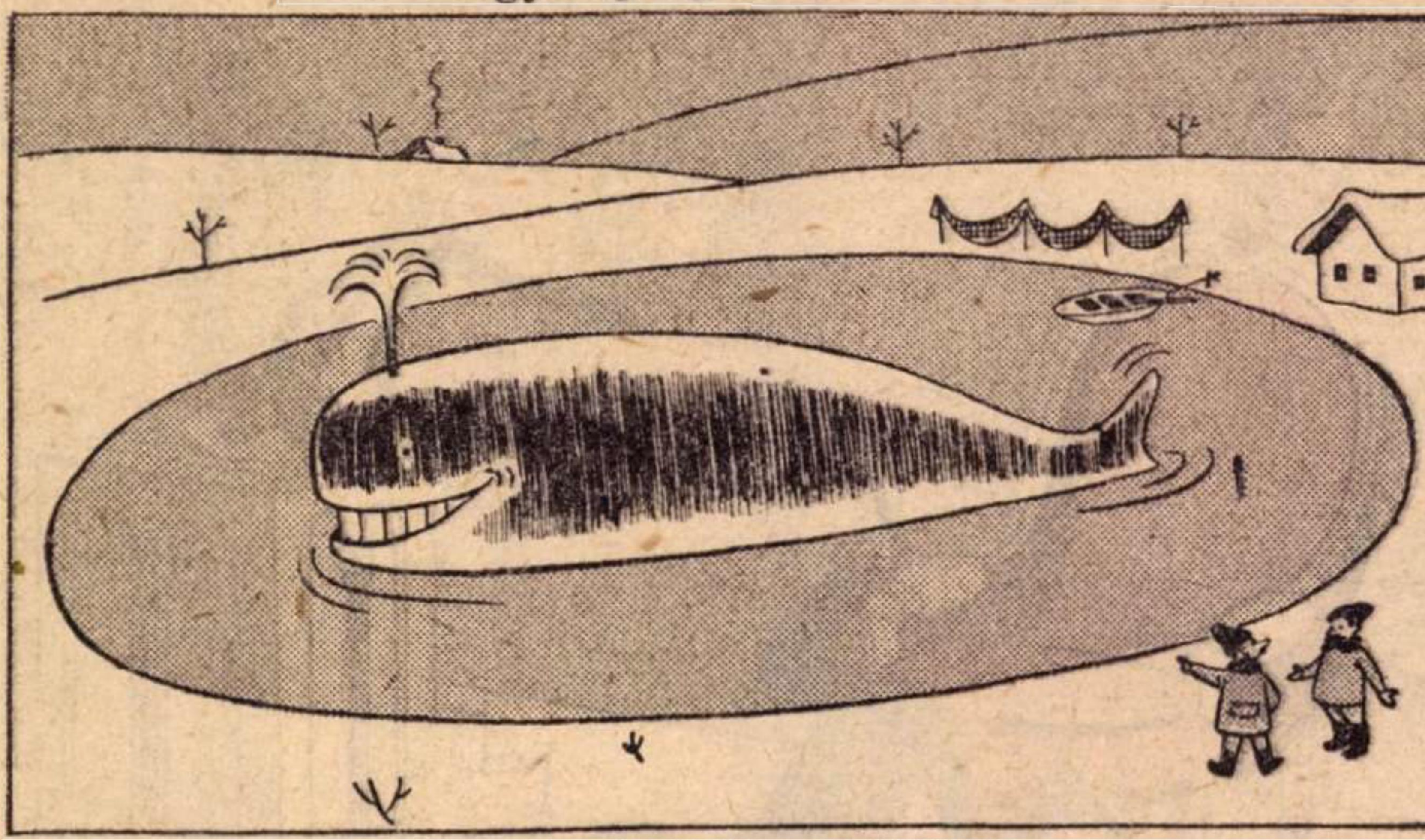

— Mi az, János bácsi? Bálna a halastóban?
— Hát csak nem fogok apró halakkal bíbelődni?

ÁLLHATATOS LÉLEK

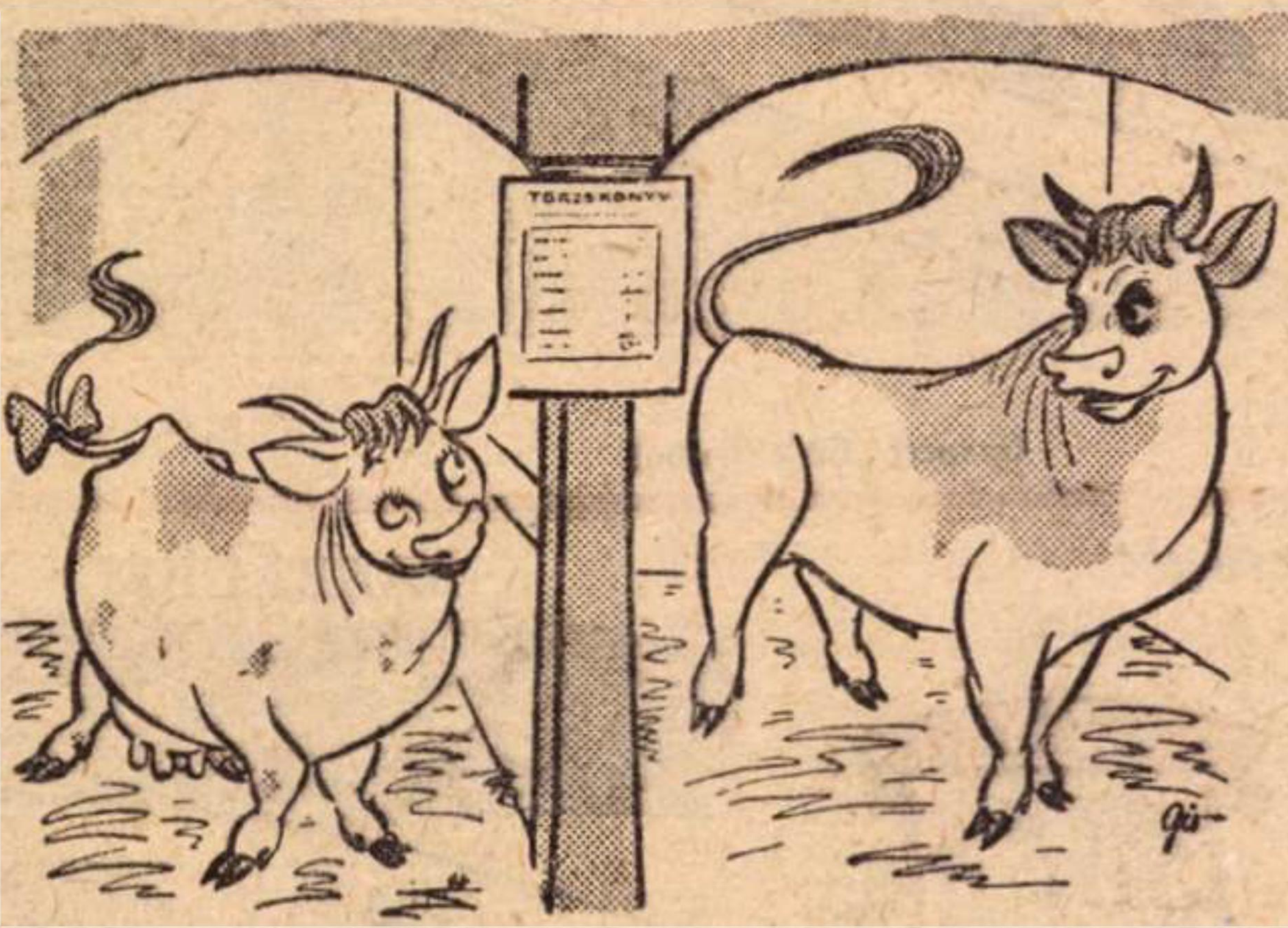

— Attól tartok Csákó, hogyha törzskönyvezni fognak, többé rám se nézel.
— Bolondokat beszélsz Riska. Tudhatod, hogy nem vagyok olyan, mint a többi bika...

Ambrus bácsi kritikája

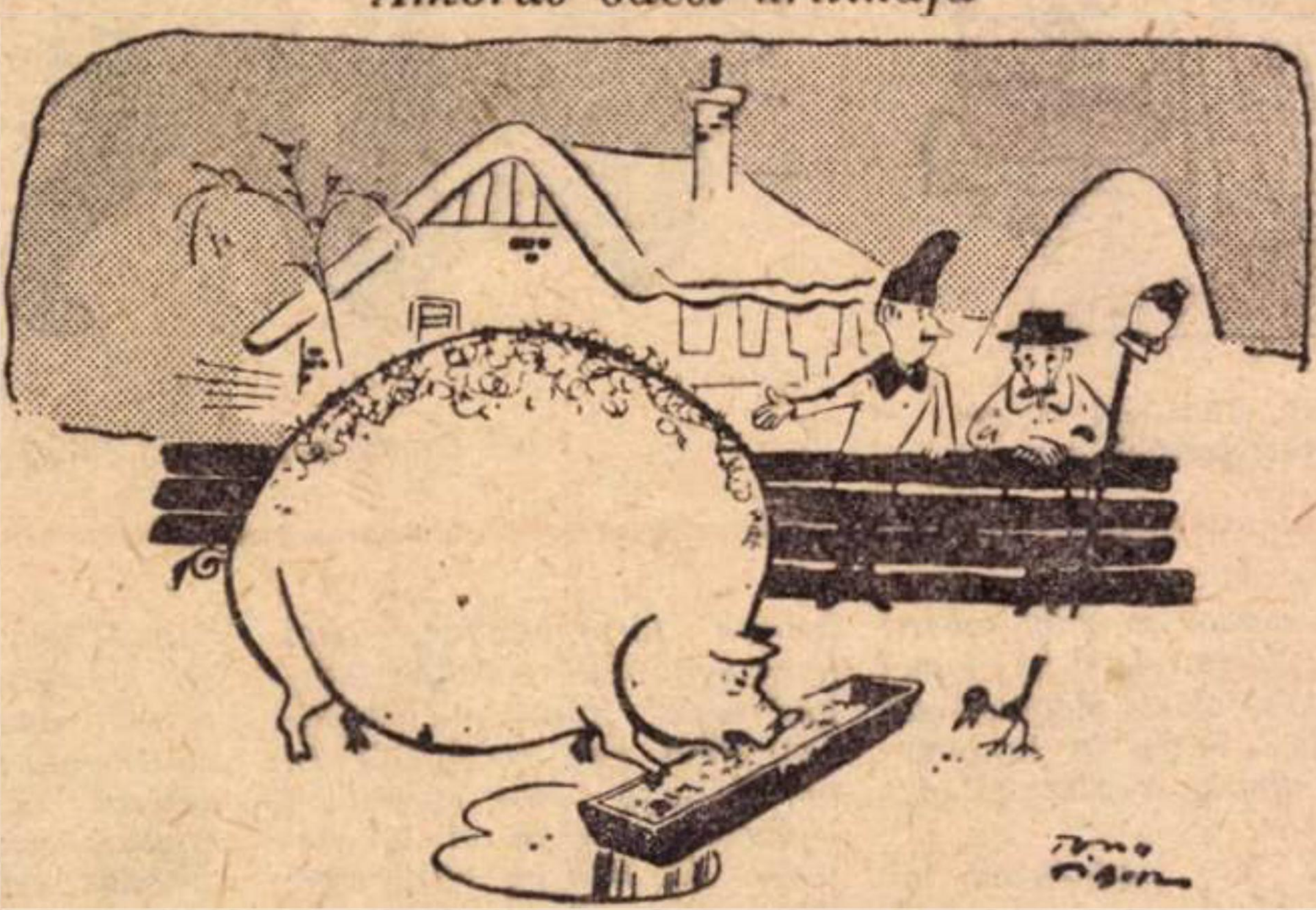

— Nézd koma, a Julcsa mesterművét...
— Szép, szép, de mit ér? Nem fejből csinálta, könyvből tanulta a hizlalást...

Színarany szavak

— Nagyon helyesen tette fel a kérdést. Véget kell vetni annak a szellemi potyázásnak, mellyel mi jelenleg a különböző plénumokon, konferenciákon, gyűléseken fellépünk. Nocsak vallja be őszintén, hány jelentést és beszédet készitett el már helyettem?

— Sokat, Nikoláj Pávlovics.

— No látja. Helyes dolog ez? Legalább kritikát gyakorolt volna felette, megmondta volna: Nikoláj Pávlovics, nem szép dolog a maga munkáját más nyakába sózni. Elvégre ön körzeti vezető, készítse el maga a saját jelentését, elemezze ki az anyagot, sajátitsa el. Mondta ezt nekem valamikor?

— Nem mondtam, Nikoláj Pávlovics. Csak gondoltam,

— Helytelen, helytelen! A helyes kritika szellemében nagyon is helyes, ha az alulról jövő vélemény eljut a magasabb beosztásban dolgozó elvtárs fülébe. Maga látta ezt a hibát, de elhallgatta. Elvtársias dolog volt ez?

— Nem egészen, Nikoláj Pávlovics!

— Még szép, hogy első szóra beismeri a hibáját... Igazis, most jut eszembe, erről a kérdésről cikket kell írni a helyi újságba. Úgy bizony. Nekem kell letenni a garast.

— Színarany szavak, Nikoláj Pávlovics.

— Noigen, magának igaza van! Írja meg azt a cikket. Holnap hozza be. Aláírom.

(A moszkvai „Krokodil”-ból)

Ha a bányász rosszminőségű szenet termel...,

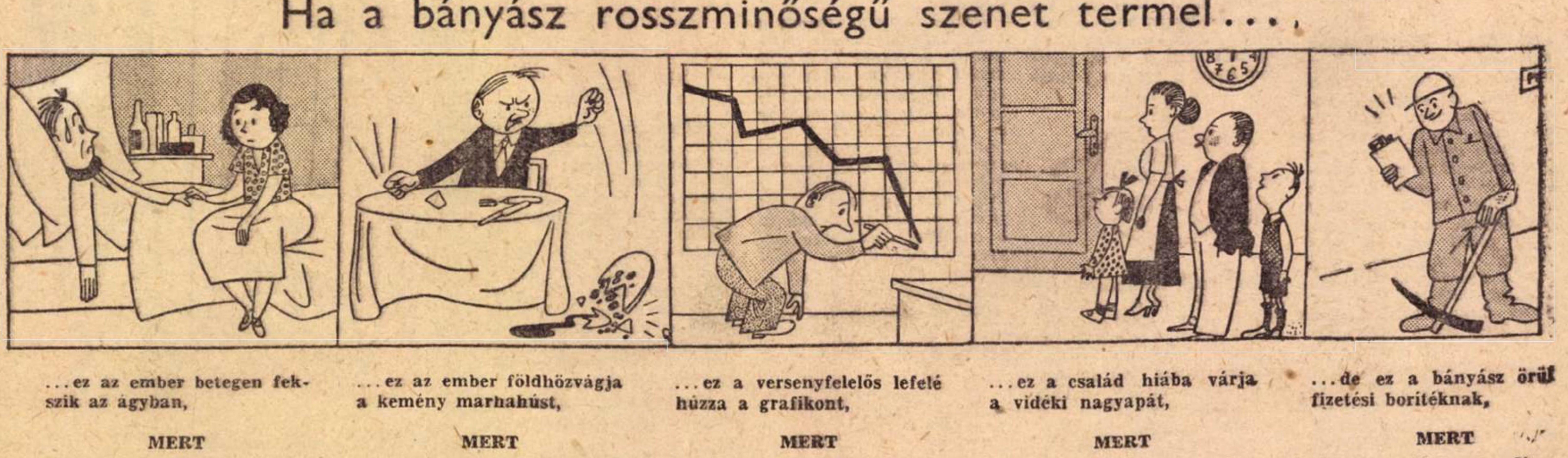

...ez az ember betegen fekszik az ágyban,

MERT

a rossz szén nem fűtötte át a lakást és megfázott.

...ez az ember földhözvágja a kemény marhahúst,

MERT

rosszminőségű a gáz és nem fő meg rajta az étel.

...ez a versenyfelelős lefelé húzza a grafikont,

MERT

a hidegben rosszul megy a munka.

...ez a család hiába várja a vidéki nagyapát,

MERT

a rossz szén miatt pontatlanul közlekednek a vonatok.

...de ez a bányász örül fizetési borítéknak,

MERT

a norma azért megvolt.

IME, AZ EMBER!

De Gasperi — nem tudva, hogy védence másnapra megbukik — patetikus beszédben kérte a képviselőket, hogy támogassák Fanfanit. Majd rámutatott: „Ecce homo!"

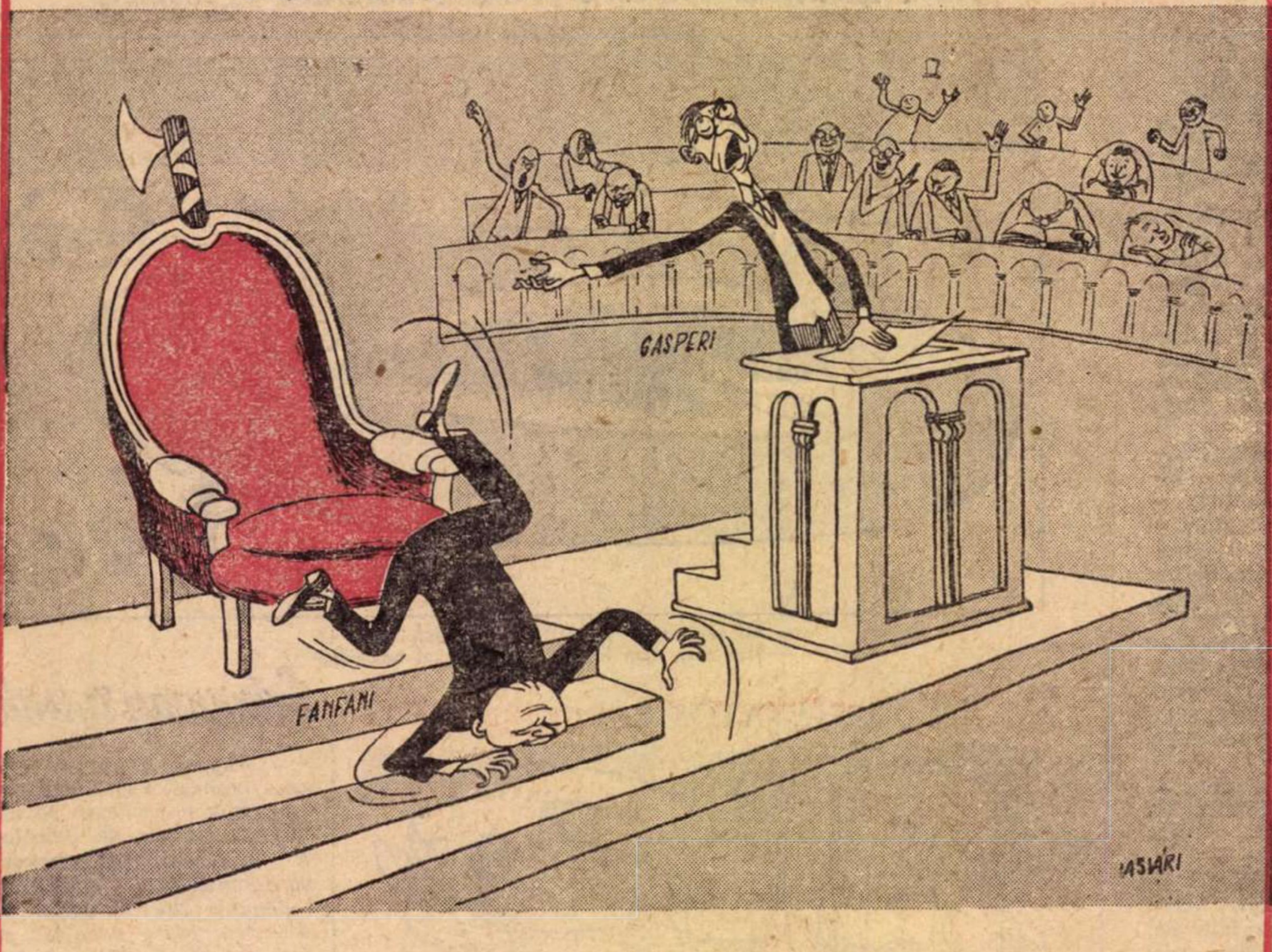

Gasperi: Ecce homo!

Szeretik az édességet

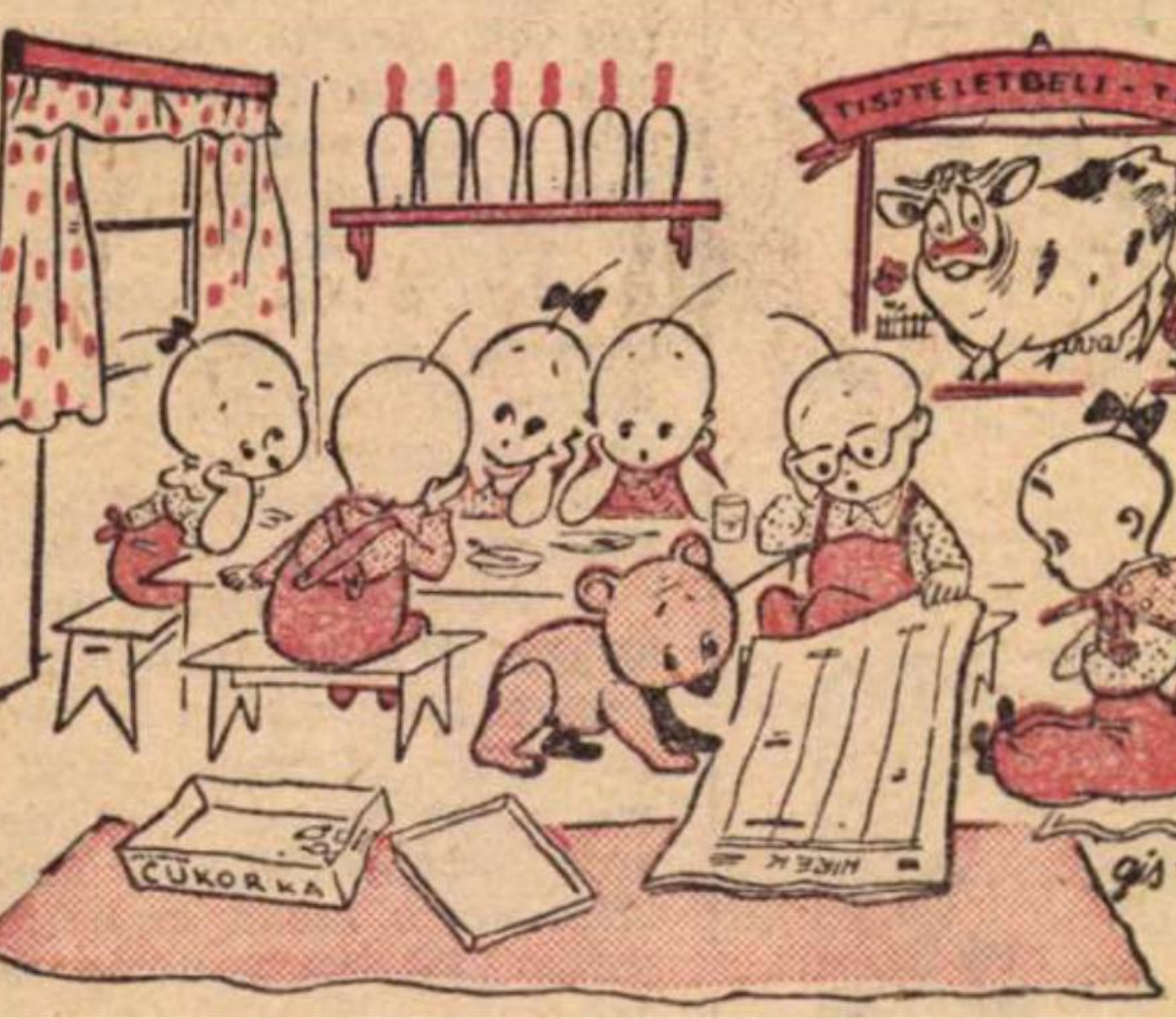

A legifijabbak el vannak keseredve, mert azt olvassák, hogy sok téesz még nem kötött termelési szerződést cukorrépára.

SZERELEM

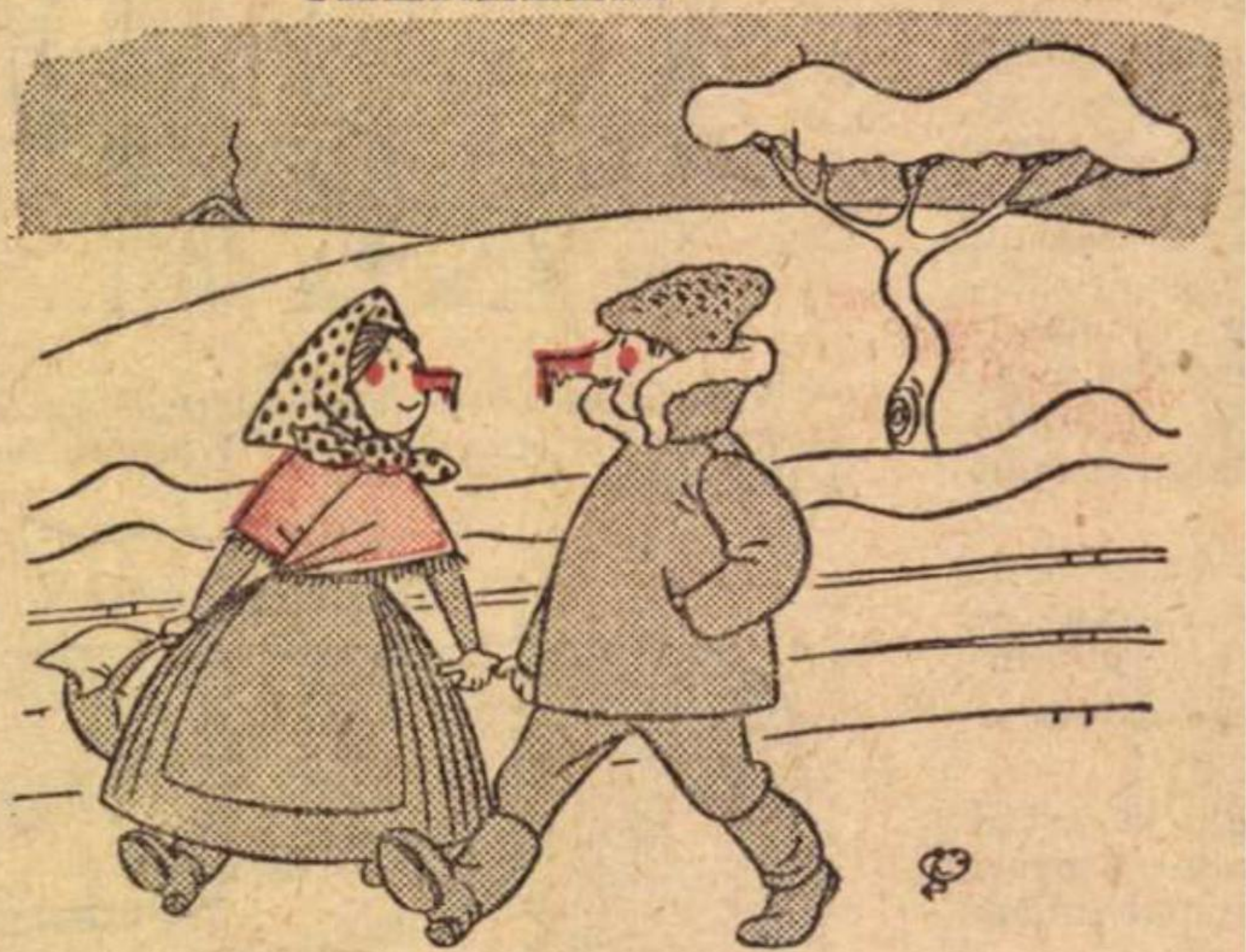

— Érzed a tavaszt, Julis?

A. Kovaljenko:

A gyufa és a tűzifa

Igy jajgatott a kis gyufa:
— Ó lobbanj lángra, tűzifa!
A fagy ma farkasordító,
Ha lángolnál, az volna jó.
Már dideregtem eleget,
Miért nem ontod melegед?
Hisz égni hősi hivatás.
No rajta, bátran! Mire vársz?!
De Télapó,
Ki éppen arra járt,
A gyufaszálra rákiált:
— Te naplopó!
A sültgalambra télen lesni — szégyen!
Ne követeld, hogy más lobogva égjen.
Mert az, ki más tüzét kivánja, várja,
Az gyulladjon először maga lángra.

(Fordította: Gerényi Tibor)

HURRÁ!

A Fagörcs-gyárban sok hiba és hiányosság volt, míg meg nem érkezett az új vállalatvezető. Humbula Jenő. Érkeztével egycsapásra megszűnt minden baj, mintha elvágták volna. Olyan szép jelentések mentek tőle a felsőbb ipari szervekhez, hogy sokszor sírvafakadtak örömükben az illetékesek, akiknek szólt.

Pedig jöttek az ellenőrök jócskán. Humbula külön reprezentatív francia — olasz konyhát tartott fenn az ellenőröknek, ahol mindegyik felfalt egy kedélyességkeltő adagot, természetesen nyugodt lelkiismerettel, mert Humbula azt mondta mindegyiknek, hogy maradék az, amit eszik. Utána karonfogta az ellenőrt, felcipelte pazar irodájába és megmutatta világhíres barackmag és ökörcsülök gyüjteményét. Ha a tárgyra került a szó, akkor magabiztos mosollyal legyintett.

— Há, megy itt minden, mint a pinty! 101%-kal túlteljesítettük a bútorba való fagörcsök exporttervét, annyi félkész göbünk van, hogy hat évig el tudnánk látni az egész országot görccsel, a gépeink olyan jó karban vannak, és olyan tökéletesek, hogy némelyik még a munkaidőn kívül, leállítva is percenként ezer darab diónagyságú pompás csomót köp ki, az üzemi dolgozók mind végigpróbálták az emhákát, a kapus akkorát ugrott, hogy még most sem esett le, egész tömegek vannak a tömegszervezetekben, és minden megy mint a pinty, — hadarta egyszuszra.

Az ellenőrök rendszerint az üzemi panaszkodóknak adták át a kilincset. Dőlt a panasz: Hogy a fakukacok megették a nyersanyag nagy részét, a csürdöngölő üzemrészen nyolc gépet elnyelt a föld, a félkészraktár olyan üres, hogy a raktárost a méreg eszi, a kapust még mindig nem fogták el, mióta megugrott a Csicsóka-brigád havi fizetésével, a kultúrteremben próba alatt a mennyezet a zenekarra szakadt, — a trombitás még mindig a romok alatt van és a trombitáján keresztül lélekzik.

Humbula vállalatvezető jól lavirozott. Beállított két függetlenített dekorálót, akik egésznap ilyesforma feliratokat festettek: „Megy itt minden, mint a karikacsapás!" „Olyan jól megy minden, mint a pinty!" „Nálunk nincs semmi fennakadás, lemaradás és baj."

Valóban ment minden: úgy ment minden, hogy még Humbula Jenő is ment. Fogta a kalapját, zsebébe süllyesztette elbocsátólevelét és kiindult, — a gyár meg beindult.

Martin István

Házassági évforduló

Nős embereknél minden évben van házassági évforduló. Most is, hogy közelgett e szép nap, megtárgyaltam magammal, miként emeljem az évforduló fényét? Mivel növeljem az emlékezés örömét és fejezzem ki hálás szivem melegét azért, hogy kis feleségem immáron olyan régen vesztegel velem a házasság boldog révében? Csak azt kellett tisztáznom, hogy mit vegyek, valamint azt, hogy miből vegyem, amit veszek. A dolog egyik része rögtön sikerült, mert kis feleségem emlitette, hogy hat darab konyharuha végtére nem kerül sokba. Még annyiba sem, mint esetleg egy pongyola, amit szintén azért készítenek, hogy a nők hasznát vegyék. Csak úgy futólag és közömbösen elmondta azt is, hogy vannak kismintás pongyolák és ezek például neki jobban tetszenek...

Nos — mondtam magamban — egy életem, egy halálom, plusz készpénz: meglesz a pongyola, vagy a konyharuhák, amolyan piroskockások...

Aztán lett vadpénzem is hozzá. (Zárójelben a vadpénz ama pénz, amely fizetésen felül kerestetik. Külön munka, prémium... olyan pénz, amelyről a feleség nem tud, vagy úgy tesz mintha nem tudna róla. Ám senki se higyje, hogy a vadpénz fogait csikorgatja és ugrásra kész, ó, nem, szelíden lapul a zsebben.) Elindultam tehát a kirakatok dús erdeje felé. El is tévedtem ebben a rengetegben, ahol, mint valami háztartási és ruházati mesében szelid vasalók bújnak meg az edények bokrai mellett, sziták és merőkanalak pihegnek a kirakati lámpák fényében. Ott is jártam, egy üzletbéli tisztáson, ahol kedves hálóingek legelésztek más női holmik társaságában, ahol friss kölnivizek patakjai csörgedeznek. Egyszer megpillantottam egy pongyolát is, amint nagy tarka mintákkal virágzott, halkan és izléstelenül. Az üzletek rengetegében aztán mind messzebb jártam, végre beléptem egy olyan boltba, ahol férfikalapok nőnek a polcokon, mint a gombák és az állványokon nadrágtartók és sálak kigyóznak...

Nemsokára elkövetkezett a nagy napunk, amely történetesen estére esett. A csomagot feleségem elé helyeztem. Megilletődve mondottam el, hogy milyen hálás az én szivem, s mivel tudom, milyen nagy szerelemmel szeret engem s a legnagyobb öröme az, ha én örülök, hát megvettem neki ezt... Kis feleségem közben kibontotta a csomagot, amelyben egy szép nyakkendő volt. Neki vettem, hogy én viseljem, azaz, hogy örüljön annak, mennyire örülök én... Valóban, tettem hozzá hálás szívvel — egész életemben kerestem ilyen mély-kék-színű nyakkendőt! Ezért nem is néztem az árát, utóvégre egyszer van egy évben házassági évforduló és fontos, hogy kimutassam hálás szivem melegét...

Feleségem szemmelláthatóan nagyon megörült az ajándéknak, aztán elővette az ő ajándékát, amellyel ő lepett meg engem. A csomagban hat konyharuha volt, olyan piroskockás!... És amikor látta, hogy én is mennyire örülök az ajándéknak, mellékesen átnyujtott egy nyakkendőt. Olyan mélykéket, amilyent egész életemben szerettem volna... Persze, csak ráadás volt — szóra sem érdemes...

Most persze megvehetem még a kismintás pongyolát is.

Ha nem akarok lemaradni.

Bodó Béla

Fejetlenség a köbön

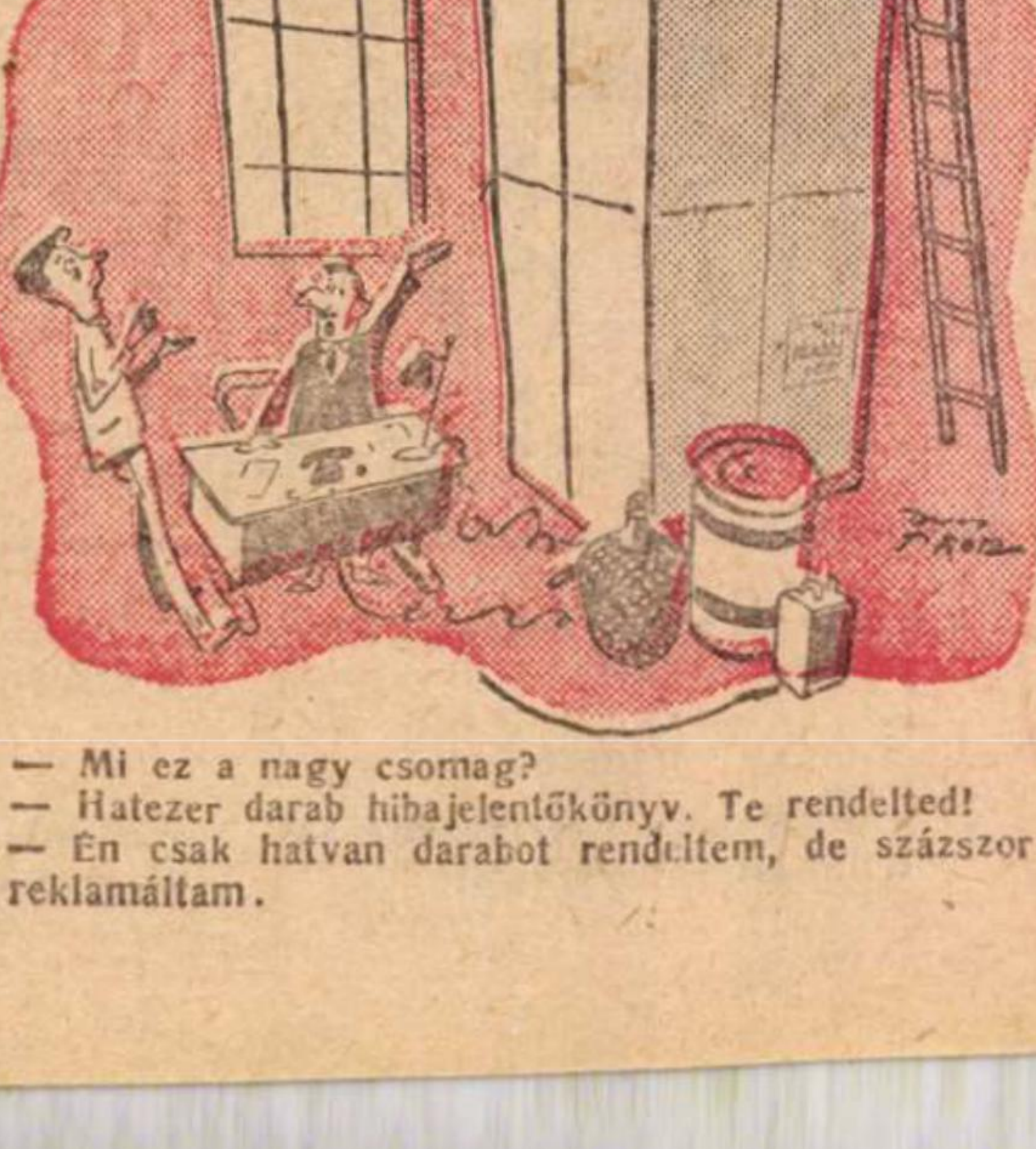

— Mi ez a nagy csomag?
— Hatezer darab hibajelentőkönyv. Te rendelted!
— Én csak hatvan darabot rendeltem, de százszor reklamáltam.

Farsang

Amikor a termelési osztályra is befutott a kultúrcsoport farsangi meghívója, Cserje Sári összedugta a fejét Kulinyival. Cserje Sárinak frissen ondulált, szép szőke feje volt és így Kulinyi határozott érdeklődéssel figyelt.

— Az öreg ott lesz?

— Képes. Mostanában nagyon ügyel a közösséghez való viszonyára.

Az „öreg" alatt természetesen a vállalat fiatal igazgatóját értették. Alaposan megbeszélték a dolgot, majd Kulinyi így szólt:

— Marhaság elmenni! Ugyanazokkal a pofákkal tölteni a legszebb farsangi estét, akikkel az ember egész évben együtt van. Elmenni, végigszenvedni az unalmas műsort, egyhangú szendvicseket enni a büffében és hízelegni az igazgatónak! Van egy ötletem Sári: rendezzünk nálam egy farsangi pikniket.

Kulinyi és Sári két hétig a piknik megbeszélésével töltötték a hivatalos munkaidőt. Néha túlóráztak is. Végül megállapodtak a legkényesebb pontban, a meghivottak lajstromában. Rejtélyes súgdolózások között invitálták meg a Barabás házaspárt, a kis Fodrost, aki jól hegedül, Patkóst a pénztárost és még néhány embert a vállalattól, körülbelül azokat, akik a pletyka szerint egy klikkhez tartoztak. Az összejövetel reggelén eszméltek rá, hogy elfelejtették meghívni Blaskót, a főkönyvelőt, ezt a morózus, de fontos agglegényt. Zihálva pótolták a mulasztást.

Pompásan indult a farsangi piknik. Cserje Sári sok fasirtot hozott és a férjét, a Barabás házaspár még több fasirtot és egy frissen beszerzett influenzát. A kis Fodros elhozta a hegedűjét és természetesen megfelelő adag fasirtot. Ne is részletezzük: mindenki fasirtot hozott.

Blaskó is megérkezett:

— Én, mint agglegény fasirtot vettem, azt úgysem hozott senki!

Aztán körbeültek és megindult a sziporkázó beszélgetés.

— Mi lesz a prémiummal, hallottatok-e már valamit? — vetette fel a súlyponti kérdést Barabás.

A főkönyvelő tartózkodóan nyilatkozott. Ezután áttértek a táppénz-kifizetés új rendszerére, a kultúrgárda munkájára, az egyik anyagbeszerző „lebukására" és az igazgató még mindig kissé fölényes viselkedésére. A feleségek riadtan hallgatták a számukra idegen témakör intimitásait és udvariasan leplezték ásításukat. Éjfélkor csengettek.

— Ez ki lehet? — ijedezett a háziasszony.

Kulinyi ajtót nyitott és bekiáltott a társaságnak:

— Gyerekek, ezt a meglepetést! Az igazgatónk tisztelt meg bennünket!

— Úristeni! — mondta Sári.

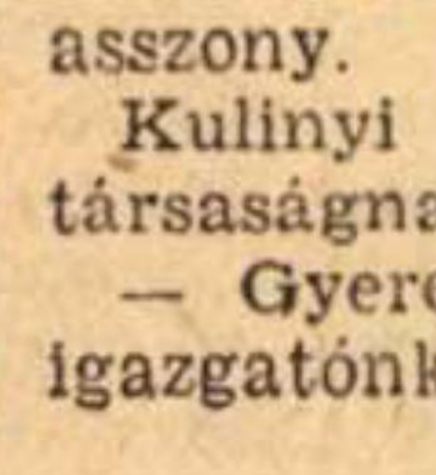

Az „öreg" jókedvűen üdvözölte a társaságot:

— Nem lehet frakciózni! Kémeim jelentették ezt a kedves összejövetelt, tehát felugrottam, akár haragszik a házigazda, akár nem.

Dehogy haragudott a házigazda! Áradozott.

— Ez olyan gesztus volt igazgató elvtárs, amire csak te vagy képes. Sírni szeretnénk a büszkeségtől és a meghatottságtól.

Kulinyiné is odarőpült:

— Egy kis fasirtot?

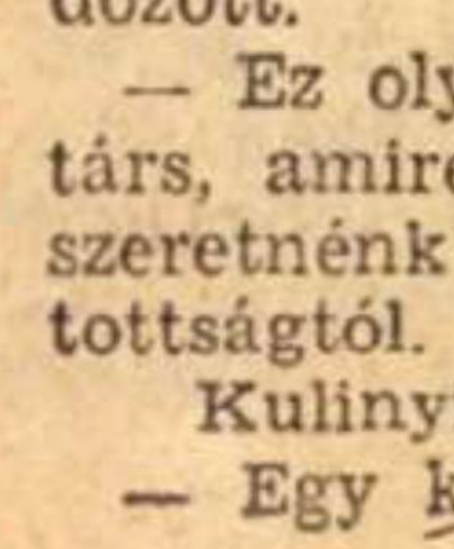

Hétfőn reggel Kulinyi fölényesen kérdezte meg a blokkóránál a kis Gátit:

— Na, hogy mulattatok, öcskös?

Az ifjú mámorosan felelt:

— Fényesen! Micsoda műsor, micsoda tánc, micsoda kaja! A kultúrgárda kitett magáért! Miért nem jöttetek el?

Kulinyi gúnyosan válaszolt:

— Unom már az ilyen hivatalos összejövetelt, ahol folyton vállalati ügyekről kell beszélni és folyton az igazgatónak kell gazsulálni.

Aztán megveregette a fiú széles vállát és hozzáfűzte:

— Gyere be hozzám később tízóraizni. Nagyszerű fasirtot hoztam otthonról...

Stella Adorján

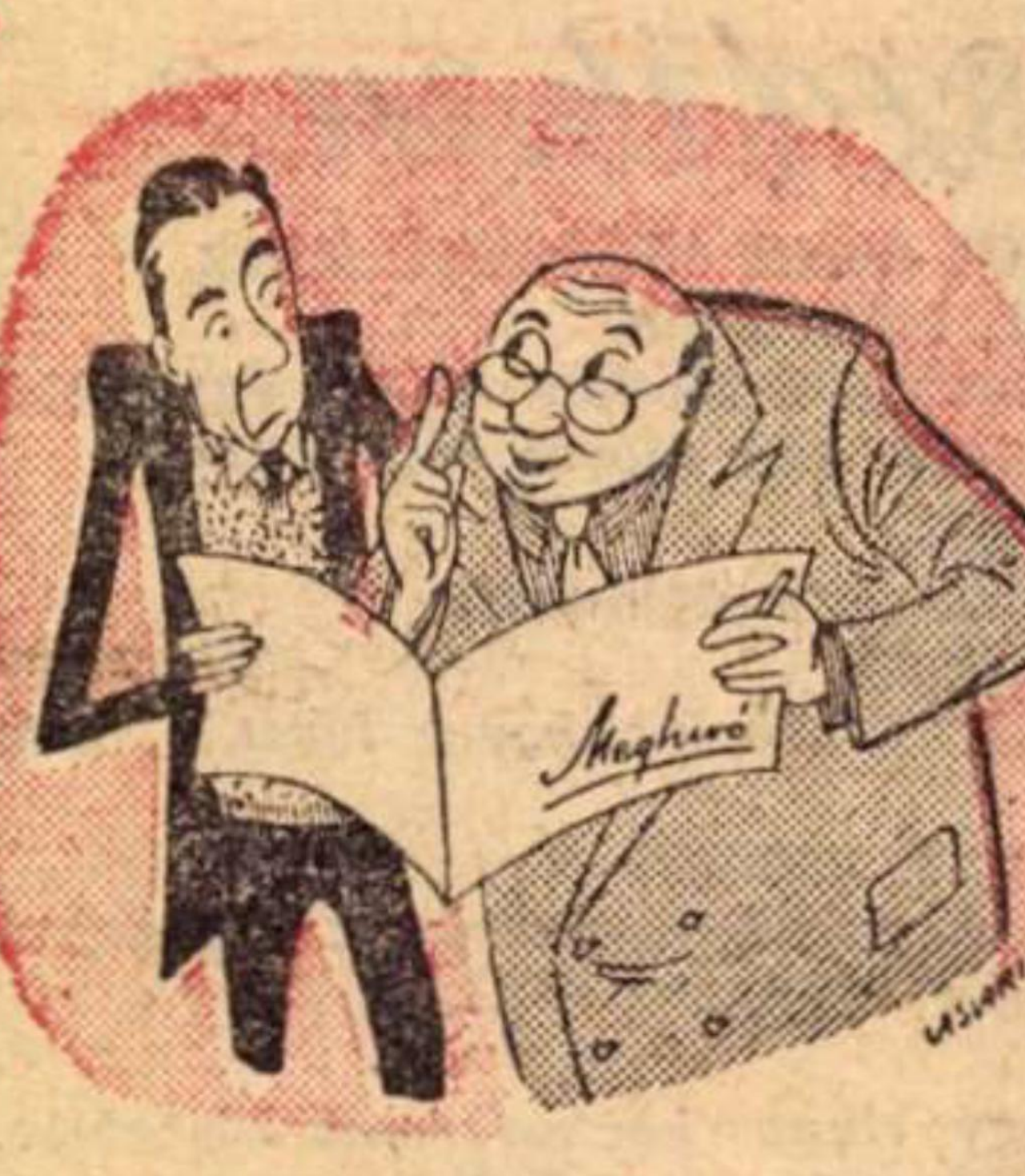

NE TESSÉK KOMOLYAN VENNI

— Miért írtad a farsangi meghívóra, hogy reggelig tartó termelési értekezlet is lesz?
— Mert azt akartam, hogy mindenki ott legyen.

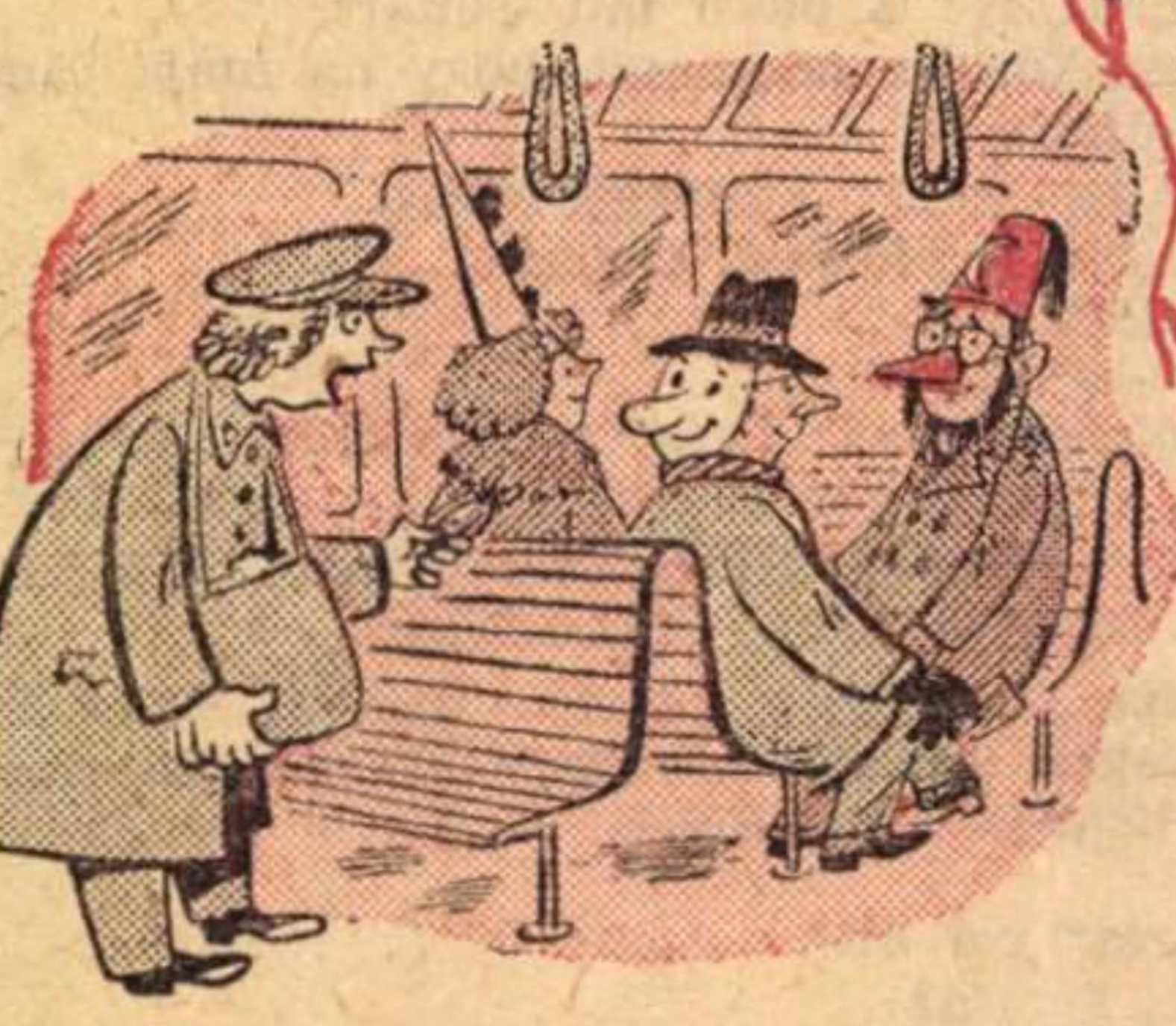

JANUS-MASZK A VILLAMOSON

— Már tizedszer kérdem, hogy vonal tetszik-e, vagy átszálló! Maga meg csak mosolyog, és nem szól semmit...

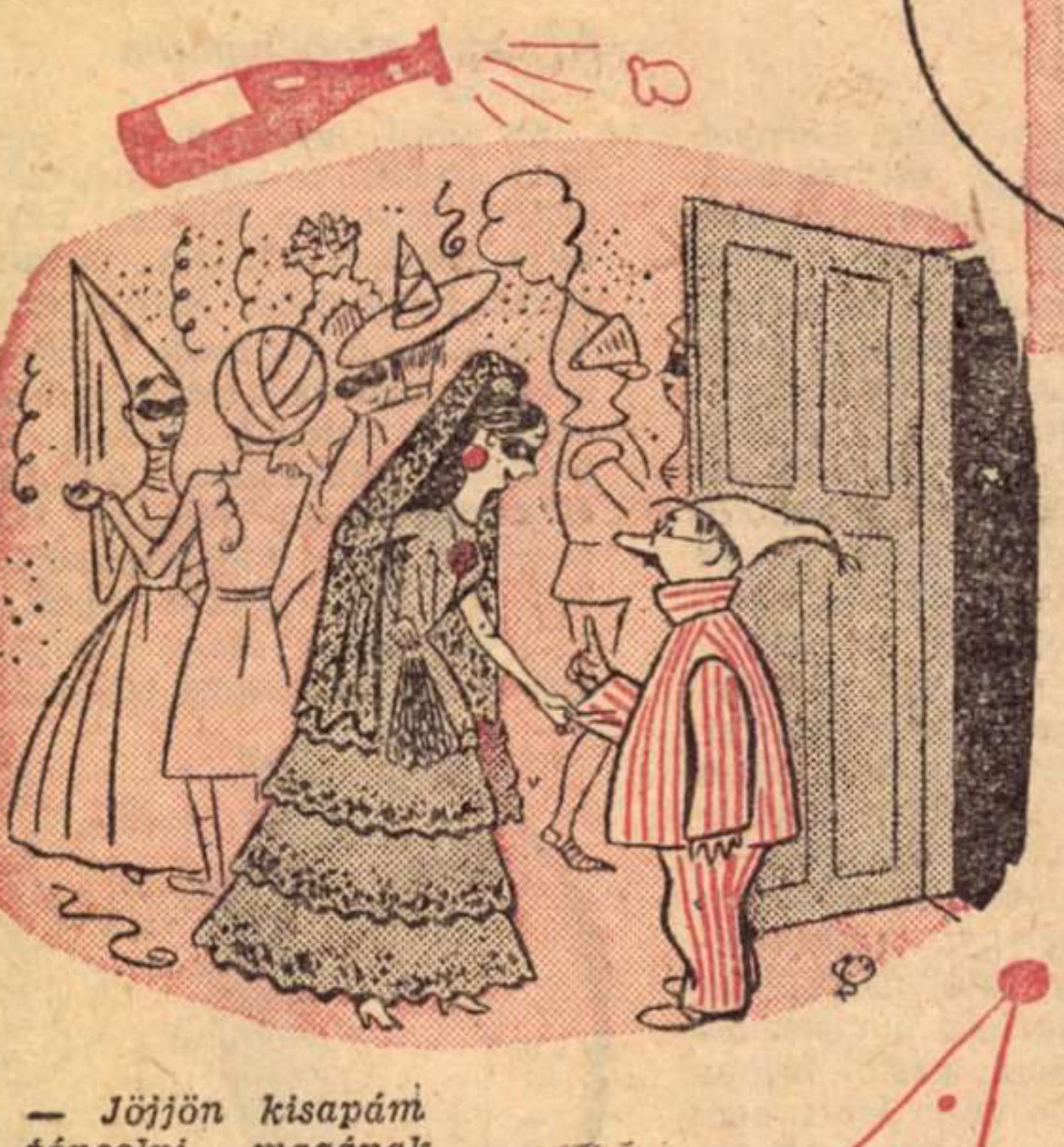

— Jöjjön kisapám táncolni, magának van itt a legjobb jelmeze!
— Bocsánat, én a szomszéd vagyok, csak azért jöttem, hogy csendesebben vigadjanak...

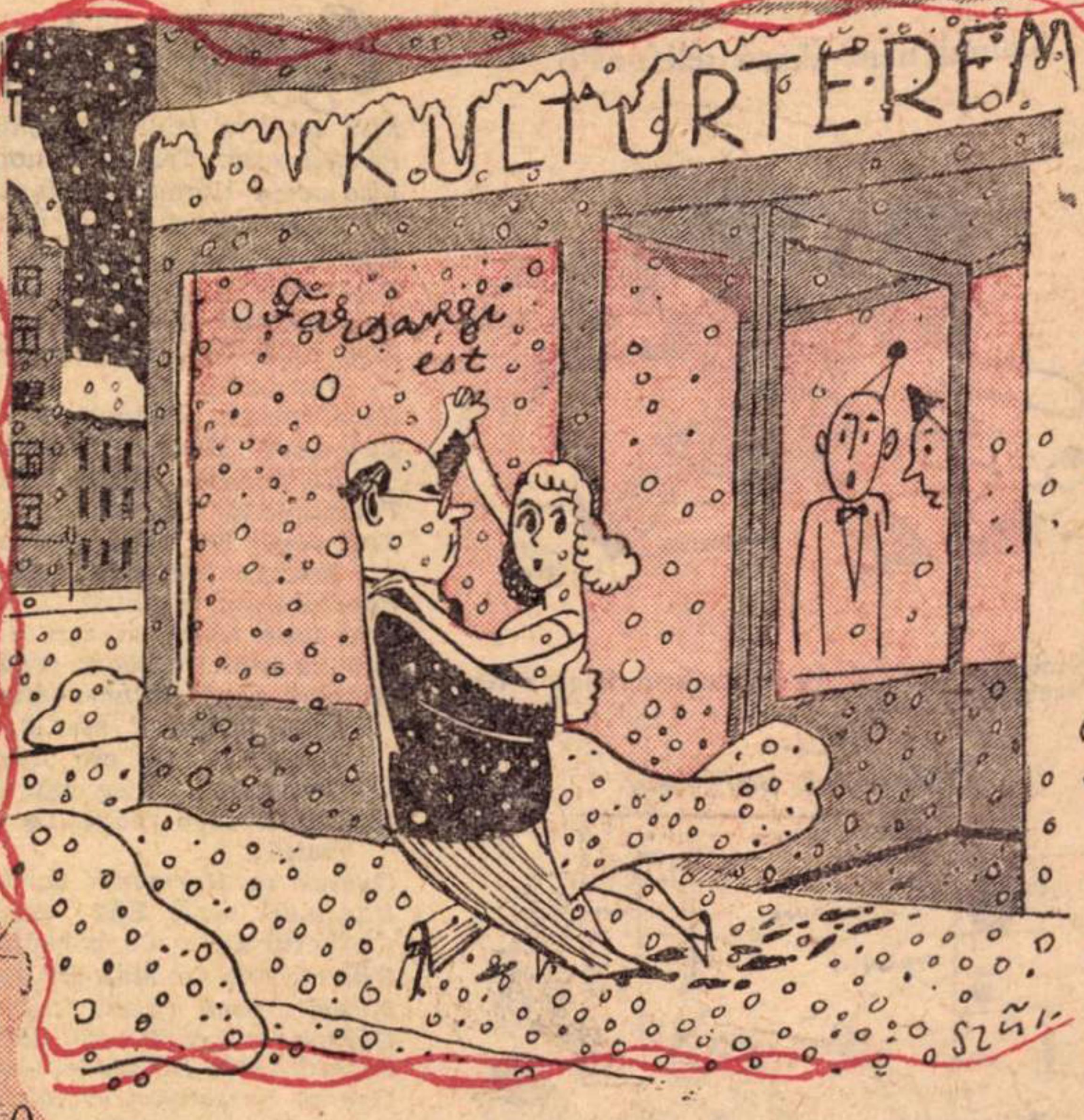

A SZOKÁS NAGY HATALMA,

avagy az igazgató, aki farsangi esten is házonkívül van.

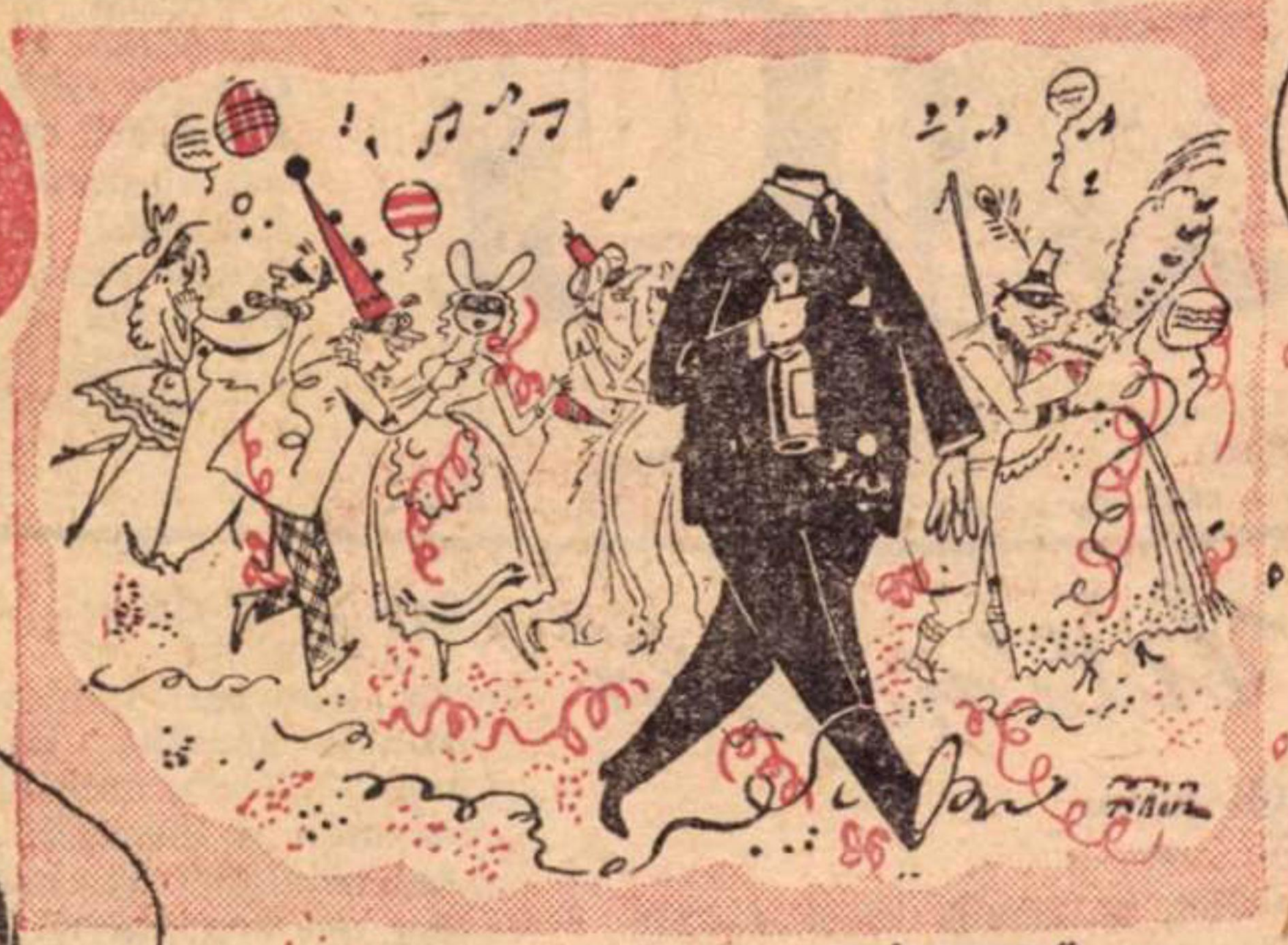

STÍLSZERŰ JELMEZ

— Nézd, ott megy az áruelosztási osztály vezetője...

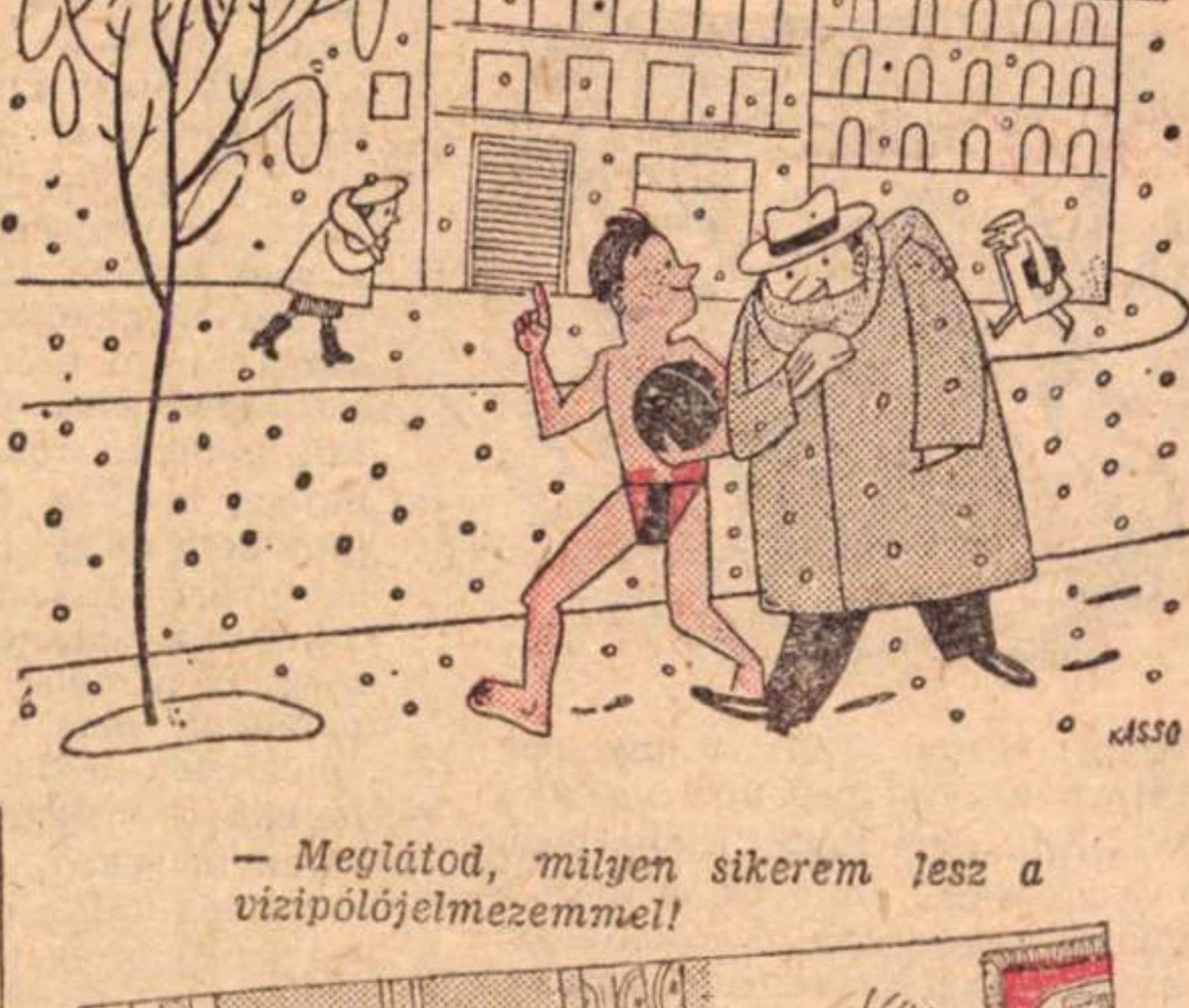

— Meglátod, milyen sikerem lesz a vízipólójelmezemmel!

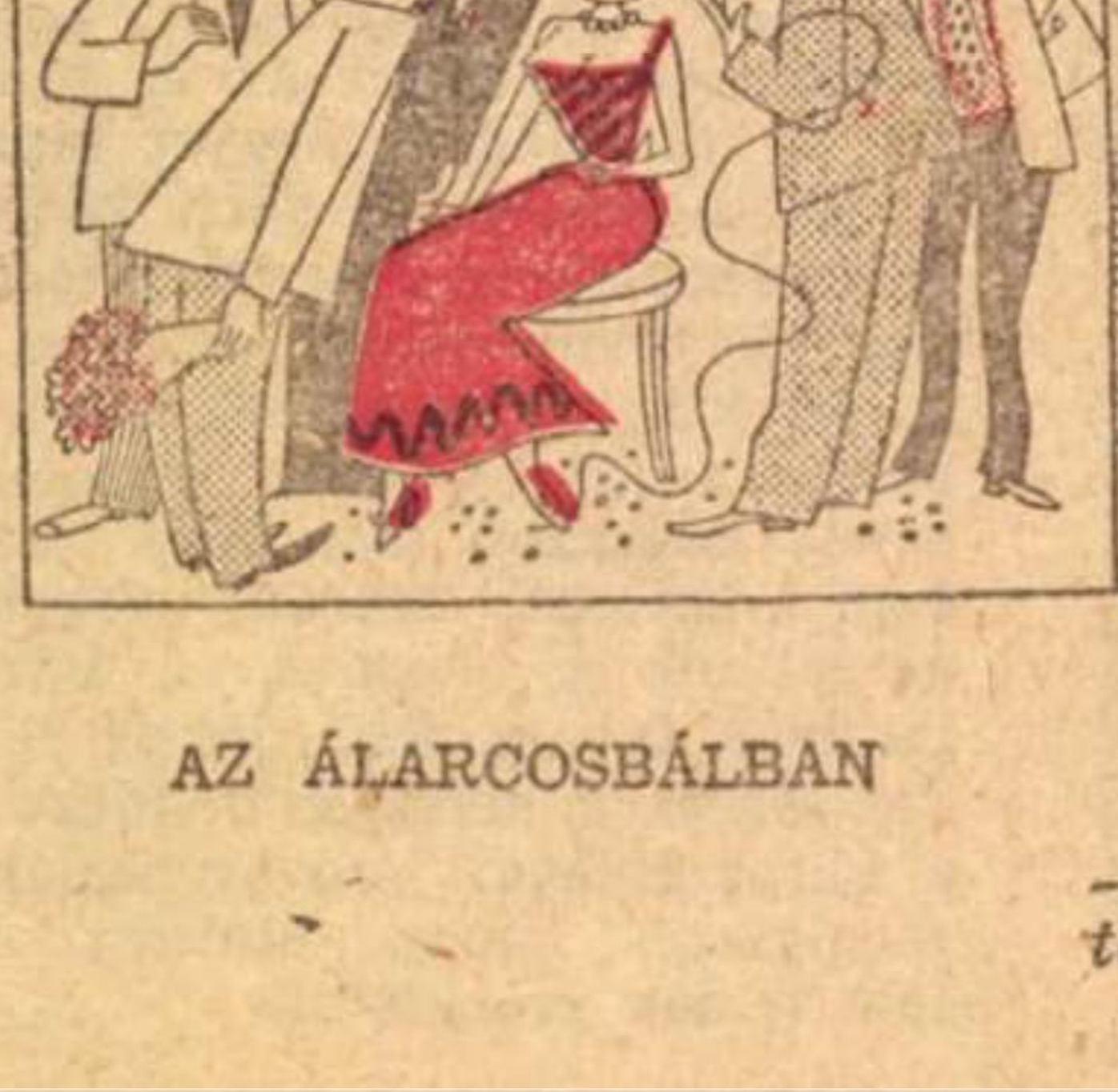

AZ ÁLARCOSBÁLBAN

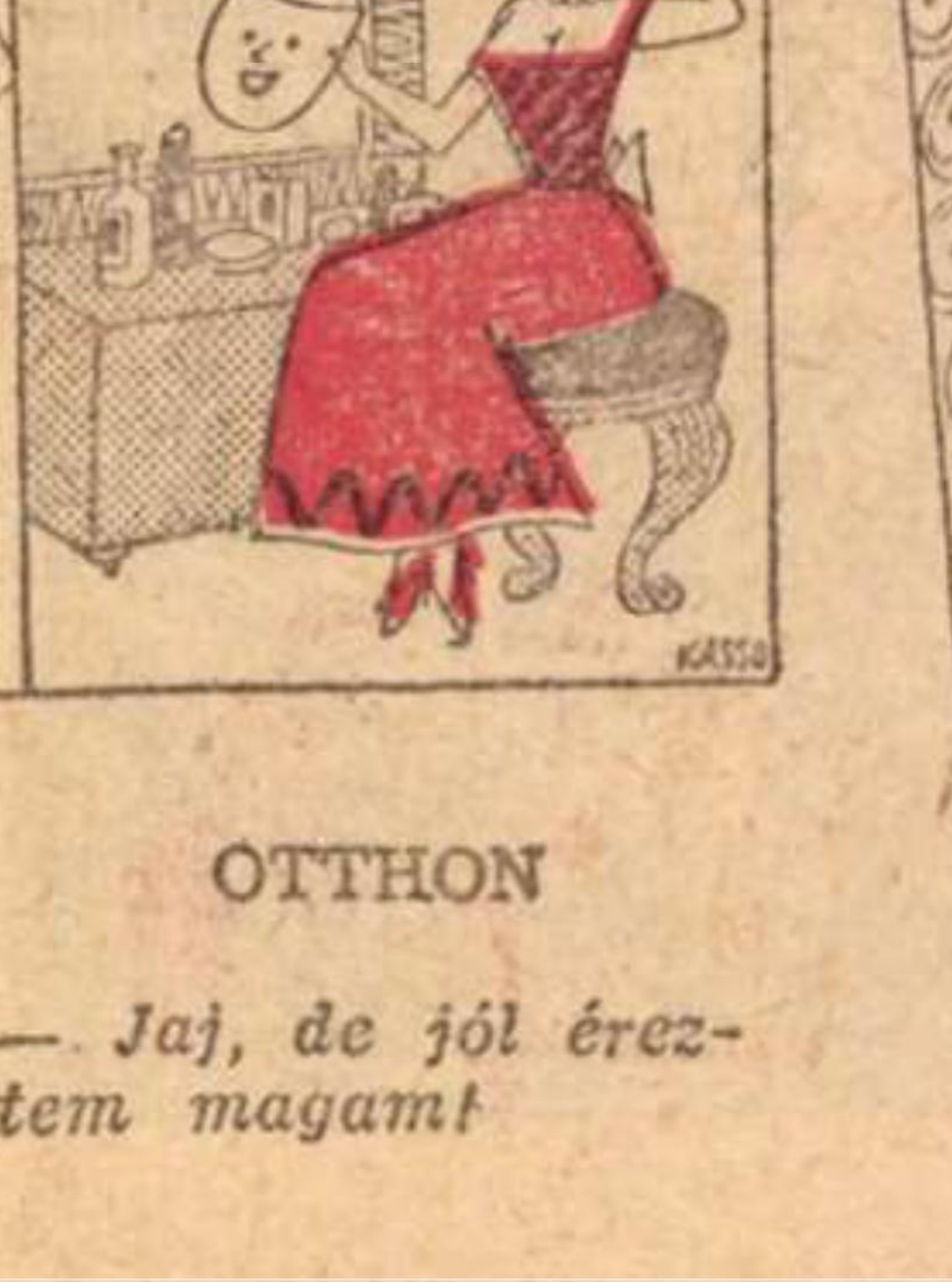

OTTHON

— Jaj, de jól éreztem magam!

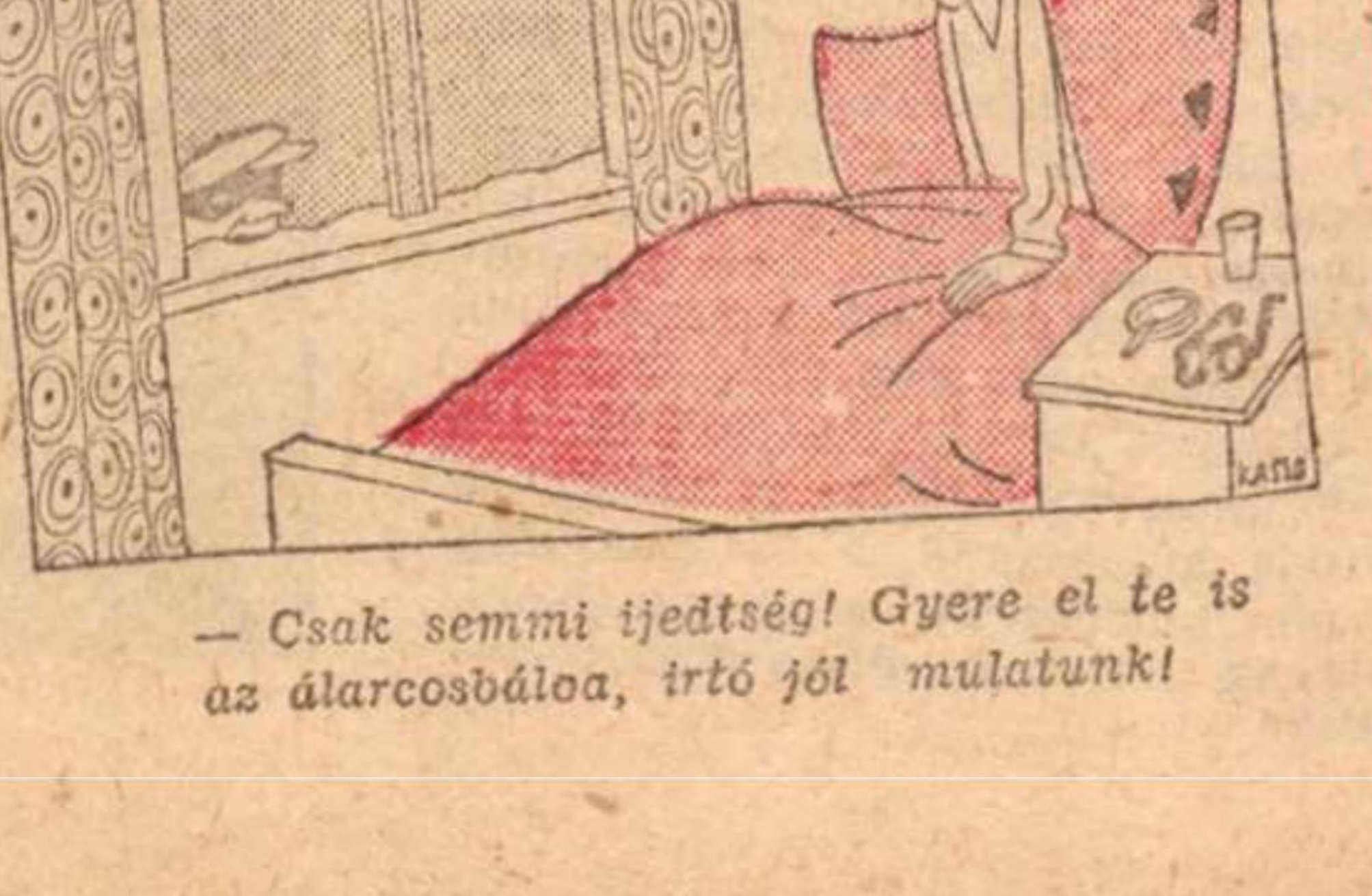

— Csak semmi ijedtség! Gyere el te is az álarcosbálba, irtó jól mulatunk!

Szűnni nem akaró telefonáló

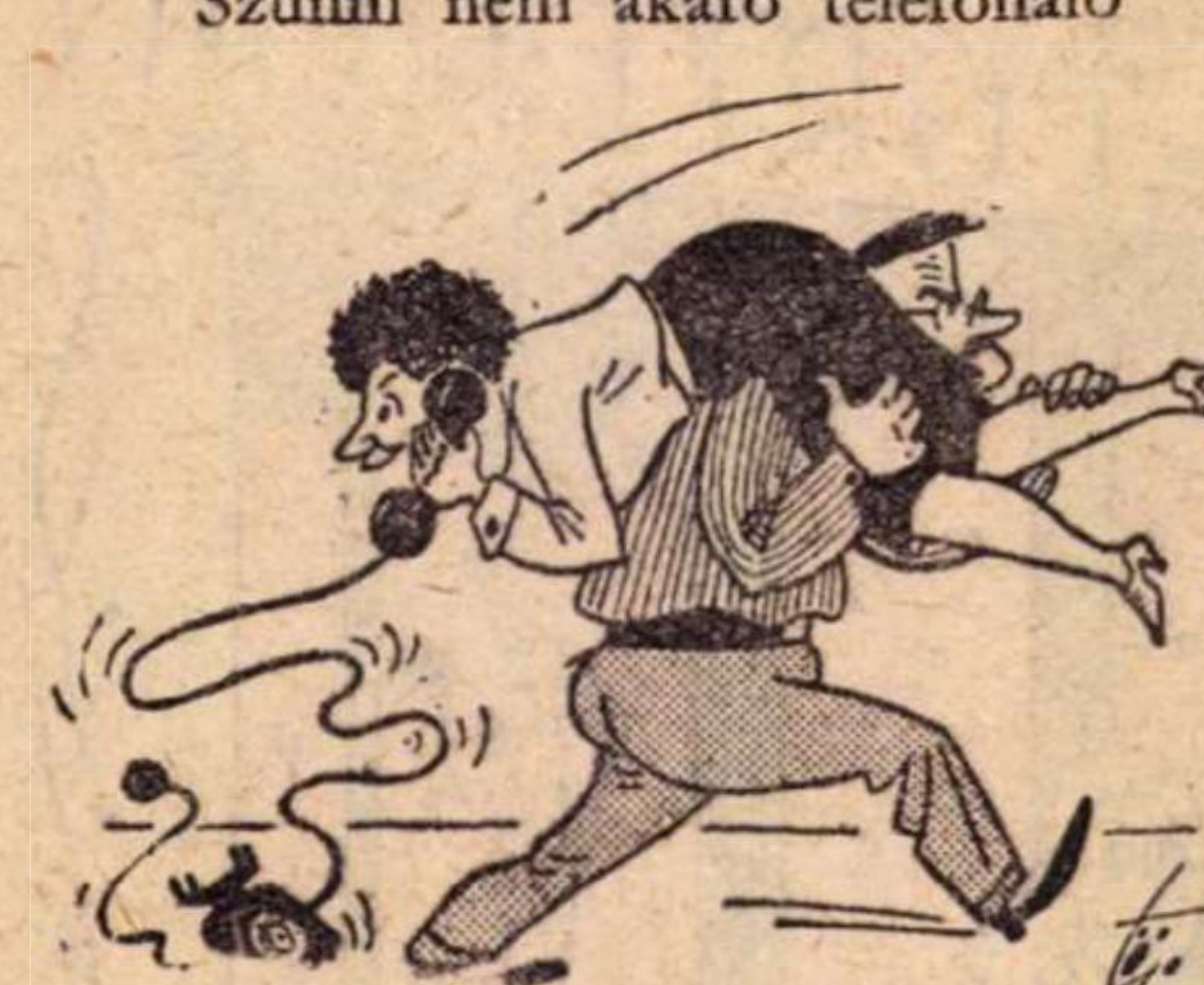

— Búcsúzom Gizikém! Az az érzésem, hogy a férem vacsorázni akar…

Hatliteres barátság

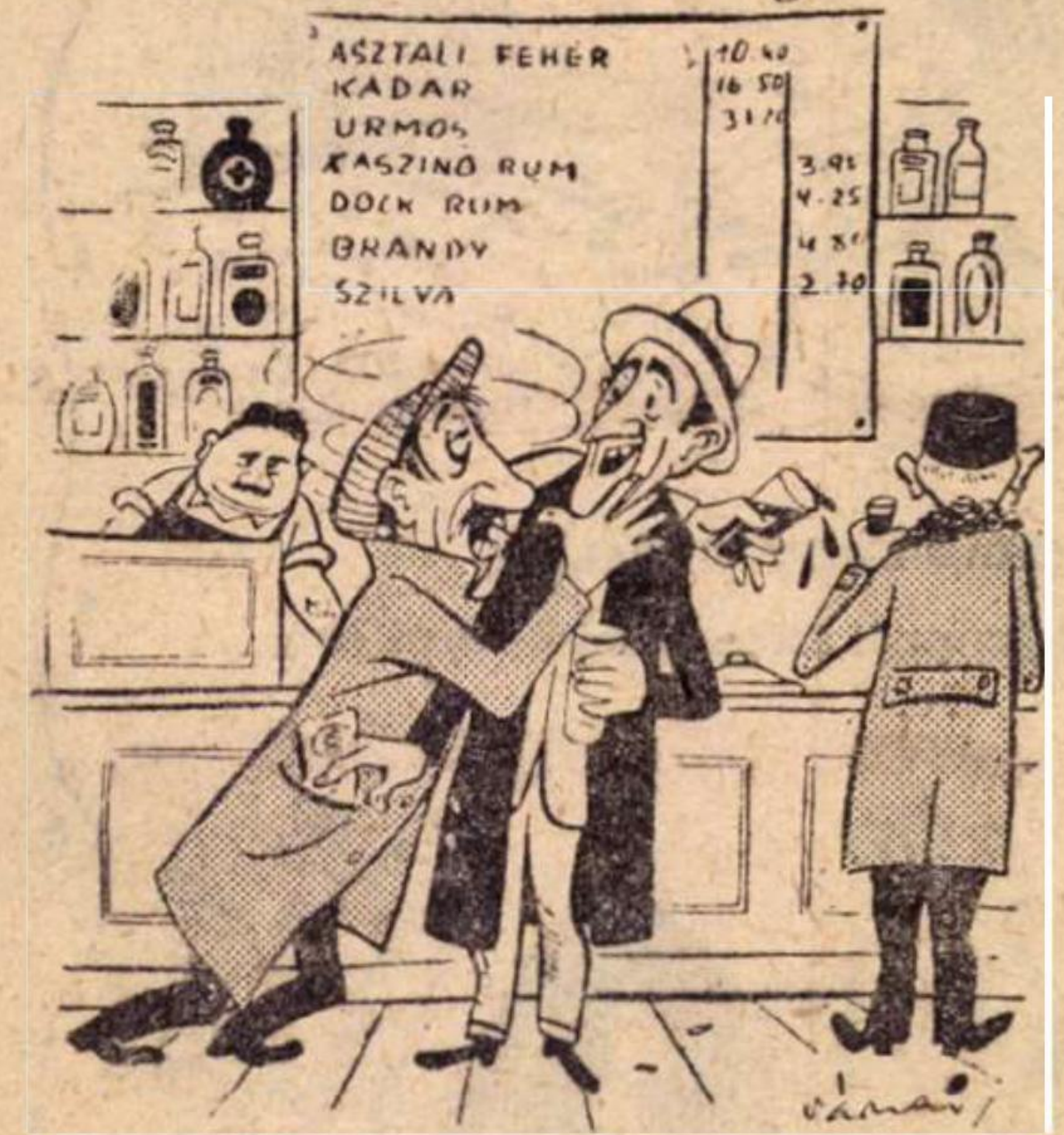

— Te vagy a… hukk… legjobb… ba… ba… barátom… kár… hukk… ho… hogy… csa… csa… csak most ismerkedtünk me… me… meg…

Egy cukrászdában

Első vevő (a Pénztárosnőhöz): Öt darab süteményt kérek.

Pénztárosnő: Tessék bemondani, milyen lesz.

Első vevő: Honnan tudjam a nevüket? Először is lesz egy ilyen *(két kezével kifliformát mutat)*, ami dióval van töltve.

Pénztárosnő: Egynyolcvan. *(Jegyzi.)*

Első vevő: Aztán egy ilyen… *(kúpformát mutat)*.

Pénztárosnő: Három. Más nem lesz?

Első vevő: Egy ilyen hogyhijják *(kezével hengert mutat)*. Hab van benne.

Pénztárosnő: Kettőötven. Lesz még valami?

Első vevő: Kérem. *(Kezével dombocskát mutat és a nyelvével csettintget.)* Kívül fehér, belül barna.

Pénztárosnő: Öthúsz.

Első vevő: És végül lesz még egy *(lapos kockaformát mutat)*… krémes. Mit szól hozzá, ennek tudom a nevét.

Pénztárosnő: Egyhúsz.

Első vevő (fizet, átveszi a cédulát, elmegy).

Pénztárosnő (második vevőhöz): Mi tetszik?

Második vevő (felhasználva a tapasztalatokat, a kezével különböző formákat mutat és a nyelvével csettintget): Lesz egy ilyen… meg egy ilyen… meg egy emilyen… meg egy… amolyan… meg egy ilyen-olyan.

Harmadik vevő (bámulva nézi a mozdulatokat és utánozni próbálja).

Gyerek (a Harmadik vevőhöz): A bácsi mit csinál?

Harmadik vevő: Hát… gyakorlom magamat, hogy ha majd rám kerül a sor, én is tudjam.

Pénztárosnő (a Második vevőhöz): Tizenegyhatvan.

Második vevő (fizet, átveszi a blokkot, elmegy).

Gyerek (a pénztár elé áll).

Pénztárosnő: No mi lesz kisfiam?

Gyerek harsányan és folyékonyan): Lesz egy Stefánia, egy csemege, egy sarokház, egy Lúdláb, egy Tátracsúcs és két burgonyafánk. Összesen tizennyolc húsz. Tessék *(átad egy huszast)*. Kérek vissza egynyolcvanat és a blokkot.

Pénztárosnő (elragadtatva forgatja a gépet): Hát ez igen! Ez óriási! Te angyal vagy! *(Sóhajtva.)* Csak felnőttek ne volnának a világon! *(Átadja a blokkot.)*

Gyerek: Csókolom! *(El.)*

Harmadik vevő (a pénztár elé áll).

Pénztárosnő: Mi tetszik, kérem?

Harmadik vevő: Én is kérek néhány darab süteményt.

Pénztárosnő: Milyent?

Harmadik vevő (a kezével néhány mozdulatot tesz, majd abbahagyja és legyint. Egy pillanatig gondolkozik; azután szerényen megkérdezi): Elmondjam, vagy mutassam?

(Lovászy—Róna)

Ez is van

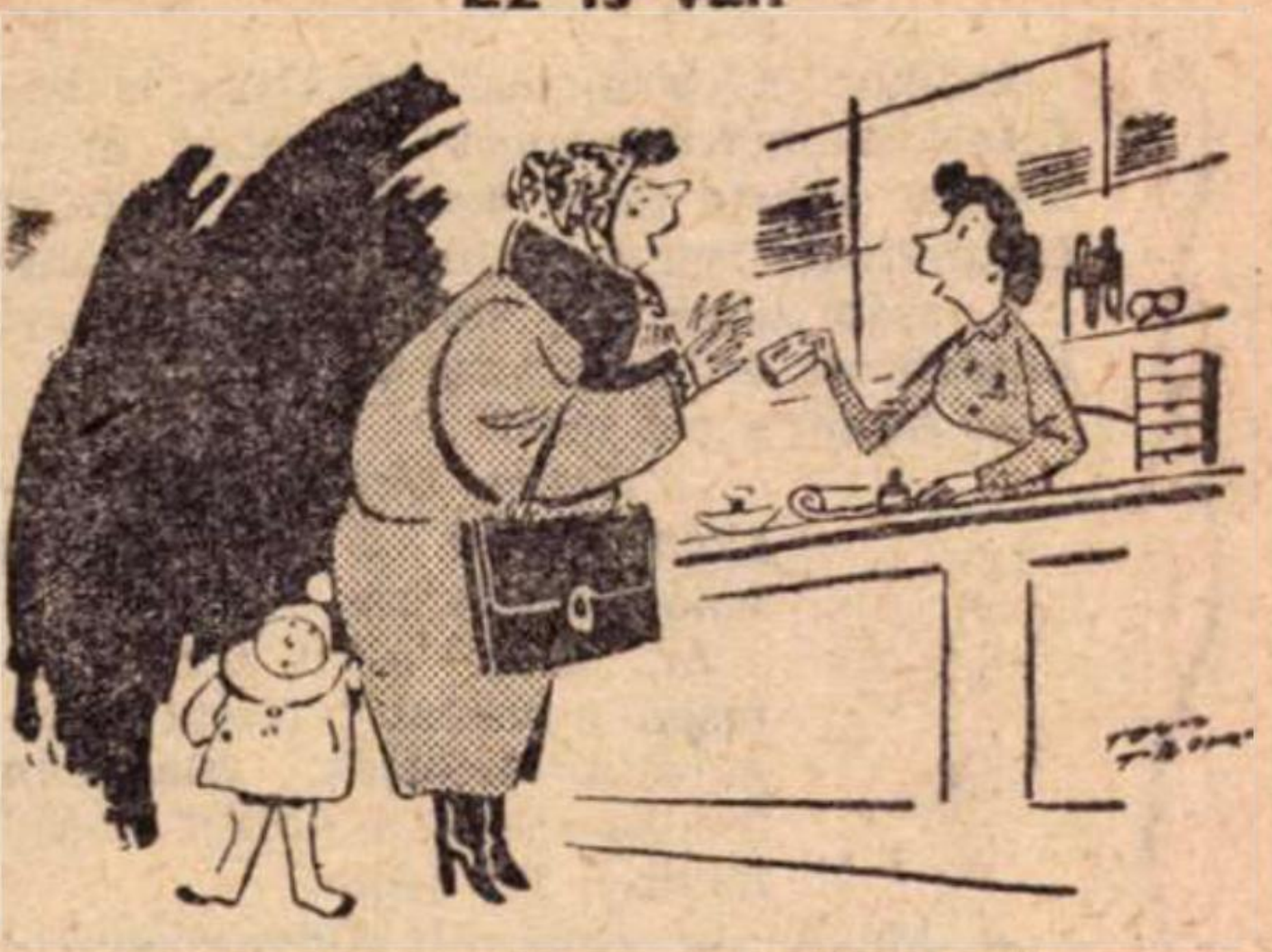

— Gemkapocs érkezett, most tessék venni!
— Nagyszerű! Adjon mindjárt tíz dobozzal… és árulja el, legyen szíves, mi az a gemkapocs?

Petike és a csomagjegy

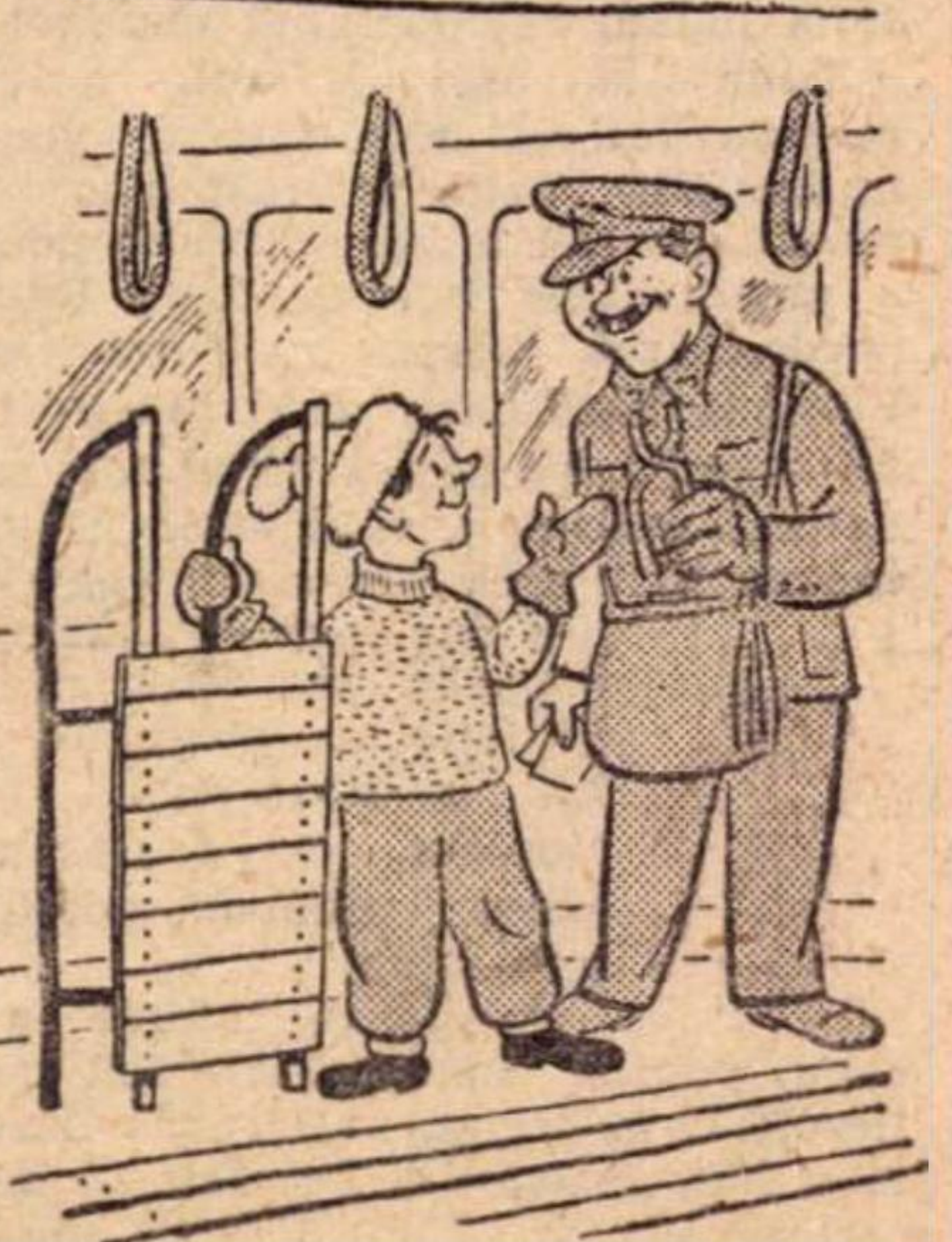

— Kérek egy vonalat, meg egy gyerekjegyet.
— Gyerekjegyet? Dehiszen te már elmultál tíz éves!
— Hát persze! De a vonal az enyém, a szánkóm viszont még nincs tízéves…

Útinapló

Süttői kutak

Süttőn a korsók nem járnak a kútra, mert a kutak vize ihatatlan. Nem újkeletű dolog ez, már évek óta így van. A tanács volt már Ponciusnál, meg Pilátusnál is, de eredménytelenül. Illetve annyit elértek, hogy minden félévben fel kell küldeni a pesti Közegészségügyi Intézetnek pár palack vízmintát. A süttőiek szorgalmasan küldözgetik a vizet, már postára adtak egy tengerszemre valót.

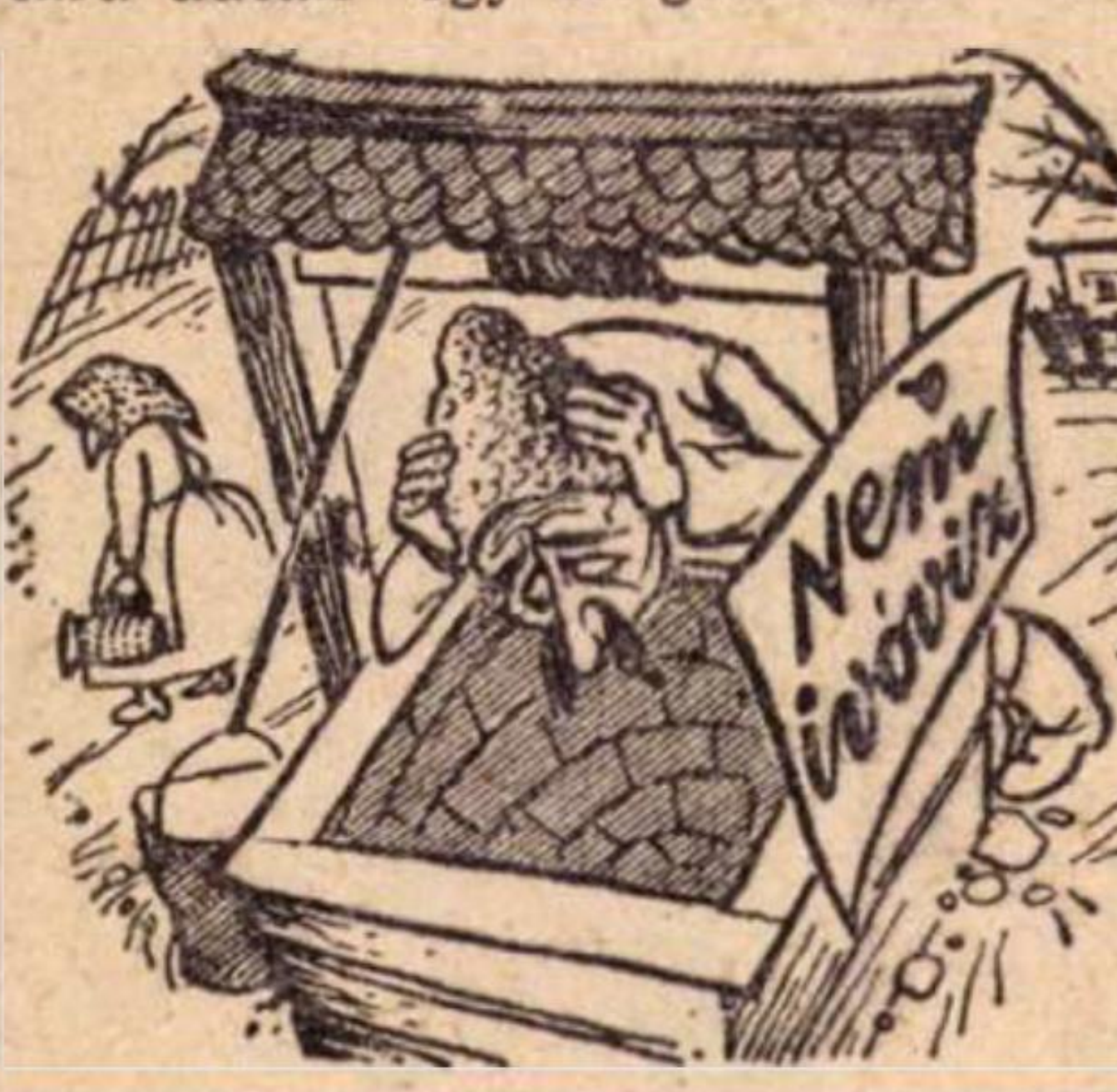

A kútvizet Pesten tetőtől-talpig megvizsgálják és újra meg újra megállapítják, hogy: nem iható! Hadd tudják meg a süttőiek, amit úgyis tudnak. Mennyivel egyszerűbb és olcsóbb lenne, ha nem küldözgetnének semmit, hanem csak írnának egy levelet: Víz ugyanaz. Mire az intézet azt válaszolná: Diagnózis dettó. Ez egyszerűbb volna, nem? A Közegészségügyi Intézet valószínűleg így gondolkozik: kútvíz van, Közegészségügyi Intézet van, miért ne kérnének vízmintát? Csodálkozunk azon, hogy ennyi beható vizsgálat ellenére, az a megátalkodott kútvíz nem akar megjavulni, ami igazán nem szép tőle. Jelenleg az a helyzet, hogy a tanácsot ide-oda küldözgetik kút-ügyben, a kútvizet is ide-oda küldözgetik, a süttőiek meg ide-oda küldözgetik az illetékeseket… Öntsünk már végre iható vizet a pohárba!

Egy jó VB-titkár

A leányvári tanács-titkár, Lernyei Mihály mesélte, hogy őt nemcsak munkaidőben, hanem munkaidő előtt és után is felkeresik hivatalos, vagy nemhivatalos ügyekkel. Nemrégiben egy férj kopogtatott be hozzá a késő-esti órákban, kiráncigálta őt az ágyból és elpanaszkodta, hogy összezördült a feleségével. Azért jött el a tanácshoz, mert hátha tud a tanács valami tanácsot adni. Erre persze nincs rendelet az asztalfiókban, amit elő lehetne ráncigálni és amely áperté kimondaná, hogy mi a teendő, ha egy férj összekoccan a hitvesével. Nem, ilyen rendelet nincsen. Nem ilyen egyszerű a dolog. Ha a tanácselnök, vagy a tanács-titkár iktatókönyvet hord a fejében és szíve helyett hivatalos közlönyt, akkor bizony az ügyfél nem talál meghallgatásra. A leányváriak még emlékeznek a régi tanács-titkárra, akitől bizony hamar megkapták volna: Mért pont hozzám jön, hallja-e, mi vagyok én, csodatévő szűz, vagy tanács-titkár?! Mit gondol, nincs énnekem semmi bajom, hogy a fene essen bele, megint nem megy a tojásbegyűjtés… A leányvári tanácstitkár azonban még azért sem haragszik, ha késő este kizörgetik a meleg ágyból. De azt nem mondom meg, hogy a tanácsháza épületében lakik, mert akkor még hetedhét megyéből is felkeresnék, olyan helyekről, ahol rosszul dolgozik a tanács, talán még néhányan Pestről is eljönnének. Ezt pedig mi nem akarjuk…

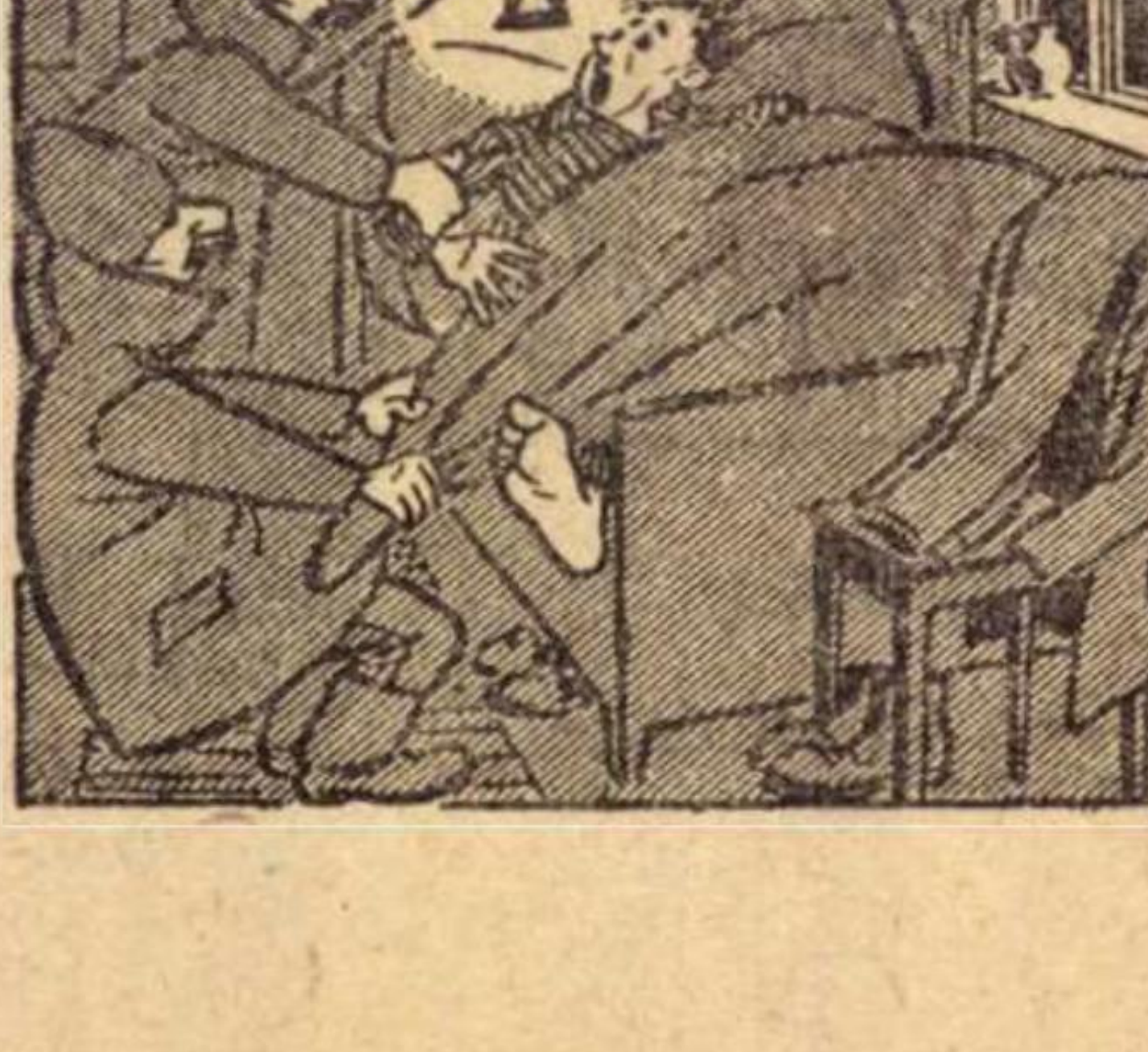

Az ácsi gépállomáson

Az ácsi gépállomás, úgylátszik, nem szereti a kíváncsiskodókat, újságíró legyen a talpán, aki megtalálja, mert a faluban ugyan táblák jelzik, hogy merre kell menni a gépállomásra, de minden tábla következetesen más-más irányba mutat, van olyan is, amelyik felfelé mutat, a felhőkbe. Elindultunk hát találomra és nagynehezen meg is találtuk a gépállomást. A nagyfészerben, a szabad ég alatt álltak a gépek, a fogasoló úgy fázott, hogy vacogott a foga, az erőgépek meg teljesen legyengültek ebben a hidegben.

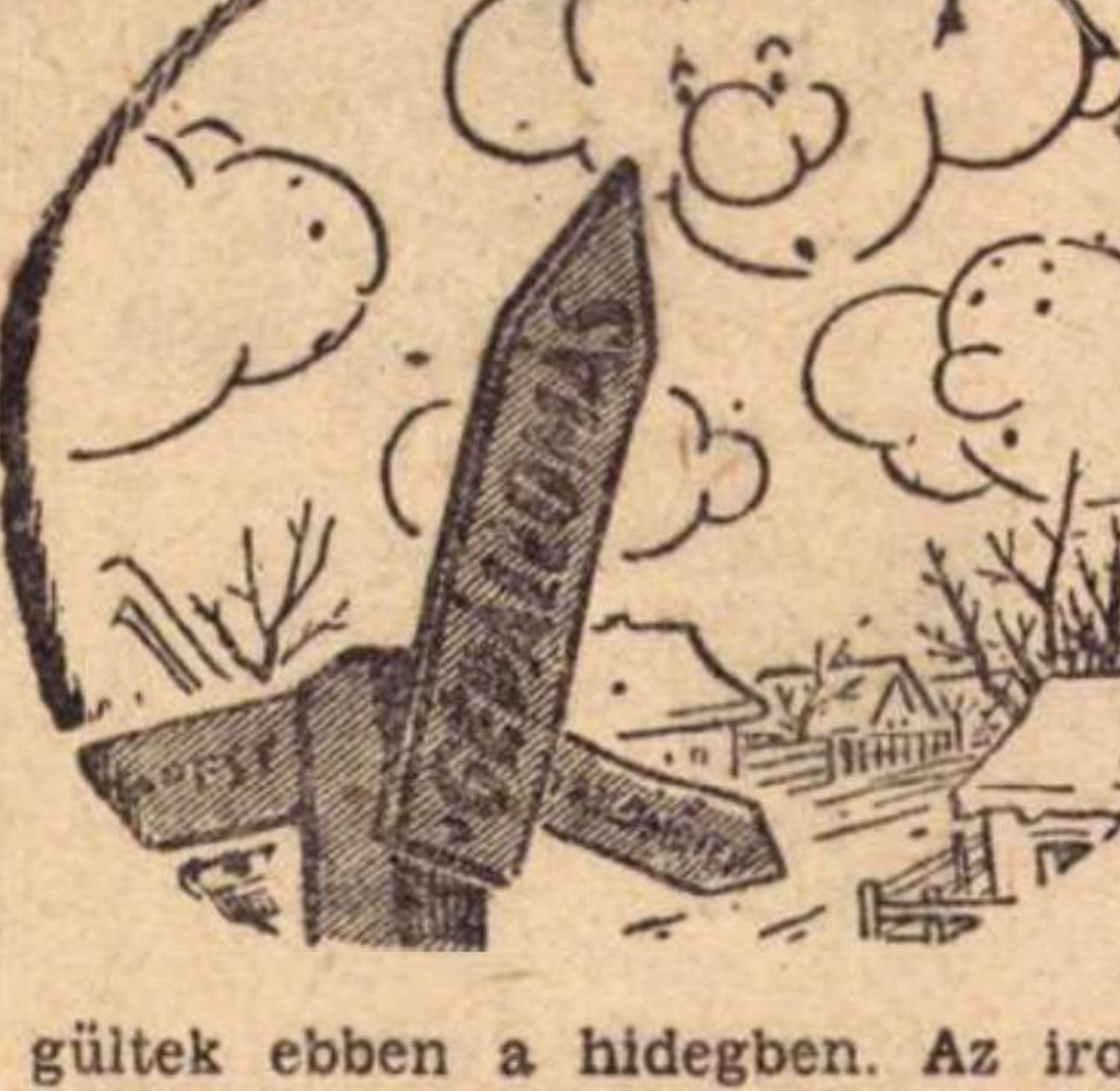

Az irodában Pábli János, a gépállomás vezetője elpanaszkodta nekünk, hogy elfeledkeznek erről a gépállomásról az illetékesek, pedig ők nem dolgoznak rosszul, hat sztahanovistájuk van, a gépjavítással is jól állnak, a tervet teljesítették és mégis… Nem tudnak legényszállást építeni, a gépek is kint rozsdásodnak az udvaron, kút sincs a közelben… Nincs keret, nincs keret — mondják a megyei tanácsnál. A gépállomáson 40 férfi között egy traktoroslány is dolgozik: Gerencsér Rozália. Nem valami nagyon bőbeszédű kislány Gerencsér Rozália, de azért mégis sikerült kicsikarnunk belőle hosszabb mondatot: Alig várom a tavaszt, február végén már nekiállunk a vetésnek… Bár már jönne a tavasz. Ezt intézze el a Ludas Matyi. A kérést elmondtam a „Le a bürokráciával!” rovatunknak, ahol megígérték, hogy elintézik. Április felé tessék érdeklődni.

Zöldségleves — zöldség nélkül

Zöldségleves zöldség nélkül éppen olyan, mint rántotta tojás nélkül. A húsleves is csak akkor jó, ha a zsírpacnikon, szép karcsú sárga- meg fehérrépák ringatóznak és a zellerlevelek úgy terülnek el a leves tetején, mint korallszigetek az óceánon. De hagyjuk a költői hasonlatokat, maradjunk a tényeknél. A tény pedig az, hogy Leányváron nincs zöldség, csak egy-két leányka árul petrezselymet, azt is csak bálokon. Ha valakinek mégis zöldséglevesre támad gusztusa, annak át kell futnia, csak ide Dorogra, az igazán egy macskaugrás, cirka öt kilométer, vonattal igazán semmi. A tanács megpróbált zöldséget szerezni, de azt mondták: Leányvár önellátó, lássa el önmagát zöldséggel is. A közeli „Előre”-téeszben termeltek zöldséget, de azoknak termelési szerződésük volt… A tanács megpróbálta elintézni ezt a zöldség-kérdést, jártak a megyében, a minisztériumban, aztán újra a megyében és újra a minisztériumban, de nem tudtak elintézni semmit. Ez a zöldség-probléma csak látszólag kis ügy, de Leányváron most mindenki zöldséglevest akar enni és én meg tudom érteni őket, magam is a hagyományokhoz híven, libaaprólékkal szeretem a libaaprólékot, mákkal szeretem a mákosrétest, zöldséggel a zöldséglevest.

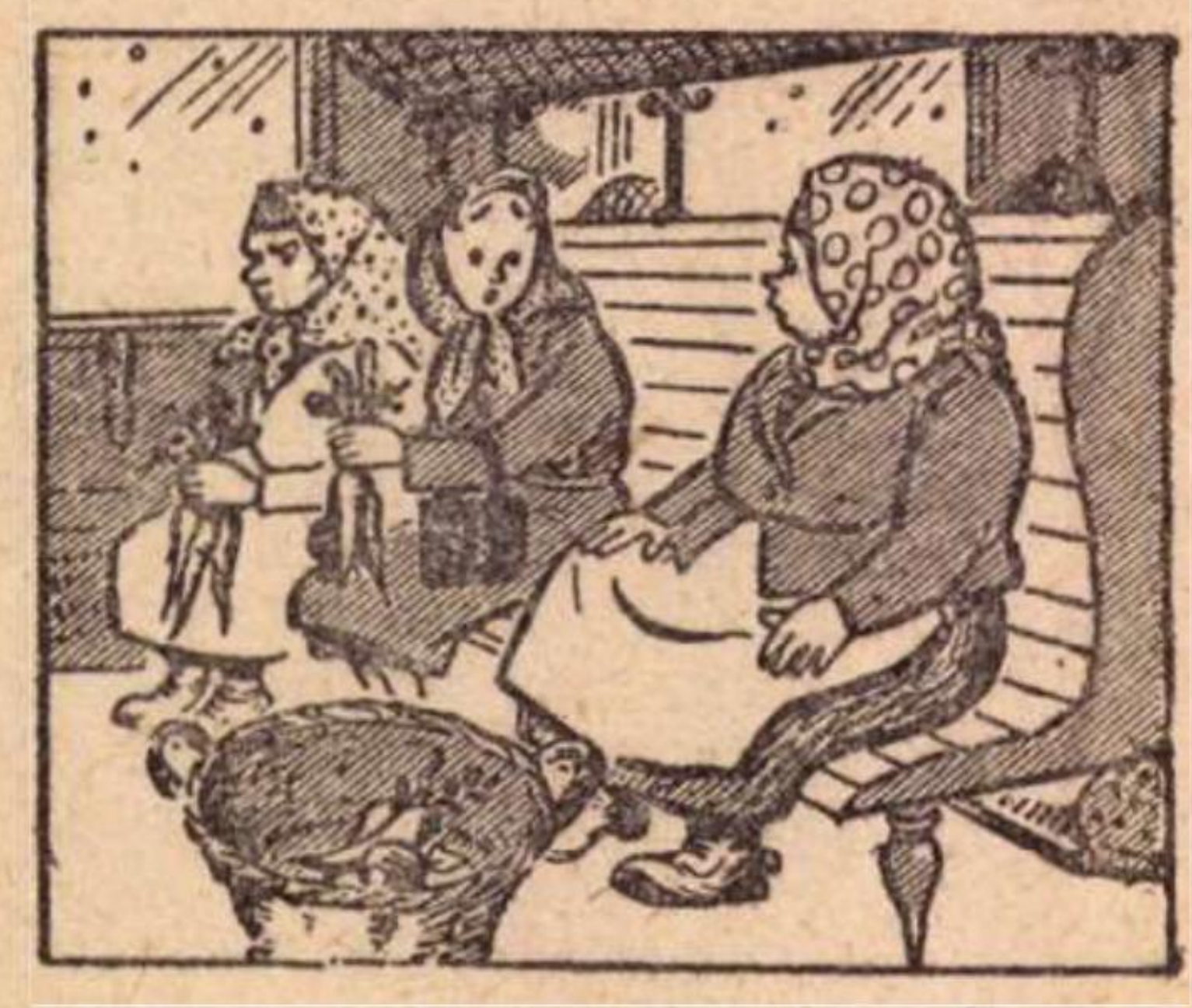

RIPORT Mikes RAJZOK Gís

KULTÚRFRONT

AZ Artistaiskolában

A huszas évek elején a ligetben mutogatta magát egy bűvész. Igazán szerény produkciót nyujtott a nagyérdemű közönségnek: kettéfűrészelt és elégetett egy nőt. A mutatvány mindig jól sikerült, egy vasárnap délután azonban, amikor a mester már elégette a nőt és felmutatta a „csontjait" őnagysága véletlenül kifordult a ládából. Nagyot káromkodott, amiből a közönség arra következtetett, hogy él. Egy stentori hang felkiáltott a nézőtéren:

— Csalás!

Mire a bűvész széttárta a kezét és így válaszolt:

— Nem kívánhatja ötven fillérért, hogy elégessem a feleségemet.

Ez a kis történet jutott az eszünkbe, amikor az állami artistaképző iskola modern termeit látogattuk meg. Kilencven növendék tanulja itt a nehéz mesterséget. A tantárgyak: akrobatika, zene, drótkötél, görkorcsolya, zsonglőrködés, balett.

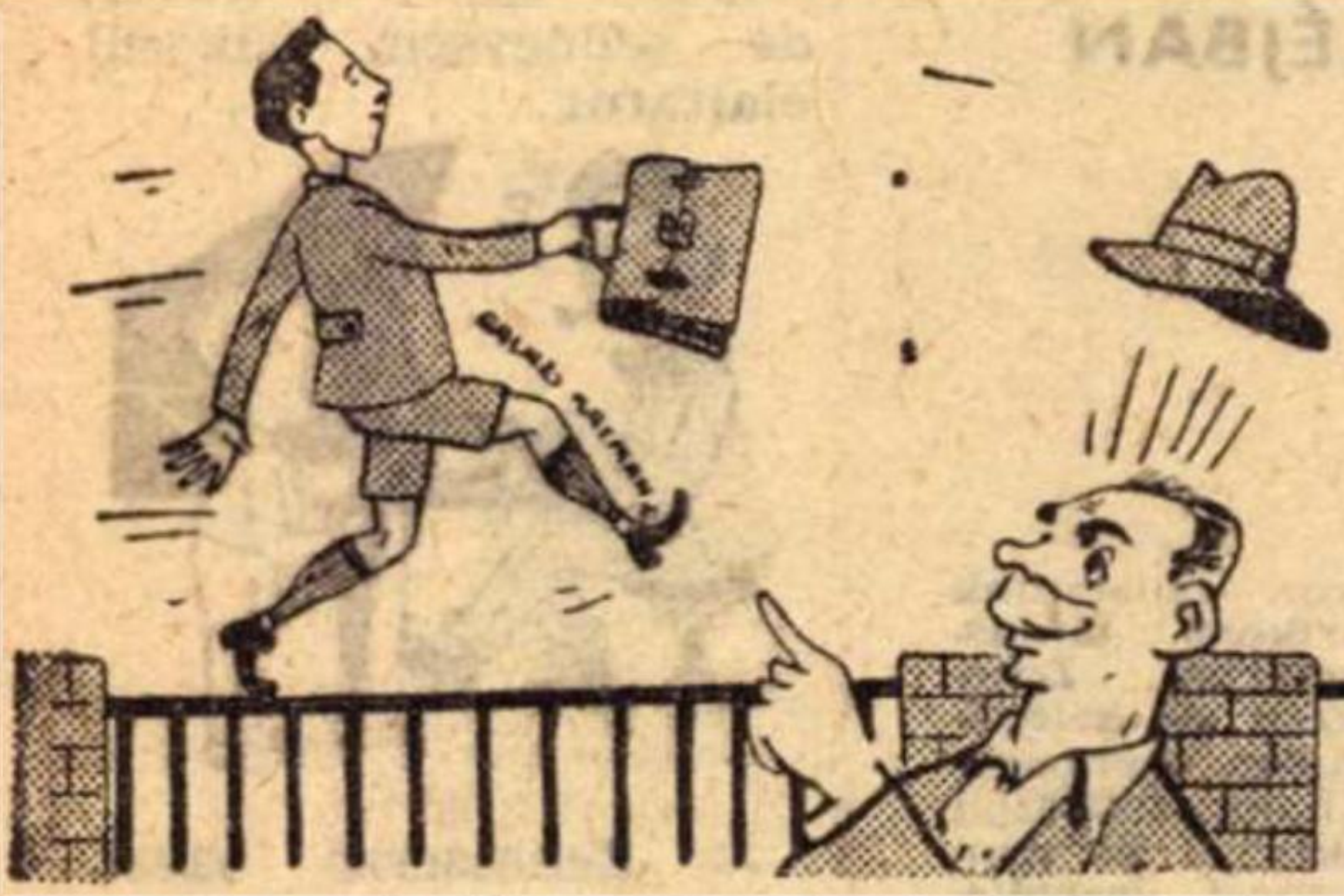

A felvételhez a tehetség az egyetlen ajánlólevél. Balázs Kálmánt, akit az európai varieté leendő nagy csillagának tartanak, egyenesen „az utcán szedték fel". Ez úgy értendő, hogy mint kamasz kölyök a Bakáts-téren egyensúlyozott egy kerítésen és egy szakember felfedezte benne a kivételes tehetséget.

Trikóra vetkőzött fiatalok gyakorolnak mindenfelé. Ifjú lányok úgy röpülnek a görkorcsolyán, mintha a hang sebességét akarnák túlszárnyalni. Egy másik teremben öt karikával dobálóznak. A produkció, amit valamikor csak ritka tehetségű artista tudott elérni, itt kötelező gyakorlat. Repülnek a szaltók a levegőben. Berbó mester ráripakodik egy félelmetesen bukfencező bakfisra:

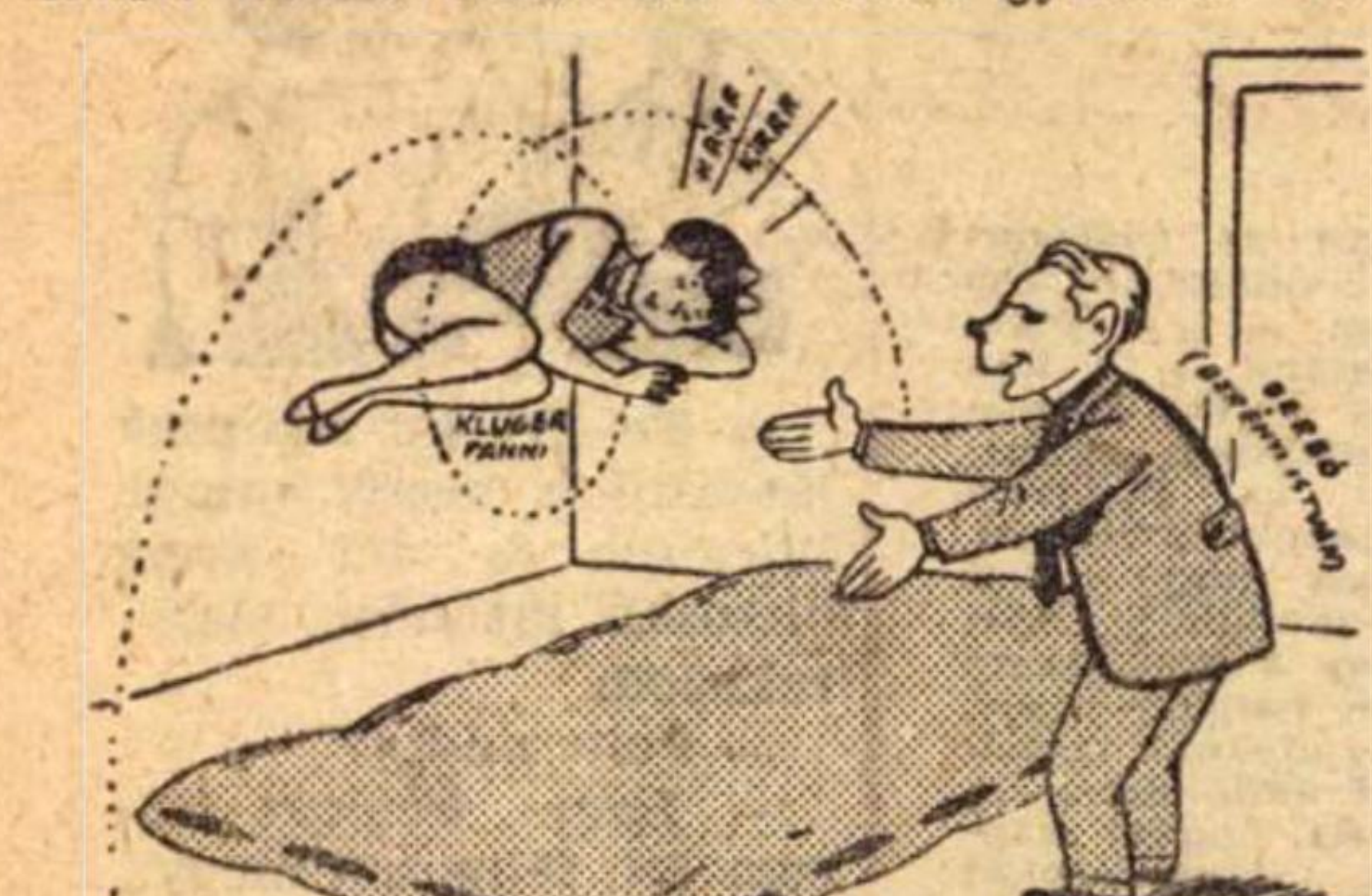

— Panni, ne aludj a levegőben!

Szünetben kalóriapótlékot uzsonnáznak a növendékek. Közértnyelven: májast, lekvárt és akkora kenyeret, hogy akár súlyemelést lehetne vele gyakorolni.

Csak két év mulva lépnek ki az iskola növendékei a világot jelentő porondra, de az iskolának máris olyan híre van, hogy külföldről is jelentkeznek tanítványok.

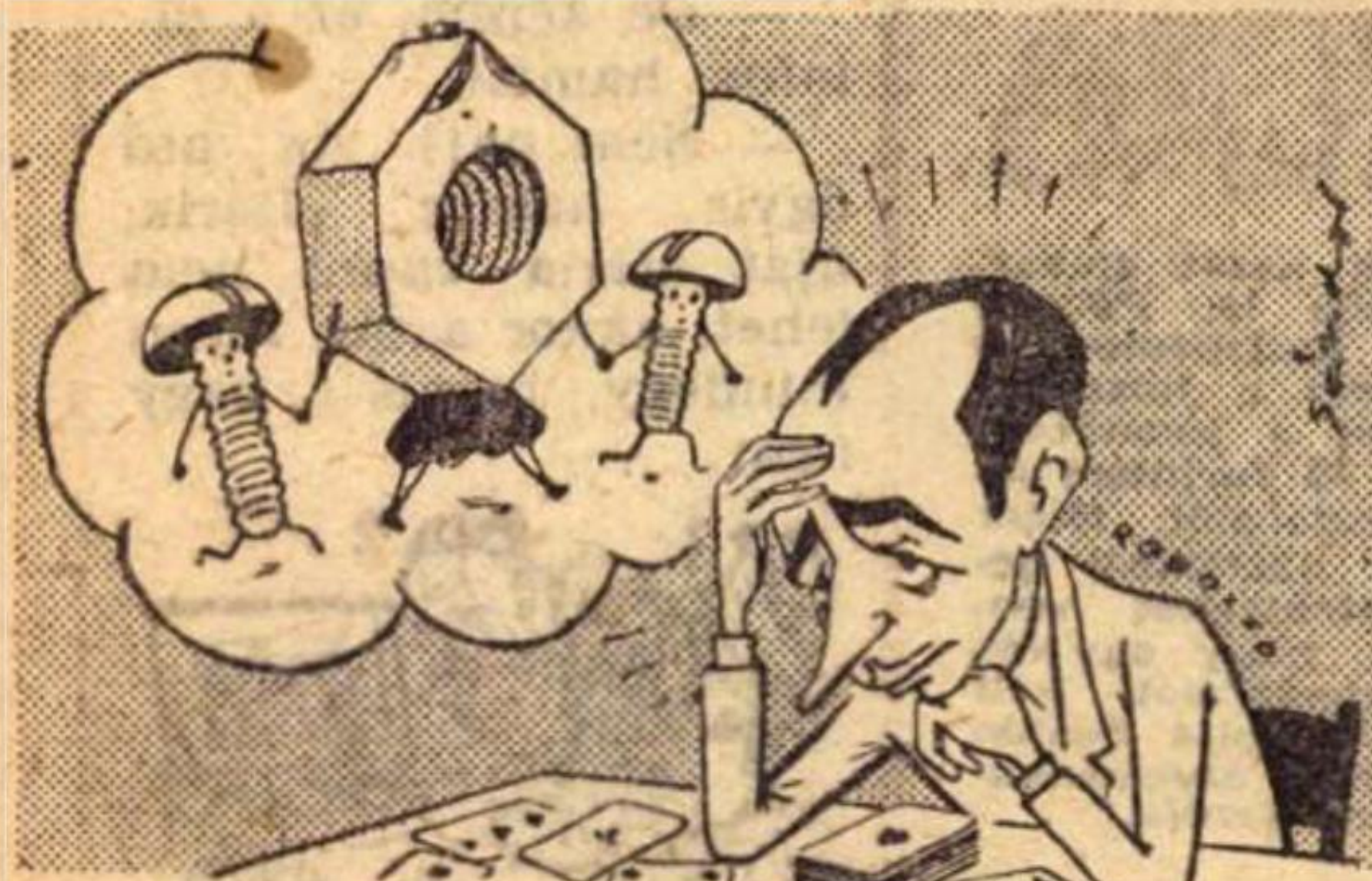

— Valami panaszt halljunk...

— Sokszor beleütközünk a bürokrácia vasfalába. Például hetekig instanciáztunk tíz kiló drótkötélért, küldözgettek bennünket egyik hivataltól a másikba...

Rodolfo, a híres bűvész, az iskola egyik tanára is közbeszól:

— A külföldről érkezett hangszereket akartuk összeállítani, de sehol nem kaptunk anyacsavart...

Rodolfo sok „csodára" képes, de anyacsavart még ő se tud elővarázsolni a mágikus cilinderből. A mester egyébként bámulatos kártyamutatványokkal szórakoztatta a látogatókat és a növendékeket. Annyi ászt mutat fel, amennyit akar! Valaki megjegyzi:

— No, veled sem ülnék le pénzben kártyázni.

Rodolfo mosolyogva válaszolta:

— Ha pénzben kártyázok, mindig vesztek! Egyszer nyertem életemben húsz forintot kopogós römiben. Az igaz, hogy „bé-kategóriás" bűvész volt a partnerem...

Új nagysikerű magyar film: Rákóczi hadnagya

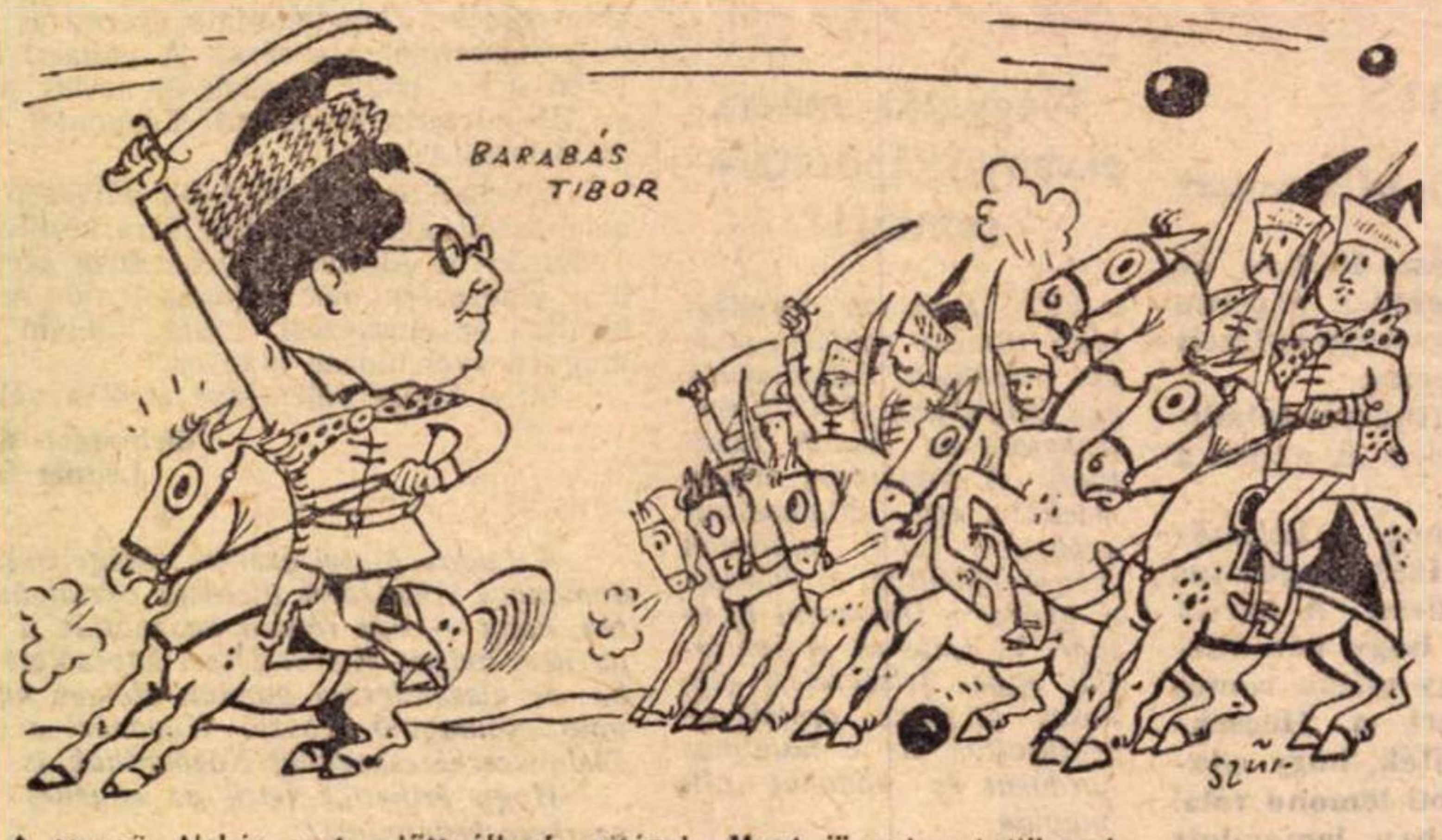

A szerző: Nehéz csata előtt állunk, vitézek. Most jönnek a kritikusok...

Két kép a Ludas Matyi vidéki körútjáról

1. KISKUNFELEGYHAZAN

A múzeum helyiségeit lakások céljaira veszik igénybe.

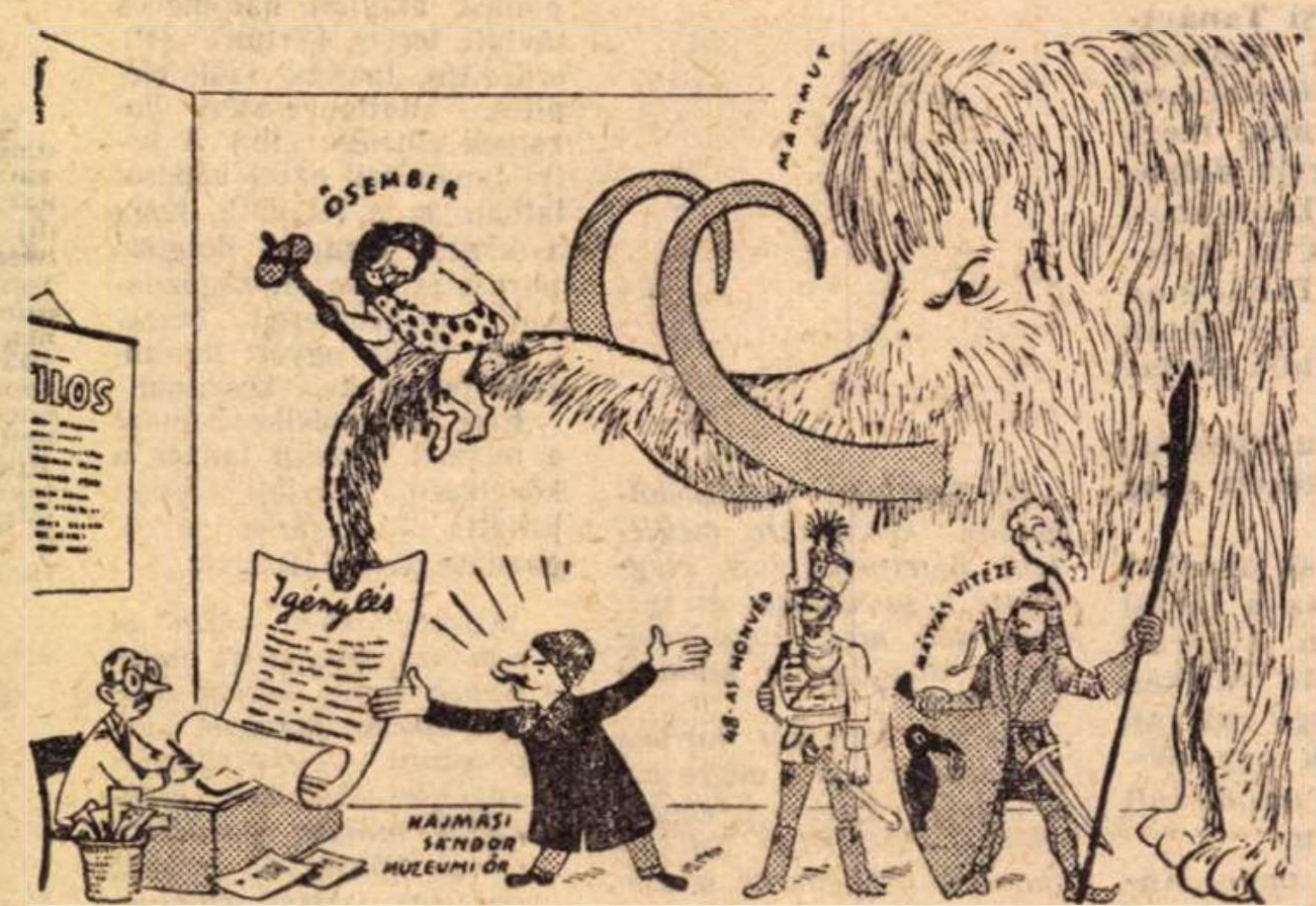

— Legalább egy társbérletet adjanak nekik...

2. DOROGON

A Gördülő Opera „gázolajhiányra" való hivatkozással lemondta meghirdetett előadását

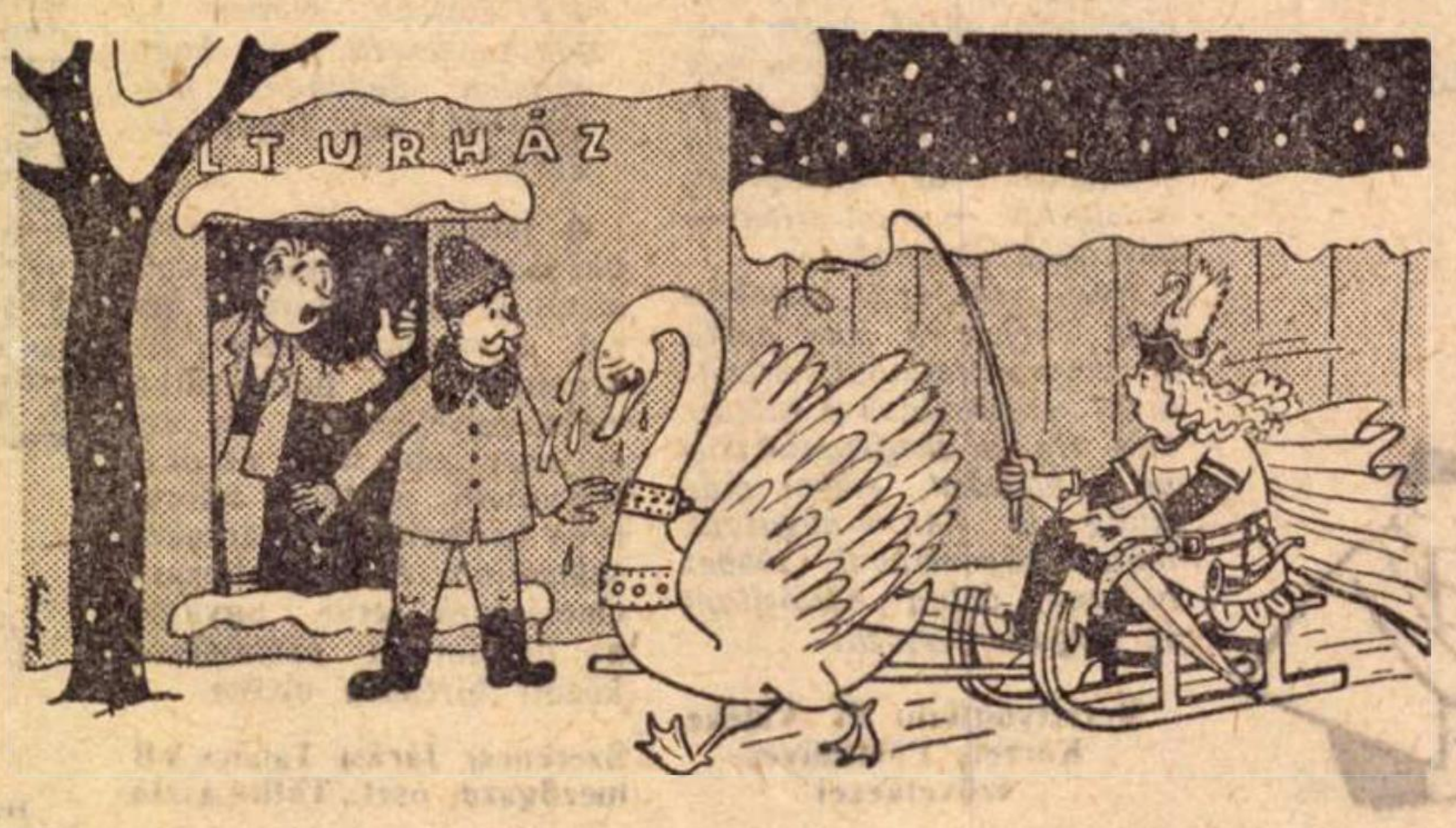

Lohengrin: Sajnos, az autóbusz nem kapott üzemanyagot, a hattyúra pedig többen nem fértünk el...

Irina Petrova:

A véső...

Esztergályos a mesterségem,
De a szinházat pártolom.
Oda ünneplő feketében
Megyek — van bérelt páholyom,
Ülök. Nézek. S mit látok én ott,
Amint a függöny felszalad:
A szinpadon szabályos műhely,
Sorban vagy tíz esztergapad.
„Munkások" futkosnak serényen,
Vagy esztergálnak nagyban ott.
Én szinte dülledt szemmel nézem
A műhellyé vált szinpadot.
Nehezen bomlik ki a téma,
De aztán mégis kiderül:
Újítana egy esztergályos,
Dehát — nem mindjárt sikerül.
Ő csak erősködik, hogy újít,
Mert többet tud, mint bárki más,
Nem hisznek neki — ő vitázik...
Ez egy szép hosszú felvonás.
S mivel a hős kitűnő ember,
A keze friss, az esze vált —
Két felvonás közt (a szünetben)
Egy príma vésőt feltalált.
S ím, a második felvonásban
Ahogy a függöny felszalad:
Előttünk ismét ott a műhely,
Sorban vagy tíz esztergapad.
A műhely zúg, mint tenger árja —
A hős, mint vészfelhő sötét:
Vésője rossz, kimondták rája.
Egy álom foszlott szerteszét...
A hősnek hozna lelki vigaszt
A választottja — hozna hát!
De a feldúlt hős háttal fordul
S elrohan árkon-bokron át!
A függöny le...
Vajjon mikor fog
Kibékülni a drága pár?
Lirára nincs idő. A hőst a
Véső bizgatja újra már.
S ím, a harmadik felvonásban
Megtudható a nagy eset:
A hős — nyilván, hogy a szünetben —
Újított még egy keveset;
A véső a próbát kiállta!
A hős megkapta a babért.
S így ráért, hogy a kelléktárba
Menjen szerelmes szavakért.
Végül boldog a hős, a hősnő
És elül minden szóvita.
A diadalmas vésőt szinte
Övezi fénylő glória...

A szerző, aki ezt megírta,
Gyakran járt gyárba, érzem én,
Jól elleste az esztergálást...
Hát, tőle igen szép e tény.
A műve — pocsék színdarabnak;
Témája, hőse untató.
De tudom én, mért mutatják be!
„Szemléltetésül"!. Arra jó.
A színház úgy gondolta: lám, ni
A műhelyisták száma sok,
Tanuljanak csak esztergálni
Itt is az esztergályosok!

(Fordította: K. Tóth Lenke.)

TÁRLATON

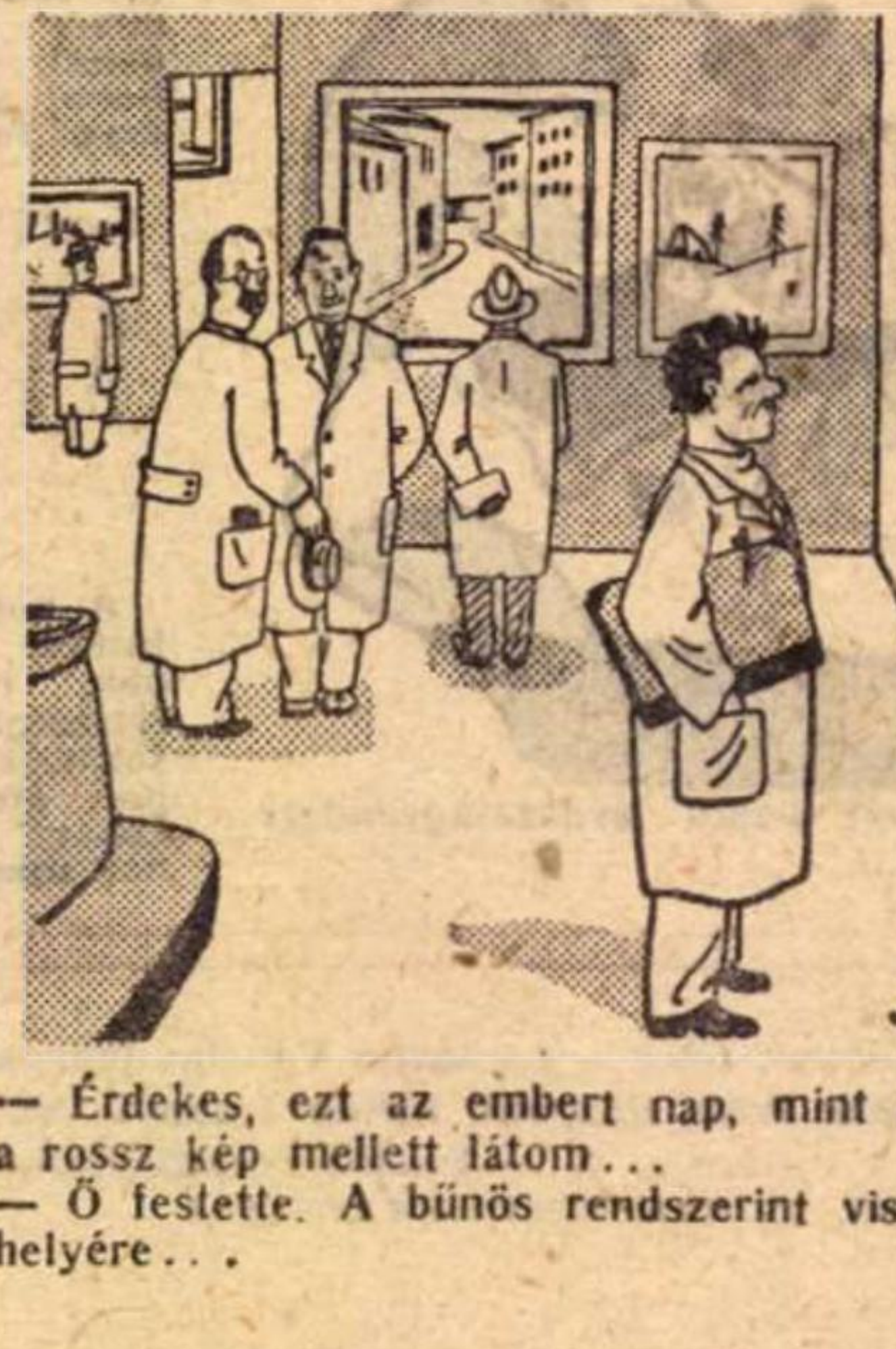

— Érdekes, ezt az embert nap, mint nap emellett a rossz kép mellett látom...

— Ő festette. A bűnös rendszerint visszajár a tett helyére...

Az Ifjúsági Színház páholyában

(Neveletlen fiatalok figyelmébe)

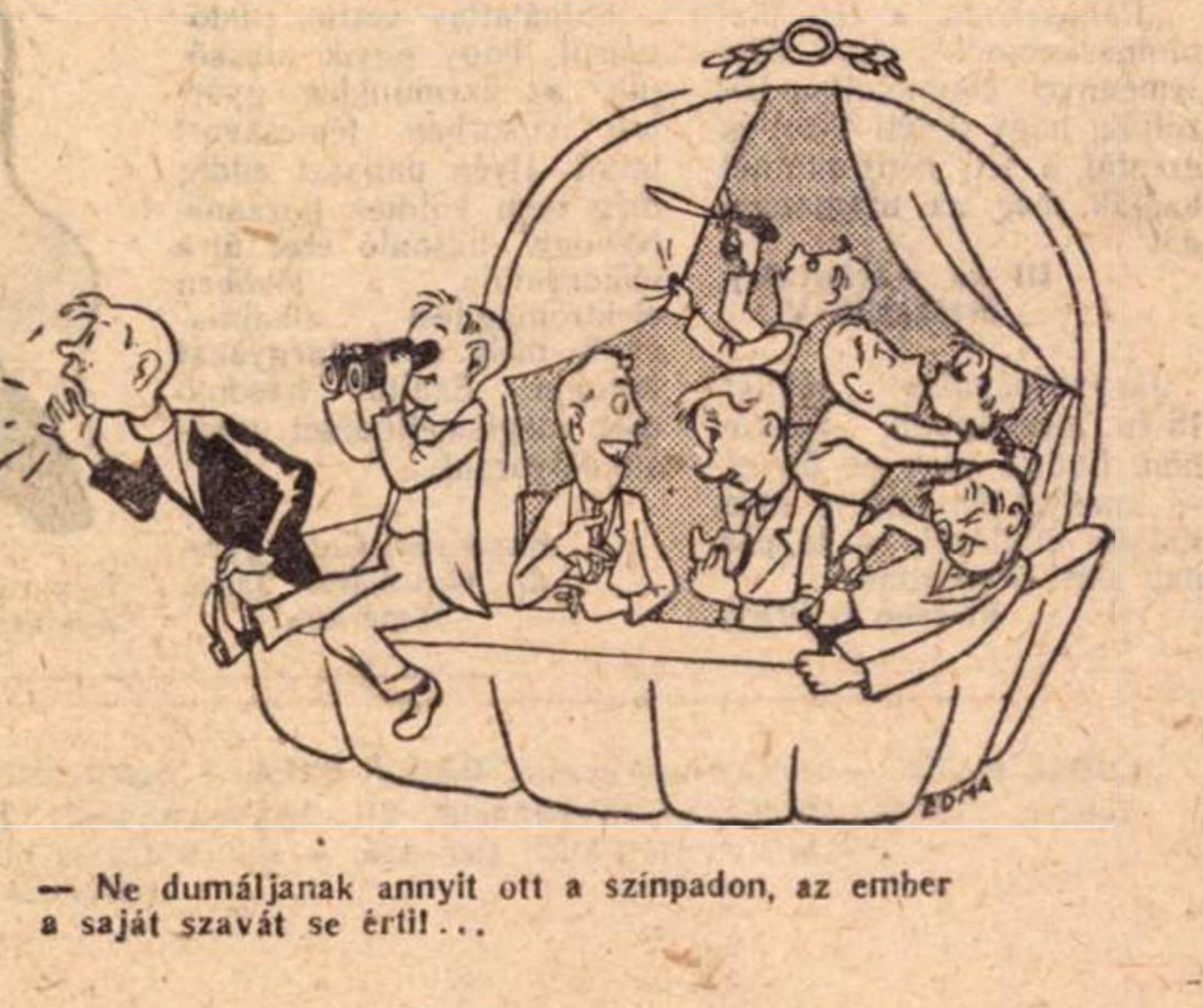

— Ne dumáljanak annyit ott a színpadon, az ember a saját szavát se érti!...

Le a bürokráciával!

Mi lesz a csibékkel?

avagy nem ismerik a mezőgazdasági határozatot?

A Tolnai Baromfikeltető Állomást 1954-re öt darab tizezres géppel bővitették. Ezekre a gépekre azért volt szükség, hogy a megye csibeigényléseit az állomás maradéktalanul kielégíthesse.

Az öt gép megérkezett, de nem tudtuk felállítani, mert nem volt alkalmas helyiség. A gépek a padlásra kerültek.

Tudtuk, hogy mikor érkeznek meg a keltetőgépek, ezért azok számára már 1953. augusztus 18-án kiigényeltünk egy romos épületet. A kérést elutasitották azzal az indokolással, hogy oda fürdőt akarnak épiteni. Igényeltünk egy másik romos épületet, de ezt sem utalták ki, mert a Mecsekvidéki Borforgalminak igérték. Közölték, hogy odaadják az épületet, — ha a Borforgalmi lemond róla.

A Borforgalmi kérésünkre irásban lemondott igényéről. Nagy örömmel vittük be a járási Tanácshoz a lemondást és még aznap építkezési költségvetést kértünk egy ktsz-től. Megállapították, hogy 191.000 forintba kerül az épitkezés.

Telefonáltunk Budapestre a Tenyészállatforgalmi Gazdasági Irodához, ahol közölték, hogy a pénz rendelkezésünkre áll.

Örömünk azonban korai volt. A járási Tanácstól másnap levél érkezett: elutasították helyiség iránti kérelmünket. Fellebbeztünk a Közelbizhez. Miközben a fellebbezés elintézésére vártunk, megjelent nálunk a Tenyészállatforgalmi egyik dolgozója. Vele együtt elmentünk a járási Tanácshoz. Éppen a mi aktánkon dolgoztak. Átadták az iratokat, amelyekkel elmentünk a megyei Tanácshoz. A megyei Tanács félóra alatt elintézte az akták ügyét. Megigérték, hogy még aznap elküldik Budapestre.

1954. január 25-én távirat érkezett Budapestről, amelyből kitűnt, hogy az akta nem érkezett meg a fővárosba.

Megtudtuk, hogy a megyei Tanács az aktákat nem küldte Budapestre, hanem visszaadta a járási Tanácsnak: intézze el saját hatáskörében. A járási Tanácsnál kinyomoztuk, hogy az előadó vidéken van, fiókját bezárta, senki sem tudja, hogy mi van a keltetőgépekkel. Ezeknek az ügyeknek egy előadója van. Az illető csak hetenként egy napot tölt hivatalában, öt napon át kiszálláson van.

Így áll pillanatnyilag a keltetőgépek ügye. Közeledik a tavasz, a termelőszövetkezetek, egyéni gazdálkodó parasztok állandóan érdeklődnek a csibék után, de ha nem intézik el ügyünket, akkor a padláson lévő gépekből soha sem kelnek ki a kiscsibék.

Tenyészállatforgalmi Gazdasági Iroda
Tolnai Baromfikeltető Állomása

Még mindig nem jó az áruelosztás

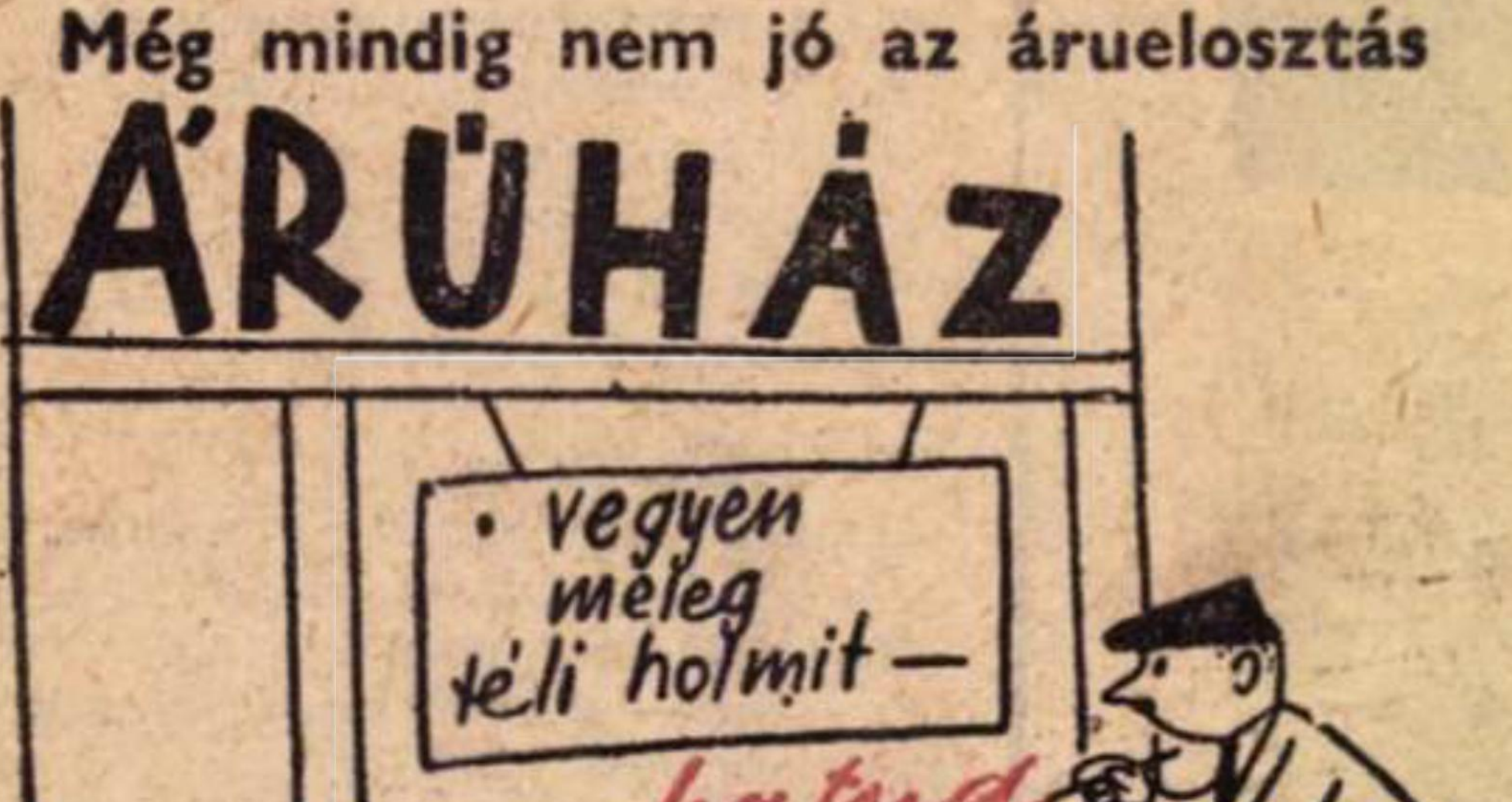

A vásárló megjegyzése.

Ludas Matyi ELINTÉZTE

„Panaszkodik a téti tűzoltóparancsnok" című közleménnyel kapcsolatban közöljük, hogy a téti tűzoltók ezentúl a téti benzinkútnál kapják meg az üzemanyagot.

III sz. Ásványolajértékesítő V.,

Járandóságomat január 15-én megkaptam. Köszönöm Ludas, hogy az ügyet, — amelyet én félévig nem tudtam elintézni, — te pár nap alatt orvosoltad.

Plecskó György,

Sajnálattal vettük tudomásul, hogy egyik olvasójuk az üzemünkben gyártott cukorban fémcsavart talált. Ilyen panaszt eddig még nem küldtek hozzánk. Nehogy hasonló eset újra előforduljon, a jövőben elektromágnest alkalmazunk, mely a fémtárgyakat felfogja. Ezáltal hasonló eset megismétlődését megakadályozzuk.

Kaposvári Cukorgyár,
dr. Novacsek János
főmérnök

Négyszáz mázsa savanyú káposzta — semmi!?

1953 tavaszán vendéglőnk részére raktárhelyiséget kerestünk. Felfedeztünk egy helyiséget, ahol tíz eceteshordót és kádat találtunk. A raktárban, amely azelőtt egy államosított ecetgyáré volt, alaposan megrongálódtak a hordók. A gyárat a Debreceni Ecetipari V. vette át. A raktárból egyes felszerelési cikkeket öt évvel ezelőtt elszállították, de a hatalmas hordókat és kádakat otthagyták.

Érintkezésbe léptünk a vállalattal és megkértük őket, hogy adják át nekünk a kádakat és hordókat, — ha nincs rá szükségük. A vállalat az Ecetipari Központhoz utasitott bennünket

Az Ecetipari egyik dolgozója kérésünkre megjelent Berettyóújfalun, megmérte a tartályokat és ígéretet tett arra, hogy rövidesen döntenek a kiutalás ügyében.

Azóta többször jártunk Budapesten, ahol végre azt a választ kaptuk, hogy a megyei Füszérthez kell fordulnunk. Elmentünk a debreceni Füszérthez is, ahol közölték, hogy addig nem dönthetnek, amíg nem nézik meg a hordókat és a kádakat.

Megnézték, de nem adtak választ. Újból Debrecenbe utaztunk és sürgettük az elintézést. Most végre választ kaptunk, de nem sok örömünk telt belőle. Megköszönték, hogy kikerestük számukra az edényeket, amelyeket, — mint írják — használni akarnak.

Nagy szükségük azonban nem lehetett rá, mert azóta is kihasználatlanul, őrizetlenül rongálódnak a raktárban. Ha mi megkaptuk volna a kádakat, akkor már eddig is három-négyszáz mázsa káposztával többet tudtunk volna tartósítani és forgalombahozni.

Berettyóújfalu és Vidéke
Körzeti Földműves-
szövetkezet

Közjáték a Nemzetiben

Nem mindig kapni zoknitartót Budapesten.

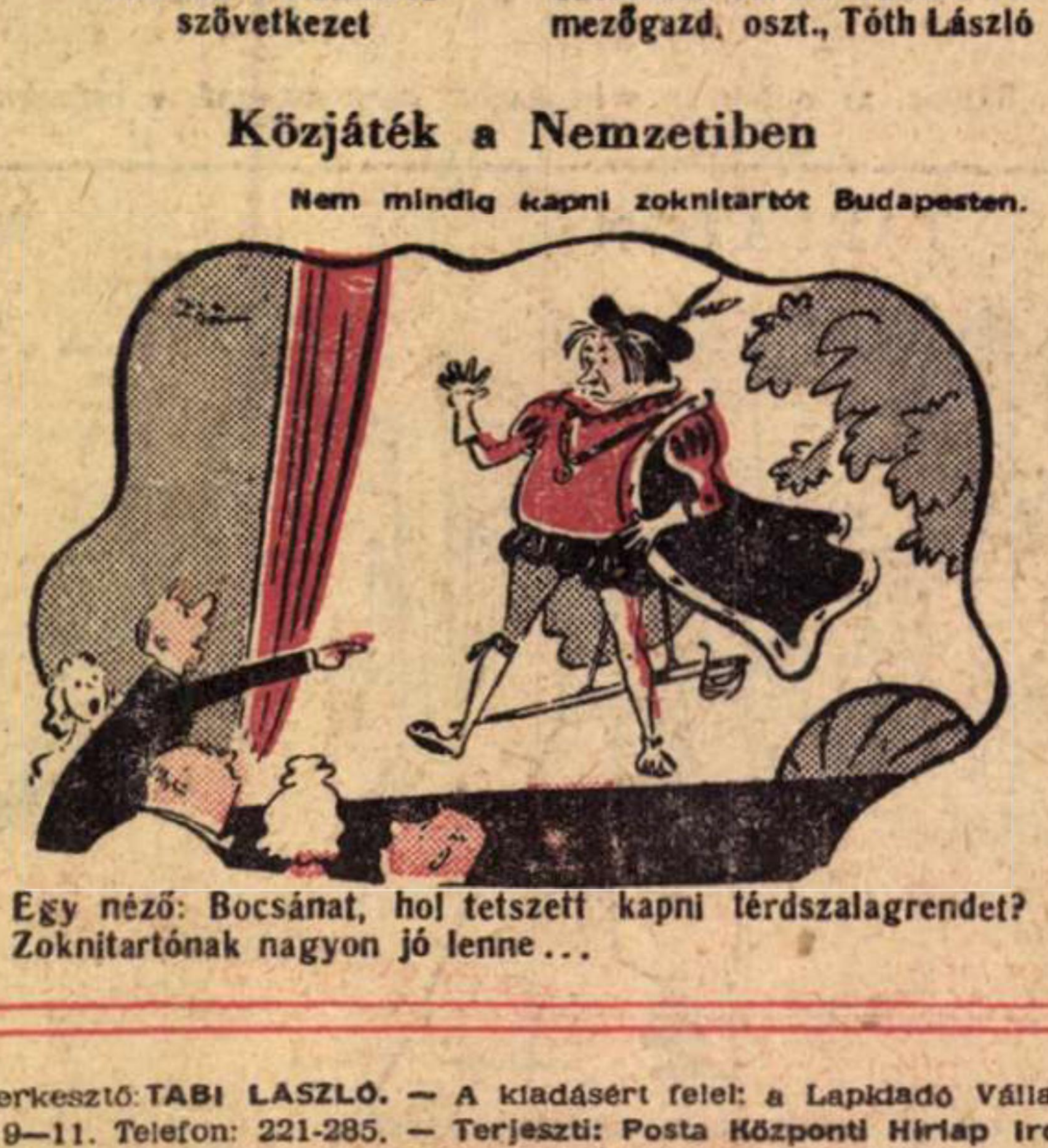

Egy néző: Bocsánat, hol tetszett kapni térdszalagrendet? Zoknitartónak nagyon jó lenne...

A „kiszerelés"-ről

A Ludas Matyi több esetben foglalkozott vállalatunk elnevezésével. Megítélésünk szerint is helytelen az „élelmiszerkiszerelő" elnevezés. A vállalat igazgatósága többízben kérte, hogy adjanak új nevet. Felettes szervünket, az Élelmiszerkereskedelmi Központot megkértük a névváltoztatásra.

Levelünkre a központ így válaszolt: „A vállalat új elnevezése tárgyában írt levelükre közöljük, hogy a Magyar Tudományos Akadémia véleménye szerint a vállalat eddigi elnevezése nem kifogásolható. Az, hogy újságjaink bírálták az elnevezést, annak tudható be, hogy a bírálók magyar nyelvtudása hiányos."

Mi a Ludas véleménye erről a válaszról?

Élelmiszer Kiszerelő Vállalat,
Leitner Ernő igazgató

*

A Ludas Matyi szerkesztősége beszélt a Magyar Tudományos Akadémia illetékes osztályával, ahol kijelentették, hogy — bár régóta használják a „kiszerelő" szót — az nem helyes. Kiszereléssel kapcsolatban mindenki gépek be- és kiszerelésére gondol. Helyes kifejezés lenne: adagoló, csomagoló, elosztó. Ugyanezt a véleményt adták az Élelmiszerkereskedelmi Központnak is.

Hogy érthették félre az egyenes választ az Élelmiszerkereskedelminél?

Reszkessetek, monoki ürgék!

A községi tanácsoktól az általunk megadott szempontok alapján hároméves távlati tervet kértünk. (Pl. erdősítés, fásítás, szőlőtelepítés, állattenyésztési hozamok emelése stb.) A helyi tanácsnak ezzel kapcsolatban az a feladata, hogy a község élenjáró dolgozó parasztjait és mezőgazdasági szakembereit összehívja. Velük együtt hároméves tervet kell készíteni.

Erre a rendelkezésünkre a monoki községi tanács a következő „távlati" tervet juttatta el a járás mezőgazdasági osztályának:

> *„Községünkben igen el van szaporodva az ürge. Éppen azért hívják Monok község lakosait „ürgéseknek". A mezőgazdaságfejlesztési terv érdekében minden gazdálkodónak kötelezővé tesszük az ürge irtását. Holdanként 5 ürgefarkat kötelesek a mezőgazdasági osztályvezetőnek beadni. Ez 20.000 ürgét jelent. Ezt a végrehajtóbizottság úgy akarja elősegíteni, hogy a hörcsögfogókat a legszélesebb körben be fogja szerezni úgy, hogy minden gazdának holdanként egy fogója legyen."*

A járási tanács mezőgazdasági osztályának dolgozói a fenti határozat azzal a részével, amely az ürgeirtást is határozatba vette, egyetértenek. De azzal már nem, hogy az osztályvezető elvtárs három éven keresztül ürgefarkakat számoljon. A terméshozam emelésének terve ugyanis az ürgefarkak számlálása között biztosan elvész...

Szerencsi Járási Tanács VB
mezőgazd. oszt., Tóth László

DIÓHÉJBAN

Szilveszterkor vállalatunk dolgozói zártkörű társasvacsorát rendeztek. Zenekar, kultúrműsor és belépődíj nélkül. Éppen ezért érthetetlen a hajduszoboszlói Tanács VB oktatási és népművelési csoport vezetőjének felszólítása, aki a 160/1951. M. T. 45/1954. M. T. rendelet szerint 40 forint engedélydíjat követelt. Miért kell engedélydíjat fizetni ilyen zártkörű összejöveteleken, mikor rádió mellett töltöttük az estét? — kérdik a Hajduszoboszlói Gyógyfürdő Vállalat dolgozói.

A napokban az illatszerbolt 131-es árudájában kölnivizet vettem — írja Palotai Jenő olvasónk. — A kölnivíz a rossz gyári csomagolás miatt útközben elfolyt. Panaszommal az illatszerbolt központjához fordultam. Azt válaszolták, hogy mivel ez az eset egyedülálló, nem téríthetik meg a kárt. Azért nem adhatnak helyette mást, mert a folyadékot tartalmazó üveget felfordítva vittem haza. Az üggyel kapcsolatban a következőket kérdezem 1. Ha a folyadékkal telt üveget nem szabad felfordítani, miért nem figyelmeztettek, hogy szájával felfelé állítva vigyem? 2. Csak akkor illet meg valakit kártérítés, ha valami hiba sorozatosan fordul elő? 3. A minőségi ellenőr miért engedte át az üveget?

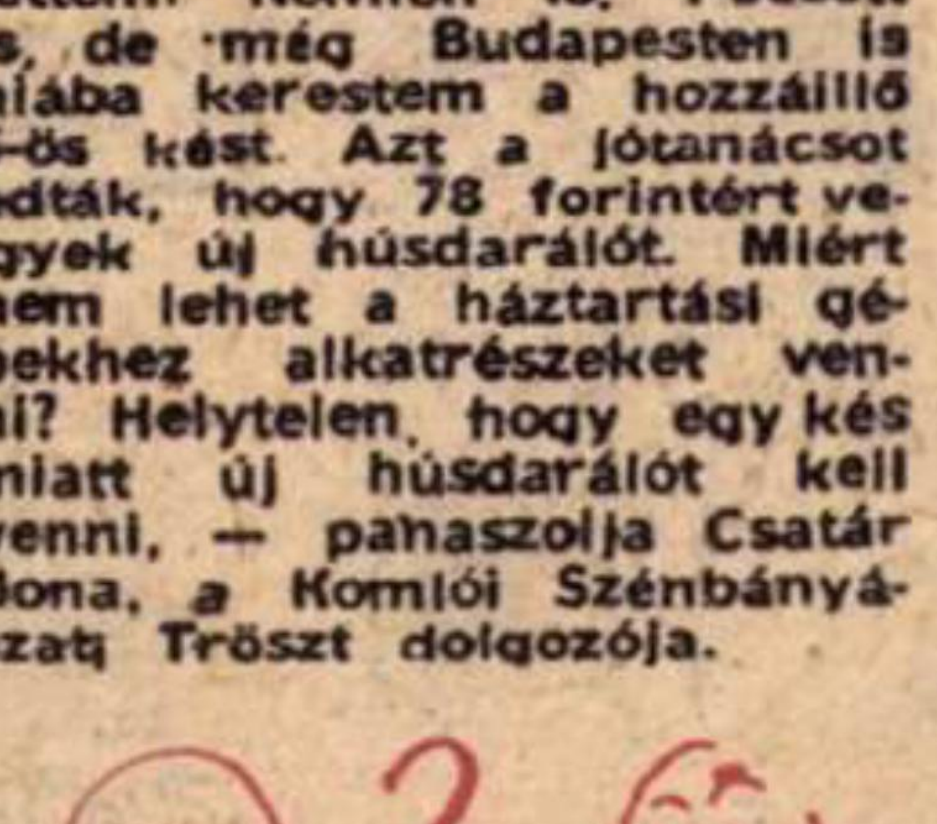

Húsdarálóm kését elvesztettem. Komlón is, Pécsett is, de még Budapesten is hiába kerestem a hozzáillő 5-ös kést. Azt a jótanácsot adták, hogy 78 forintért vegyek új húsdarálót. Miért nem lehet a háztartási gépekhez alkatrészeket venni? Helytelen, hogy egy kés miatt új húsdarálót kell venni, — panaszolja Csatár Ilona, a Komlói Szénbányászati Tröszt dolgozója.

A Gépipari Technológiai Intézet dolgozói panaszkodnak, hogy az étkezdében felszolgált s közvetlenül a statisztikai hivataltól kapott ételek „személyazonosságát" csak az étlapról lehet megállapítani.

Sándor's
Gyermekek panaszkönyve

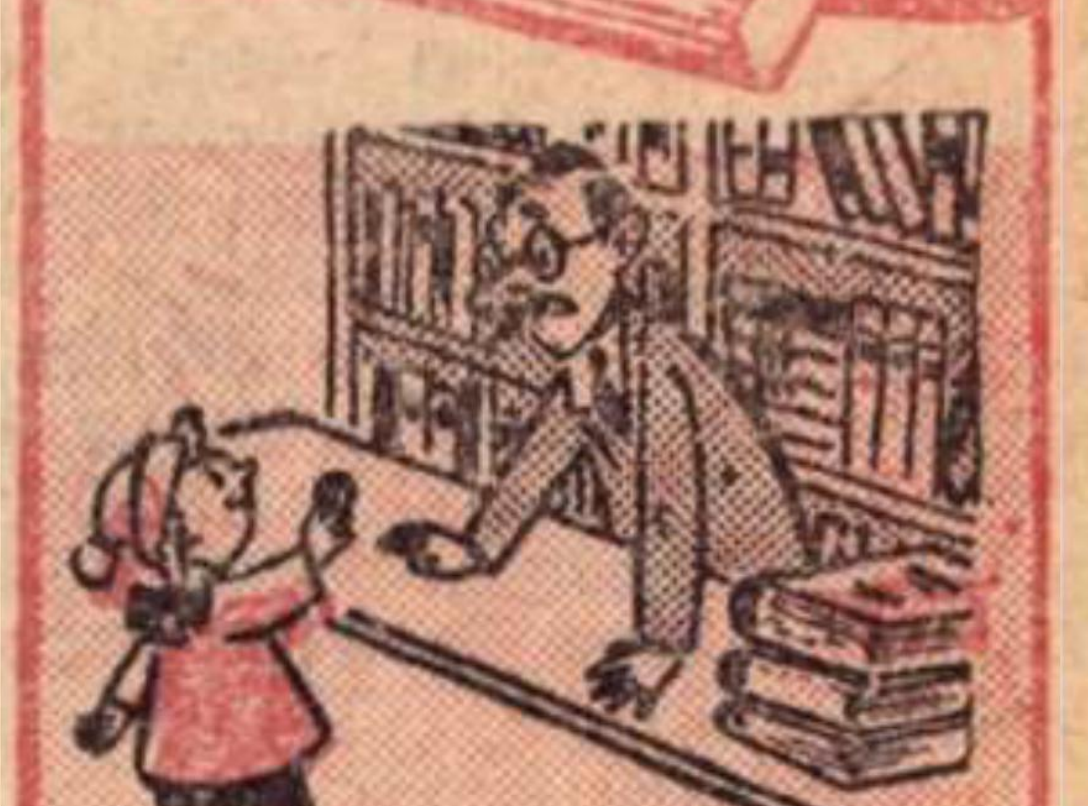

— Könyvárus bácsi, itt a spórolt pénzem, tessék adni egy nagyon unalmas könyvet!

— Minek az neked kislányom?

— A születésnapomra kaptam egy alvó babát, de sehogysem sikerül elaltatni...

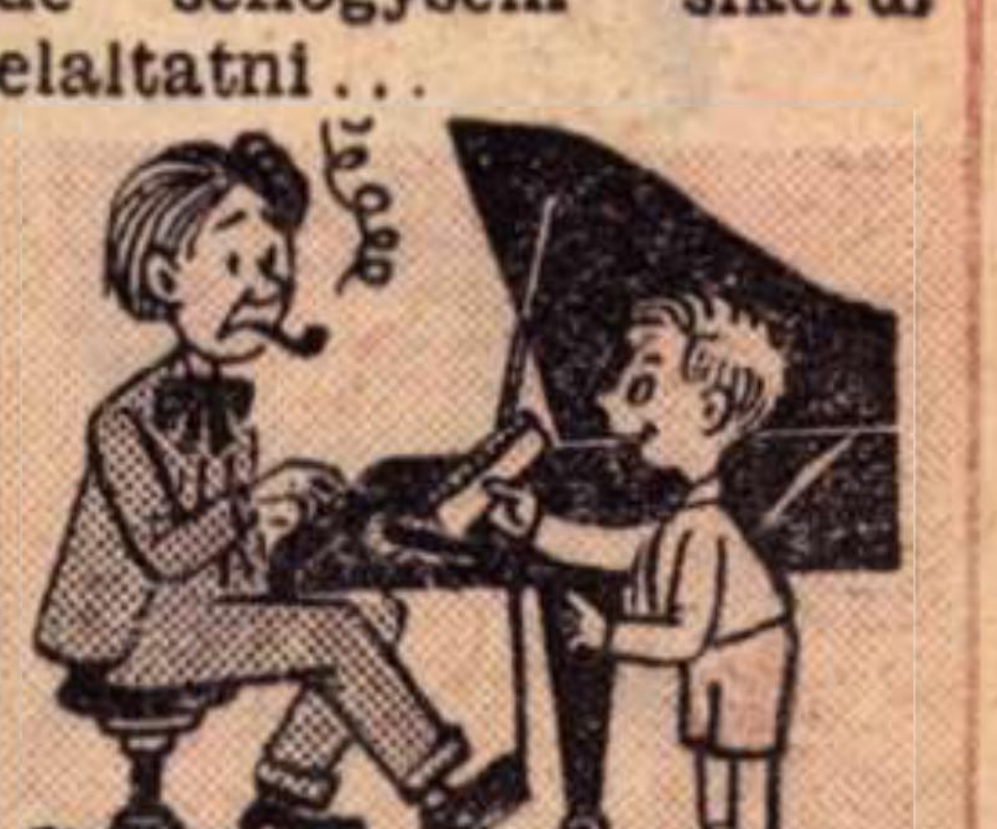

— Zeneszerző bácsi, tessék nekem egy dalt komponálni a cé, e, gé, há hangokból!

— Miért ez a kötöttség?

— Mert ezen a játékszájharmonikán csak minden második hang szól

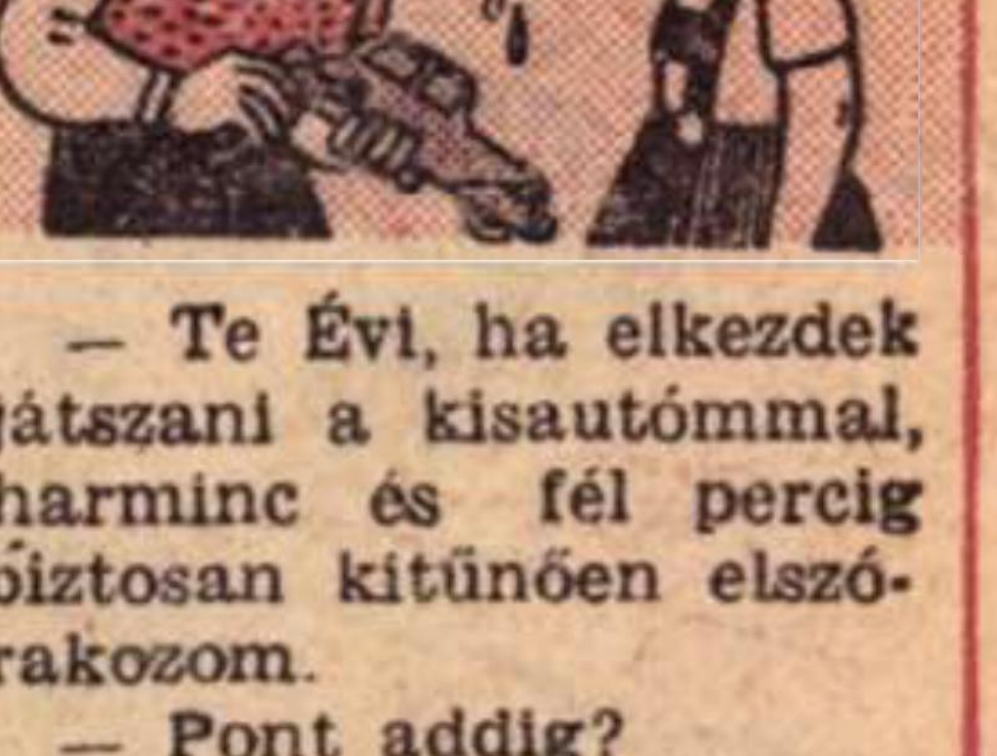

— Te Évi, ha elkezdek játszani a kisautómmal, harminc és fél percig biztosan kitűnően elszórakozom.

— Pont addig?

— Igen. Félórát húzom fel, félpercig megy...

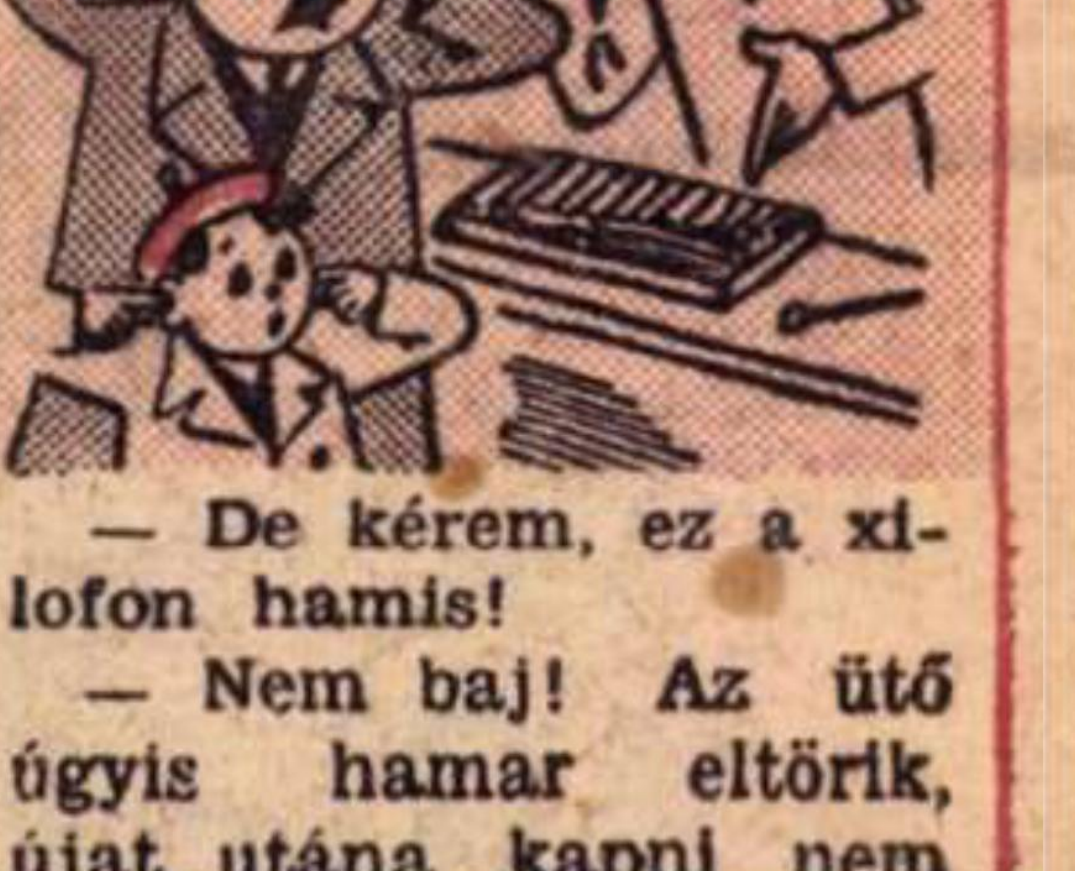

— De kérem, ez a xilofon hamis!

— Nem baj! Az ütő úgyis hamar eltörik, újat utána kapni nem lehet, akkor aztán olyan mindegy, hamis-e vagy nem...

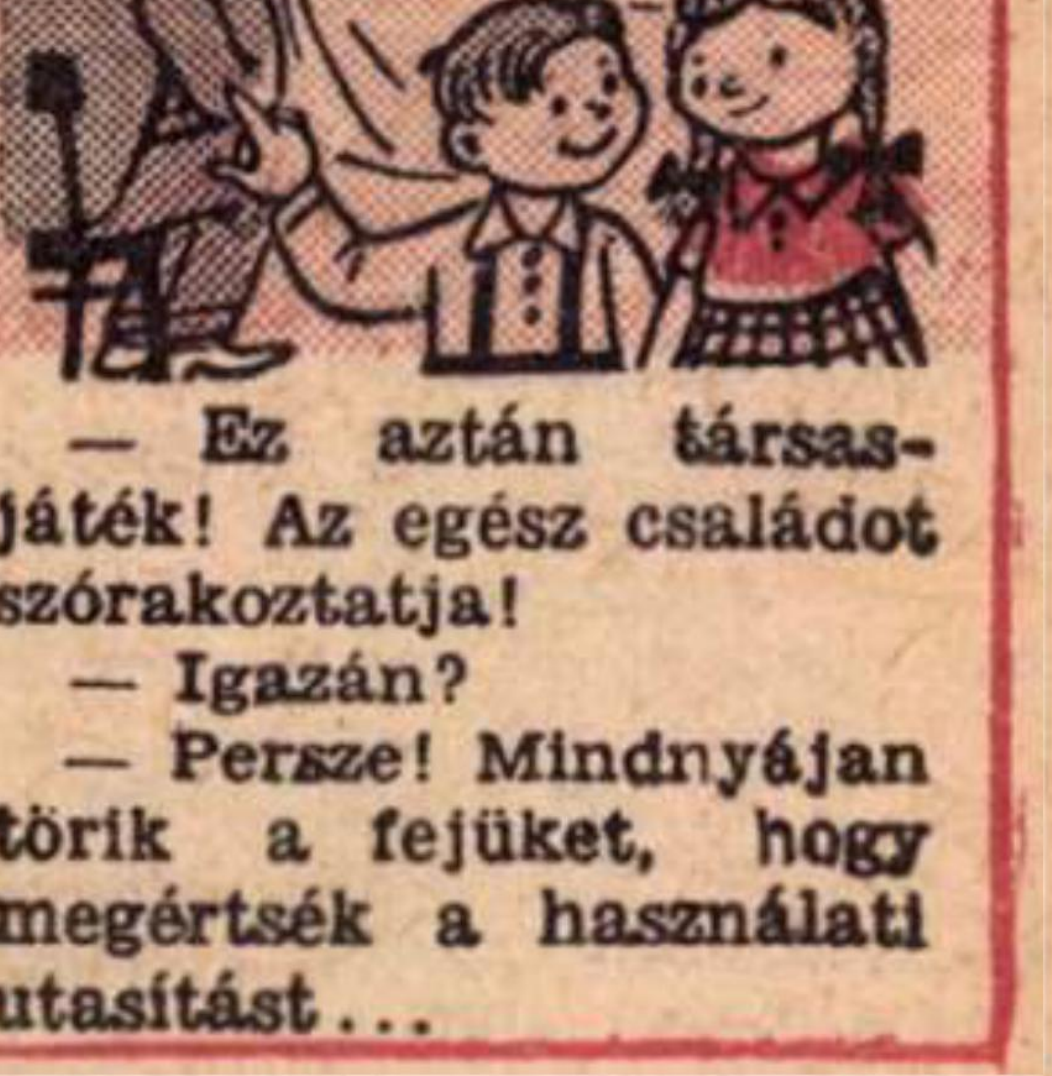

— Ez aztán társasjáték! Az egész családot szórakoztatja!

— Igazán?

— Persze! Mindnyájan törik a fejüket, hogy megértsék a használati utasítást...

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt 9—11.
Telefon. 222-271. 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti: Posta Központi Hirlap Iroda O. V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1.
Telefon. 183—022. 180—850. — Szikra Lapnyomda, Budapest VIII., Rökk Szilárd-u. 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 300.000
KÉZIRATOKAT NEM ŐRZÜNK MEG, ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA!